

Bóng Tối, Hồ Thẳm, Hành Trình Tư Duy

Đập cửa.

Tư duy, nói nôm na là nghĩ. Cái sự nghĩ này, nó xưa, có lẽ buộc phải xưa hơn cái nghề vén sống, hay đúng hơn là cũng chính tư duy đã đẻ ra cái nghề cổ xưa này. Xưa thì xưa, thiên hạ cứ phải nhắc, phải lập lại, nhưng với cái cung cách mới hơn. Nhật tân, hựu nhật tân! Đã bảo thời buổi đổi mới! Cổ xưa đã đành, nó còn là sự tự nhiên của mỗi con người. Kể cả người điên, đãng trí. Nó vận hành cả trong lúc thức, trong giấc ngủ. Đến nỗi ông Tây Freud, Jung, và ông Ta bỏ tát Thế Thân phải tốn chữ luận về nó. Có khi ý thức nhớ được, có khi thoáng qua rồi đi luôn, để rồi trở về một lúc bất ngờ nào đó. Ấy thế mà chỉ có các người mài đũng quần nhà trường có giấy gián lưng lại hay nhân mạnh khoe khoang về sự này. Làm như thiên hạ, chỉ có họ là có tư duy, tư tưởng. Tệ hại hơn nữa họ còn nhân mạnh đến tính khoa học của tư duy nữa, khi mà chính cái giới "trí thức" này rất thường suy nghĩ không khoa học và rất nông cạn, nghịch lý đến lố bịch, và bắt mọi người phải nghe. Dùng đến cả nhà tù sùng ống để áp đặt tư duy của phe mình.

Nói ra nhiều người động nọc, phản ứng, không kịp "nghĩ" chửi rằng thằng cha này dốt nói càn, ghen tị, chửi trí thức! Cứ nghĩ xem những đứa nào đẻ ra cái gọi là **"nhân dân làm chủ, nhà nước quản lý, Đảng lãnh đạo"**? Đầu óc nào "tư duy" ra cái tư tưởng **"làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu"**? Hành trình tư duy của những đứa nào cứ ra rả viết sách, dạy trẻ con rằng hệ thống kinh tế tư bản què quặt, nghèo nàn, lạc hậu, bóc lột, phiến diện, và đang giãy chết! Rồi cả một lũ mồm mép đứa nào soạn sách vở, hùng hồn nhồi vào đầu nhân dân, con trẻ, học sinh, sinh viên những cái "tư duy, tư tưởng" này!?! Cho đến bây giờ một lũ trí thức suy tôn, diễn giải sùi bọt mép hàng hơn nửa thế kỷ nay vẫn chưa thôi!

Ở Việt Nam người ta đã có "tư duy" rằng con Bò mà dắt qua Liên Xô, lúc về cũng là Tiến Sĩ. Cán bộ lãnh đạo toàn một lũ "dốt như chuyên tu, ngu như tại chức". Tất cả đều luôn luôn nhân mạnh tư duy khoa học và trí tuệ. Hoặc cả đám chuyên gia, trí thức miền Nam "soạn" hiệp định Ba Lê với Mỹ, với V.C, rồi hí hửng cụng ly ăn mừng "hoà bình" vậy. Ta sẽ bàn chuyện này sau. Ở đây chỉ gỡ cửa tư duy mà xem nó lắm trò đến thế.

Chưa hết, mồm mép, tay chân, đầu óc tư tưởng những đứa nào đẻ ra cái chuyện cụ Diệm hy sinh vì nước, một đời vì dân, không lấy vợ. Rồi bây giờ còn viết sách khen và lý sự rằng cụ Diệm yêu dân, yêu Phật Giáo... cho tiền Đức Lạt Ma nữa! Tiên sư nó, đang định viết một cách nghiêm chỉnh "thăm Bác", mà nhịn không được, phải đẩy "ngôn từ" đến cùng với loại này. Đầu óc nó là đầu con tôm nên mới dám nói như thế! Chỉ cho 15 ngàn mỹ kim là Yêu Phật Giáo! Còn phá chùa, bắt sư! Cắm treo cờ Phật giáo ngày Phật Đản Sinh! Thì là cái gì?!? Yêu Phật Giáo chẳng??? Yêu nước mà bắt dân phục dịch mình như Hoàng Đế. Cõi đất nước dân tộc là của riêng của gia đình, thả lỏng cho gia đình anh em, thao túng, bắt bớ giết hại người cương trực liêm chính à? Cụ Diệm đạo đức, nói cái gì ra cũng là đạo đức Gia Tô, hy sinh vì nước, mà vợ con ở ngoài Trung, bỏ mặc không nhìn, còn tính thủ tiêu bịt miệng! (Ai muốn rõ hỏi ông già gần đất Sặt, Hương Bình Lê hữu Đán.) Miền Nam Tự Do mà Ông **Nguyễn Tấn Đời** bị bắt khơi khơi không bằng chứng, án tịch à!? Mồm mép "khoa bảng trí thức" nằm ở đâu, sao không bênh vực chân lý, tự do, dân chủ khi tên chăn bò Nguyễn Văn Thiệu độc diễn ứng cử!?

Một nửa miền đất nước là thế, còn một nửa bên ngàn năm văn vật có khác gì!!! Cái khổ là ở chỗ các ông trí thức lại thường hay lên mặt dạy đời. Họ chẳng khác gì cha già "dịch" Hồ Chí Minh dạy người ta khiêm cung, còn ông thì cứ làm Trần Dân Tiên tự nhân nhờ

bốc thơm thoải mái. Dạy người khác sống liêm khiết đức độ còn "Người" thì xe đưa rước bà Nông Thị Xuân là chuyện nhỏ!. Bác vẫn cứ một đời hy sinh vì dân tộc đất nước, không "nghĩ" đến bản thân! Hồ Chí Minh nham nhở, đòi bại là thế mà cả một lũ đũa nào viết sách, làm thơ bốc thơm. Tổ hữu, tên đại trí thức của XHCN Việt Nam!!! Không biết Trần Bạch Đằng, Trần Văn Giàu có ghen tị không!!!

Hết đâu!! Còn nhồi nhét vào đầu óc nhân dân, các thanh niên sinh viên nữa chứ! những đũa có chữ nghĩa, lý luận "lô gích, lô giéo", trí tuệ khoa học, thì chứng minh bằng cách nào cho thuận lý về **"phẩm cách đạo đức, lòng yêu nước của Người"**, khi một tay cầm quyển **"thánh thư" của Trần Dân Tiên**, một tay cầm cái bản án của mấy triệu nông dân đất Bắc bị đấu tố, những gia đình yêu nước hy sinh hết vì đại cuộc Kháng Chiến như bà Nguyễn Thị Năm, (các con bà hiện nay vẫn còn sống và thành Cù cả rồi), bản án dành cho bà Nông Thị Xuân và chị em, gia đình các người liên đới với bà, chết tức tưởi oan khiên. Chưa hết, nếu một người còn một tí lý luận tư duy, không phải niềm tin mù quáng của một con mẹ lên đồng, thì với hiện trạng đất nước hôm nay, hiện trạng các nước XHCN trên thế giới, thì Hồ sáng suốt ở chỗ nào? Máu xương bao nhiêu người đổ ra được gì? Ông Nguyễn Hộ còn một niềm liêm sỉ của người trí thức khi nhận định rằng đây thật là một sỉ nhục:

"nhưng phải thú nhận rằng, chúng tôi đã chọn sai lý tưởng: cộng sản chủ nghĩa. Hơn 60 năm đi theo con đường cách mạng Cng Sản, nhân dân Việt Nam đã chịu đựng vô vàn hy sinh và rồi cuối cùng chẳng được gì cả. Đất nước vẫn còn nghèo nàn, lạc hậu như thuở xưa, nhân dân không được no ấm và hạnh phúc, không được tự do và dân chủ. Đó là một sỉ nhục".

Ông chỉ dám nhận diện hiện trạng đất nước với cái quái thai CNXH, với cái sai của **"chúng tôi"**... mà bỏ chừa ra một tên đầu xỏ nham nhở Nguyễn Ái Quốc, đã khiêng cái của nợ ấy về quê cha đất tổ... Nhưng Ông vẫn hơn, vẫn can đảm hơn khối bọn khoa bảng văn gia, giáo sư, lý thuyết vẫn còn đang rì rả viết sách nhồi nhét, bịp bợm lớp trẻ Việt Nam.

Cái lũ mồm loa mép giải có khoa bảng nó thế! Họ hay khinh cái nghề vén sống của những người phụ nữ là thứ lười biếng **"bán tròn nuôi miệng"**. Khổ một nỗi trong cùng khổ, con người tận dụng phương tiện để sinh tồn. Vạn vật hiếu sinh, người ta buộc phải nuôi miệng như tất cả sinh vật trên cõi đời này. Mà làm cái nghề vén sống cũng như **"tư duy"** vậy. Đâu phải chỉ vén sống là xong công tác, có tiền đâu! Phải có tí nhan sắc, xuân xanh, còn phải "vành ngoài bảy chữ, vành trong tám nghề", nữa mới ăn thua. Cụ Nguyễn Du đã bị mấy thằng cha trí thức đạo đức giả mắng là xúi bậy, Kiều là Dâm Thù, vì Cụ nhắc nhở rằng:

*"(nếu mà) ai cũng như ai,
Người ta ai mất tiền hoài đến đây?"
Ở trong còn lắm điều hay,
Nỗi đêm khếp mở nỗi ngày riêng chung.
Này con thuộc lấy làm lòng,
Vành ngoài bảy chữ, vành trong tám nghề.
Chơi cho liễu chán hoa chê,
Chơi lẫn lộn đá, cho mê mẩn đời.
Khi khoe hạnh, khi nét ngài,
Khi ngâm ngợi nguyệt, khi cười cợt hoa.*

Đều là nghề nghiệp trong nhà.

Đủ gần ấy nét, mới là người soi....

Đây, cái nghề vén váy, bán tròn đầu đơn giản, nó vẫn cứ đòi hỏi tay nghề, nghiệp vụ cao hơn là loài bò sát **"bán miệng nuôi tròn giữ chỗ ngồi, của hàng khoa bảng trí thức, bồi bút"**. Cứ mở mồm nói liều mạng bắt kẻ người nghe, kẻ đọc. Miễn được ý cấp trên, phe nhóm mình là xong. Không cần tập luyện học hỏi gì như Kiều...

Đây! nếu có tí can đảm nhìn lại, nghĩ lại là nếu không "biết" nghĩ, thì họ tệ hơn nữa là "bán miệng nuôi tròn" như thế... Đã bảo tư duy xuyên thấu, tự nó cũng chỉ luẩn quẩn trong bóng tối... Cho nên giờ mới bàn đến chuyện Tư Duy, Tư Tưởng, Hệ Thống Tư Tưởng, Văn hoá...nó cũng có cái lỗ, cái hố thẳm, cái bóng tối đen như cái sự đời, cái lá đa, cái mồm chó... Vì thế mà trí thức khoa bảng hôm nay như Kiều mắc lặn Sở Khanh, về gặp Tú Bà ký tờ cam kết:

Thân lươn nào quản lấm đầu,

Chút lòng trinh bạch từ sau cũng chứa...

Nhưng khôn nạn hơn nữa là khi có cơ may gặp Từ Hải rồi, cũng không chứa được cái tính chờ "Thánh Đế" hồi tâm..

Rằng: "Trong Thánh trạch dồi dào,

Tươi ra đã khắp thấm vào đã sâu.

Bình thành công đức bấy lâu,

Ai ai cũng đi trên đầu biết bao...."

"Thánh trạch dồi dào" đến độ quan lại những lạm, nhà cửa tan nát, thân tàn vương vất....Thế mà Kiều vẫn dù sao ơn "Thánh Đế" cũng cứ tươi ra đã khắp, thấm vào đã sâu.... Bà Phạm Thị Hoài chưa hiểu hết cái não trạng Kiều của Trí Thức Việt Nam... Từ Hải còn chết đứng!

Sự Tư Duy Lắm Nẻo, Nhiều Khe.

Nói chung, cái đám có bằng cấp họ hay khoe cái "nghĩ" của họ cũng đúng một phần. Vì tư duy nó tự nhiên, hỗn mang, tán loạn, ẩn hiện trong não con người như thế. Nó giống như đại vũ trụ, chỉ toàn đêm đen dày đặc. Bây giờ còn thêm cái khoản "Lỗ Đen" (Black Hole) nữa. (Cái "lỗ đen" này sẽ nuốt tất cả vũ trụ, nhưng không biết có để ra vũ trụ mới hay không?) Nếu không có sự tương tác, ma sát liên tục thì không thể bật ra ánh sáng, không nảy được ra những vì sao như mặt trời của chúng ta. Tư Duy cũng thế, vốn dĩ là bóng tối dày đặc, hỗn loạn, nên nó cũng phải vận hành liên tục, ma sát, đụng chạm lẫn với nhau, cộng hưởng để thành Tư Tưởng, cho nên nhân loại giờ này có cái nền văn minh, với hàng triệu thư viện, sách vở, trường đại học viện nghiên cứu v.v Nói đại ra là tư duy cần có lớp lang thứ tự, biện bạch, ghi nhận, "phản bác", tranh luận, thử nghiệm mới ra chuyện... Nó là cả một hành trình cách vật trí trí, trí sở tiên hậu....

Tư duy như vậy mới chia ra những giai đoạn, mà không hoàn thành, ứng dụng sai, nó như: tư duy chưa đến, thử nghiệm chưa qua, chưa cách vật, nhiên hậu chưa trí trí. Nó thành tư duy cụt, tư tưởng vệt, tư duy của con sáo! Nó trở thành Tư Duy không Tư Tưởng, và Tư Tưởng mà không Tư Duy... Thế nên thiên hạ lắm chủ nghĩa, nhiều lý thuyết "giáo phái" và cũng lắm người theo. Nó có chung một mẫu số là chỉ có niềm tin lặp lại, nhai lại, thiếu lập luận, sở cứ, bằng chứng. Những hố thẳm, bóng đêm, lỗ đen tư duy này là tính chung của nhân loại không cứ người khoa bảng hay không.

Đã và đang không có biết bao nhiêu trí thức ngập lụt trong CNXH Khoa Học, đã ra được đâu! Bao nhiêu trí thức khoa học đang là những tín đồ thuần thành của các giáo phái cực đoan. Cứ nhìn thấy người ta, ở thời đại văn minh tin học mở rộng, ngay ở nước Mỹ vẫn

minh nhất nhân loại, mà có thể tin một tên oắt con đang điếm tự nhận là hiện thân của Chúa Cứu Thế ở Waxco Texas, mà giao hết cả tài sản vợ con cho nó! Một đám trí thức chuyên gia khoa học, lại tin vào một ông Đạo với lý thuyết chờ "cứu rỗi" từ thiên hà khác và đồng "tự tử".. Ở Úc Thòi Lòi, một mụ đàn bà trán dô khật khùng, cũng nhận là hiện thân của Chúa Cứu Thế và không thiếu tín đồ tin theo, giao cả con cái tài sản!!!! Kể cả sau khi "Ngài" bị cảnh sát bắt vì tội hành hiếp trẻ em v.v Còn rất nhiều... Nói như thế để thấy tư duy, hành trình tư tưởng không chỉ cứ đi là đến. Cứ nghĩ là xong. Tin là được. Thế mới nói nghĩ không thôi tự nó chưa đủ tốt. Các cụ ta không những dặn ăn phải nhai, nói phải nghĩ, mà còn phải "biết" nghĩ nữa cơ. Chứ nghĩ quẩn, nghĩ bừa, nói phứa, nói lầy được như đảng CSVN, như mấy ông cự Ngụy cầm quyền miền Nam và đám tội tở, thì các Cụ mắng là thứ không "biết" nghĩ. Có nghĩa là không biết cách nghĩ, và nghĩ mà không "biết", như trong mộng vậy thôi. Nói như bà Dương Thu Hương thì là chữ này chửi bỏ chữ kia.. Hay như ông Richard Nixon khi tâm sự vụn với Mao Trạch Đông về các tay Trí Thức, chính trị gia nước Mỹ, là cái miệng chúng nó nhanh hơn cái đầu.... Thiếu cả một hành trình thể nghiệm.

Nói có sách mách có chứng mới khoa học (lại khoa học! Khổ thế). Này nhé đây xin kể: Ông Bảy Trán, một đảng viên CSVN, yêu Đảng thuần thành, kính Bác "tuyệt đối", kể nhẹ nhàng trong **"Viết Cho Mẹ và Quốc Hội"** về cái sự nghĩ (cạn) nhanh hơn đầu của Hồ Chí Minh:

.....
"Có đồng chí còn nói: hay là ta viết tư tưởng Mao Trạch Đông và tư tưởng Hồ Chí Minh có phải hay không!

Câu nói của tôi làm cho mắt ông già (HCM)rạng lên theo lời đáp cấp kỳ: Không, tôi không có tư tưởng ngoài tư tưởng chủ nghĩa Mác Lênin. Tôi chỉ có phương pháp để giải quyết thỏa đáng từng vấn đề của ta. Như tôi thường nói: lạt mềm buộc chặt đó là phương pháp cột cái gì đó của tôi.(Ông cột không được "cái gì đó", nên mới gieo họa cho Nông Thị Xuân. Người viết , NK chú thích). Mà cho đến phương pháp như vậy thì cũng có sự chỉ biểu của phương pháp biện chứng. Chớ còn tư tưởng là quan niệm về vũ trụ về thế giới và về xã hội con người, thì tôi chỉ là học trò của Mác, Angghen, Lênin, chớ làm gì tôi có tư tưởng ngoài triết học Mác. (Vấn đề này đang có tính thời sự. May sao đồng chí Việt kiều Thái Lan, Lê Quang Lơ hãy còn đó mà làm chứng cho tôi). (Chú thích của Ông bảy Trán)....

Nghe mà lạnh cả gáy! Cứ tưởng như lời nói của một "tín đồ" theo cầm quạt cho con mẹ Đồng Bổng nào mới đúng. Vậy mà lãnh đạo đất nước trong bấy nhiêu năm! Hèn gì đất nước như thế ấy, tình cảnh nhân dân như thế ấy...Rất biện chứng khoa học!

Và khi được hỏi về Tư Tưởng Dân Chủ Tập Trung..thì Bác cũng nhanh nhẩu đoảng:

"Bác không đi vào những vấn đề nêu trên bích báo. Sa chân vào đó thì ra sao được. Nhưng cũng không khỏi nói tới bích báo hỏi Dân chủ tập trung là gì?.

Có lẽ là vì bích báo hỏi nên Bác trả lời với lời văn bích báo:

Như các cô, các chú có đồ đạc, tài sản gì đó ,thì các chú các cô là chủ, đó là dân chủ. Các chú các cô không biết giữ, tôi giữ dùm cho. Tôi tập trung bỏ vào rương. Tôi khóa lại và bỏ chìa khóa vào túi tôi đây. Đó là tập trung!

Trong hội trường phía học viên, lặng trang. Phía công nhân viên, cười ì xèo. Bác ra về. Tôi lồm thồm theo đưa. Bác hỏi:

Tôi nói như vậy có được không?

Dạ thưa, Bác nói thì thôi!

Tất nhiên là bích báo cứ vô tình tường thuật. Tôi xin không kể lại. Vì là: Bác đã nói thì thôi!.

Phải chi Bác "trí thức" hơn một tí. Bác nhận bừa là có tư tưởng có phải đỡ khổ cái miệng của các lý thuyết gia Đảng hôm nay không? Họ chỉ việc đề thêm một hai tập sách lằng nhằng, góp nhặt, đạo văn là xong. Rõ khổ! Bác tối dạ thì thôi! Không thần thông như cụ Trạng Trình ứng được việc tương lai cho con cháu. Rõ dốt... Xin chia sẻ cùng Ông Bảy Trần đã quá vắng, xin vái hương hồn thẳng thần bộc trực miền Nam của Ông một lay... Còn chí sĩ Diệm, khi được Ông Cao Văn Luận hỏi về khả năng lãnh đạo khu vực Đông Nam Á của đất nước Việt Nam, đã phán rằng nước ta sẽ lãnh đạo Đông Nam Á về mặt..... Đạo Đức !!! . Chắc kiến văn của Ông lúc đó cho rằng khối Đông Nam Á sẽ bị Gia Tô hoá như thời thực dân chẳng?!? Hay Ông Chí Sĩ tay sai có hoài bão định hiến đất nước, dân tộc này cho Chúa, cho Vatican, bằng các đạo luật hôn nhân theo tính Công Giáo Trung Cổ?!? Nếu quả thế thì Việt Nam chỉ luôn luôn làm thằng em nhỏ bé của Phi luật Tân với hơn 90% là tín đồ Gia Tô La Mã... với một Hồng Y đầy quyền lực... Nhưng vẫn không lãnh đạo nổi "đạo đức" trong khu vực, mà thậm chí còn là nơi sản xuất người ở, làm thuê, vợ lẽ v.v cho phương Tây.

Nền Đệ Nhị Cộng Hoà miền Nam còn có lãnh đạo tư duy miệt mài hơn cái đầu không kém. Cả hai ông Trương Kỳ, Thiệu đều tuyên bố trước sau khời khời không chút hổ thẹn rằng Mỹ cho 300 trăm triệu thì chúng tôi đánh theo 300 trăm triệu... Chúng nhận lãnh vai trò đánh thuê khời khời!!! Làm nhục cả những người đã nằm xuống! Bây giờ ai nói đến vai trò tay sai đánh thuê của lãnh đạo chế độ, chúng nó không kịp nghĩ cứ tiếp tục giở trò vung chân, vung tay, súng ống hăm dọa. Thật có khác gì Việt Cng đâu!!! Và Chúng nó vẫn là giòng chính thông của dân tộc, của lịch sử, của đấu tranh dân chủ!!! Khổ thế!

Cho nên nhà Phật dạy phải chính tư duy, còn các Cụ thì dạy thêm là phải uốn lưỡi bảy lần trước khi nói. Mấy ông thần gười này chắc lưỡi vẹt nên không uốn. Hoặc không cần uốn vì họ nói một mình....cho phe nhóm mình. Nên chẳng cần người nghe, kẻ đọc. Mồm miệng họ còn thua cả cái tròn của các nàng Kiều.

Tư Duy một Mình trong Bóng Tối:

Mà chỉ nghĩ có một mình thôi, không chia sẻ tranh luận với ai lại càng chết. Nên người chính tư duy mới để ra cái quyền tự do lý sự.. Ở ta không hề có cái quyền lý sự. Từ trong gia đình, trường học, ra đến công quyền... Nhất nhất trên phán dưới nghe, lớn truyền, nhỏ dạ. Nên mới ra nông nổi như hôm nay, dù có tiếp cận văn minh cỡ nào đi nữa... Nó đầy nghịch lý, bất nhân, lạc hậu. Nhưng cho đến bây giờ cũng vẫn cứ khoe khoang, trí tuệ, khoa học , thuận lý. (mở miệng ra là "lô gích" , nhưng không "thuận lý"!!!)..

Thời đại của chí sĩ Diệm và gia đình cầm cân nảy mực, lập đảng Nhân Vị, mà lại công an mật vụ sục sùi đủ góc, bắt bớ tra tấn, thủ tiêu những người muốn lý sự, không một tí Vị Nhân!!!

Thời đại cách mạng lật đổ độc tài gia đình trị của Diệm xong cũng kêu gào dân chủ, tự do, nhưng nó ứng cử một mình. Buồn lậu, Độc Diễn như thẳng hê. Một đám trí thức văn gia khoa bảng đành "Trung Dung" nhẫn nhục, chờ Nó bi ối không kém tên Hồ Chí Minh và V.C. Đọc ông **Nguyễn Tấn Đới**, Nguyễn Tiến Hưng, gạt một nửa chuyện thiên kiến riêng tư ra, vì có thể đúng, có thể sai, còn lại một nửa có chứng cứ lịch sử, để thấy cái "miền Nam tự do" quả là lô bịch. Nhưng bây giờ những cái tư duy "dù sao miền Nam vẫn tốt, và mình phải phụ vào, ca vào, hót vào cho nó hay chứ! Có chê có chửi, thì nên chửi V.C thôi.. Đừng bỏ chung vào lọ mà lắc như thế!"...

Như đám quốc gia chống cộng bảo phải phanh phui lộ trình trò hề Hồ Chí Minh và những bịp bợm bán nước của CSVN. Nhưng không được phanh phui những phùng tuồng chính trị miền Nam của tên Chí Sĩ tay sai thực dân Ngô Đình Diệm và các đám cao bồi Mỹ tướng lĩnh miền Nam.... Vì dù sao miền Nam vẫn cứ tốt hơn miền Bắc, và đã một thời "lùng lẳng" là hòn "già" của viễn đông!!! Pháp nó đến nó dùng làm nơi hành lạc, tội Tây nó sướng trên lưng người Việt, nó gọi thế. Một lũ tướng thật nhầy căng vui mừng cho đến bây giờ! Ngoài miền Bắc cũng vậy, người Nga, người Tàu viện trợ vũ khí, hàng hoá và thử nghiệm chính sách của họ trên đầu người dân bất hạnh, nhưng Bác cháu nhà Hồ sung sướng được khoác cho cái áo - **thiên đường cộng sản. Để rồi nó đánh cho đập mặt, lấy mẹ nó các bản làng biên giới, Trường Sa, Hoàng sa. Nhưng Trung Quốc vẫn là đàn anh, bậc thầy của cách mạng Việt nam. Bác Hồ đã nhận làm thầy rồi! Đứa nào dám cãi. Hèn hạ, quân bán nước nhục nhã thế!**

Người đảng viên V.C, người ngoài Bắc bây giờ, hôm nay, người ta cũng "tư duy khoa học" như thế, và dạy ông Hà Sĩ Phu, ông Nguyễn Hộ, như thế! " Đảng có sai, có xấu, Bác hẳn có tội, ngủ với vài cô xá gì. Vua Chúa, Ngụy nó có cả trăm cả ngàn.. Nhưng ta vẫn hơn Ngụy, và lại các Cụ là người của ta, Đảng của ta. Mình là chính thống, chúng nó là tặc, ngụy. Phải phanh phui những tội ác Mỹ Ngụy trong chiến tranh mà đòi tiền bồi thường, lòng thương thế giới. Chứ đừng lôi những mọi rợ tàn nhẫn của bộ đội mình như Mậu Thân ở Huế. những cái ấy chẳng có lợi gì!!! Chung sức mà sửa Đảng cho tốt hơn. Đừng bỏ chung vào một lọ với Mỹ Ngụy mà lắt nhắt thế."... Ngày xưa Ông Mạnh Tử đã "mắng" Lương Huệ Vương rằng đừng mở miệng ra là nói Lợi! Chỉ nên nói Nghĩa mà thôi! Đúng hay không ở cái thời buổi của Tàu chưa biết. Chứ dân tộc này, đất nước này quá khát cái Nghĩa của nhau... Cái Nghĩa của người đã nói thì phải nói cho hết, cho đến nơi.

Mở ngoặc ở đây cho rõ cái bản chất hèn mạt của V.C và của các ông cụ miền Nam, là những tội ác của Mỹ, tự Mỹ nó phanh phui, chuẩn xác và rõ bằng cứ nhiều hơn là người mình. Mình có trưng bày tội ác thì đa số là hư cấu dựng đứng đến tro trên cho người trong nhà nghe. Còn đối với người ngoài thì né tránh. Bỏ bảo mấy tên V.C mà dám nhắc lại với Đế Quốc Mỹ nữa!

Đâu đã hết. Ta cứ việc xưng tụng Quân Lực VNCH kiêu hùng, Bách chiến Bách thắng... Mặc dù đã thua lệt xuống biển, chạy lạy thân, mất cả quốc tịch... Vẫn là Bách chiến Bách thắng... Nó có khác gì CNXH, chủ nghĩa Mác Lê vô địch muôn năm, Tư Bản sẽ giết chết...dù đã bám đuôi Tư Bản với "cơ chế thị trường" ì xèo Việt Mỹ hiệp thương, và Liên Xô đã chết không kịp giẫy như ông Trần Khuê nhận định không??? Nhưng vẫn hô hào chúng ta nhất định tiến lên xã hội chủ nghĩa? Các cụ mình ngày xưa đâu có mặt dày mày dạn như thế bao giờ!

Cái hồ thẳm tư duy là nhân dân Việt Nam chỉ có hai con đường thôi. một là Chúng Ông, hai là Chúng Nó!!! Lại Tam Đoạn Luận! Quy thành phần! Không theo Chúng Ông thì tất là thuộc về Chúng Nó!!! Khốn nạn là thế!!!

Tư duy quả bản chất là bóng tối hỗn mang...nếu thiếu hành trình, tương tác đúng đắn. Nhất là tư duy một mình, một cõi!!! Nó bệnh hoạn như thoả mãn nhu cầu tình dục một mình... chữ gọi là gì nhỉ??? à thủ dâm... Vậy gọi cái bệnh của Việt Nam ta bây giờ là **"thủ dâm tư duy!"** Vì nó cứ lẩn quẩn trong bóng tối một mình! Không thụ tinh đẻ ra được cái gì hết..Cứ ôm o gầy héo và sinh lên lụt, bạo ngược... với chính mình! Với đồng bào mình!!!

Hành Trình của Việt Nam.

Ở trong Việt Nam bây giờ, tình hình tư duy có vui hơn. Tư duy vốn được đảng CS và Hồ Chí Minh đặt lên hàng khoa học trí tuệ (!). Với CNXH khoa học, khoa học biện chứng! Nhưng nhìn lại 70 năm đất nước không có cái gì là biện chứng khoa học cả. Không có cái gì là thuận lý cả, dù từ Hồ cho đến đứa bé quảng khăn đỏ. Mờ miệng là "Lô Gích" dù ta có từ thuận lý rất hay, như một bầy vẹt, bầy sáo.

CNXH khoa học đến độ nó không có tính thuyết phục! Đến nỗi phải luồn vào lòng yêu nước và chủ nghĩa dân tộc độc lập, lập lờ với ba giòong thác "**cách mệnh**". Luồn hai tay để sờ cho người dân mê mẩn bất ý thừa cơ "nước pháo "đỏ" mới nổ bùng ra chiếu". (Ông Hà Sĩ Phu chắc nhớ chuyện Hồ Chí Minh và Đảng luồn hai tay này này rõ lắm.) CNXH nó anh hùng đến độ không dám công khai tranh luận mà chỉ dám dụ khí, ép buộc, bằng sổ gao, nhà tù, khủng bố bằng súng ống v.v

Nó khoa học, vô địch ở chỗ diễn giả lúc nào cũng mặt đảng đảng sát khí, miệng nghiêng tay múa... nhưng không quên liếc dọc, liếc xuôi để xem có chung quanh có Công An hay không.. Và thế là nó khoa học không thể cãi! Vô địch không thể thua!!! Hồ Chí Minh, hay Ngô Đình Diệm giống nhau ở cái vĩ đại này...

Chưa hết, tính ứng dụng xã hội của nó còn thuận lý ngay cả trong những biểu trưng, biểu kiến của xã hội. Nhà xuất bản Sự Thật, thì chỉ in sách nói láo! Báo Nhân Dân lại là của Đảng và bốc phét làm loa cho Đảng. Dân Chủ thì tập trung vào một đảng (không phải độc đảng, sợ lại bị hiểu lầm giữa "một" và "độc" của lý thuyết gia tư duy thời nay!!!).... Ban Văn Hoá Tư Tưởng, thì vô văn hoá và rỗng tuếch.. nhai lại như bò, hoặc văn minh hơn thì như cái đĩa CD bị trầy, cứ lập đi lập lại một bản tình ca yêu Hồ, yêu CNXH v.v Trí thức, Sinh Viên cứ thế gân cổ, phùng mang, trợn mắt hô hào tư duy khoa học, tiên tiến, bằng khen..v.v. Chỉ tội cho Bác nông dân, được Đảng cho mượn dài hạn hai sào ruộng, lại tưởng Đảng cho luôn làm chủ, nên giờ nắm đầm lên dọa Mỹ, dọa đám "diễn biến hoà bình", dọa những vị đối kháng rằng đứa nào đụng đến Đảng , Ông đánh bỏ mẹ!!! Ông Hà Sĩ Phu quả chuẩn xác khi nhận định Hà Nội là thủ đô của nguy biến. Có lẽ cũng chính vì nó là thủ đô của loại quân tử sờ bằng hai tay.....Cả dân tộc mắc chứng Nguy Biến nặng...!!!

Xin mở ngoặc một cái ở đây để hỏi các sinh viên ưu tú, trí tuệ Việt Nam rằng cụm từ **Diễn Biến Hoà Bình**, soi từng chữ, có chữ nào mang ý nghĩa xấu xa, ác độc phá hoại đâu? Mà sao cứ nói đến là các cô, các cậu sợ rúm người lại thế chứ! **Diễn Biến là thay đổi, Hoà Bình là không náo loạn, chiến tranh đổ máu!** Vậy sai ở chỗ nào? Nguy hiểm ở chỗ nào? Nếu không muốn nói nó là ước vọng phương tiện của toàn nhân loại thế giới mới đúng. Mọi người cần thay đổi, xã hội cần thay đổi, diễn biến trong hoà bình không đổ máu, loạn lạc!!! Hãy động não đi các cô, các cậu rường cột của Dân Tộc, tương lai của đất nước! Đừng vội vã hót như sáo, nhu vẹt theo sau những thằng thầy, con cô thiếu lương tâm, hèn mạt nhân cách. Hãy tư duy khoa học và đúng đắn..

Tất cả rất khoa học và thuận lý. Như thế mới nói tư duy có bóng tối, và hình như ông Phạm Công Thiện, lần nào đó có nói tư tưởng có hổ thẳm... Vậy cả dân tộc nằm trong hổ thẳm.. Nguyễn Gia Kiểng thật đáng ghét! Dám bảo chúng ông phải ăn năn à? Thằng cha này láo lếu thật! Dân tộc đang tiến nhanh, tiến mạnh, trí tuệ, khoa học thế thì ăn năn cái khoản nào??? Chúng Nó phải ăn năn, chứ Chúng Ông không cần! Lại cái thói vơ đũa cả nắm!!!

Cái hổ thẳm tự nó đã đành, cái bóng tối tự nó là bản sinh đã rõ. Người "tư duy" còn đào thêm sâu, thay vì vận động để trào lên, thay vì chịu ma sát, đụng chạm, tranh nhau xoay

vân đề toả sáng. Thì những lập luận trẻ con thi nhau gào lên giữa thời buổi văn minh của nhân loại đang bước vào thế kỷ thứ 21:

-Đề có Dân Chủ các nước tiên tiến đã trải qua nhiều giai đoạn, dân chủ quý tộc, một đảng cầm quyền. Cho nên Ta muốn Dân Chủ như Mỹ, như Pháp v.v Cũng nên kinh qua lại những chặng đường bóc lột và "dân chủ quý tộc" kiểu Athens, như Westminster của Anh, và lấy một đảng làm chuyển tiếp cho đúng tuần tự khoa học. Như thế nó mới vững chãi. Nghe lập luận nó chắc nịch!

Một chú nhỏ sinh viên vi tính Bách Khoa chắc không thể chấp nhận cái luận cứ rằng để có trình độ điện toán thông tin hôm nay, phương Tây đã phải trải qua từng bước với dàn IBM lợc cách và đến con xử lý 8086. Vậy ta cũng phải đi từ đó chớ vội nhảy vào Pentium không được đâu, nó loạn ra mất ổn định!!! Máy bay nên đi cánh quạt trước đã, bay phản lực Boeing nó không ổn định v.v.

Đánh Rắm qua cửa nhà Sấm.

Mấy năm gần đây nền tư duy (chưa phải tư tưởng) Việt Nam lại khởi sắc với cuộc hành trình "mới", đầy nghịch lý. Nó lại quay về với căn bản nhận định phê bình học thuyết "Ma-ác". Mới được một tí là có thêm tư tưởng Hồ Chí Minh, dù chính Hồ cũng đã chối bai bãi rằng ông không có tư tưởng gì, như Không Tử chối Trung Dung bất Khả Năng, mà người ta cứ gán cho ông ấy.

Quay lại với "giáo Mác" cũng được, nhưng không cần dài. Dù chính bản thân Mác đã là một hành trình... chưa đến. Từ cậu Mác trẻ chưa biết gì về vô sản. Cái cậu tiên sĩ triết học mới ngoài đôi mươi còn hăng say với chủ thuyết dân túy, chưa đủ lực lật ngược hệ thống "ý- niệm luận" của Hegel để tạo nên Duy Vật Biện Chứng như lúc về "già". Cái Duy Vật Sử Quan, và Biện Chứng ấy đã thể nghiệm trên gần nửa thế giới với hàng triệu nhân mạng, bao nhiêu thể hệ, bao nhiêu là nền văn hoá tưởng tiêu tan. Mác đã đi và cuộc đời sóng gió của Ông đầy cay đắng và nghịch lý. Phải công bằng mà nói ông can đảm thể nghiệm tư duy của mình để rồi phải trốn nhui lung tung. Qua Anh nhưng lại nắm gấu áo vành "tròn" của quý tộc để đủ lực viết Tư Bản luận, viết về vô sản. một nghịch lý nhỏ không quan trọng. Cái quan trọng là hệ thống khoa học tam đoạn luận để suy ra sức mạnh của Công Nhân: **Gía trị lao động thặng dư.**

Giá Trị Thặng Dư Nằm Ở Đâu?

-Nền tảng và sức mạnh của Mác là lập luận về Giá Trị Lao động Thặng Dư trong tiến trình sản xuất, hay một sản phẩm. Nó là keo sơn nối kết giới công nhân vô sản duy nhất để đạt được sự ủng hộ của giới lao động, thợ thuyền này. Ở các nước Á Châu nông nghiệp lạc hậu, u tối hơn, như Trung Quốc, Việt Nam, Miên Lào, v.v nó biến dạng nôm na để trở thành Công Sức Nông Dân bị Địa Chủ Bóc lột, và ra kế sách **"lấy của người giàu, trao lại cho người nghèo"**, không làm nhưng hưởng của chung. chữ nghĩa tư duy một tí gọi là **"làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu"**... Thế là sướng! Đơn giản và hiệu nghiệm...một cái hồ to tướng đang chờ nhân loại!!!! Các Ông Bà nông dân, tá điền, ngày xưa ít học, ít chữ nghe sao mà chẳng sướng, chẳng tin!!! Thế mới bỏ mẹ! Đến bây giờ Bác Đảng nó có chia cho không? Hay Chúng nó cứ sướng lấy hết. Còn chơi với tư bản đế quốc Mỹ nữa cơ! Nông dân cứ tiếp tục ề cồ ra mà cày, ngắt đít trâu làm thước!!! Mác đã đi về thế giới bên kia hơi "sớm" để không kịp đi hết tiến trình thể nghiệm tư duy, xác nghiệm tư tưởng của mình. Chưa đủ sức, đủ giờ để lòi nó ra ánh sáng, lòi nó lên khỏi hố thẳm... Và các thể hệ sau cứ thế phủ thêm bóng tối, và đào thêm hố thẳm cho hệ tư tưởng Mác...

Mắc kẹt lại ở giá trị thặng dư "vô định" bằng lập luận phân tích nền tảng của lao động bắp thịt. Giá trị sản phẩm là do số lượng sức lao động bỏ vào tiến trình thành phẩm, hàng hoá. Như vậy nó phải thuộc về công nhân, người trực tiếp làm ra nó. Ai đi làm công nghe mà không sướng! Sướng quá nên mới quên cha nó nghĩ tiếp và khổ nạn đến bây giờ!

Quả là hồ thắm tư duy.!!!

Hãy lấy giả dụ của một cậu bé bình thường ở xứ lạnh miền Bắc cực. Cậu hí hục đào cắt cục nước đá hay mảng băng không có mấy giá trị .. chỉ để chơi!!!. Giả sử cục đá này đưa qua Phi Châu nóng cháy, mà nửa đường không tan rã, nó sẽ tăng giá trị lên đến cỡ nào!!! Và cậu bé này đòi tiền công xứng đáng. Vấn đề Mác không bàn và không ai trong các tin đồ của Ông chịu vận động tư duy để tìm hiểu là Ai biết Phi Châu cần, có nhu cầu nước đá, và thiết lập phương án di chuyển cục nước đá đến nơi để nó có giá trị cao hơn.. (Giá Trị Trao Đổi). Vậy giá trị thặng dư ở đây là của ai? Công nhân sản xuất hay người thương buôn, thương gia chịu khó, truy tìm và xét định thị trường, chấp nhận rủi ro, và di chuyển sản phẩm? Một học sinh bình thường của môn kinh tế dư sức hiểu ra. Không cần bàn. Ta chỉ nói đến tính hiểm, sự nhu cầu đã làm một sản phẩm thay đổi giá trị, sử dụng hay trao đổi. Giá trị sản phẩm, hàng hoá trôi sụt theo nhu cầu (giá trị sử dụng), ý thích của con người tiêu thụ. Không chỉ quyết định bởi số công sức lao động của công nhân, người sản xuất.

Một cái quơ tay, múa cọ của Picasso, của Van Gogh trị giá hàng triệu mỹ kim, giá trị sẽ thay đổi theo thời gian, theo nhu cầu văn hoá, nghệ thuật, sự thẩm quan của người tiêu thụ. "Công tác" của Picasso, Van Gogh, trên giá trị kinh tế, đã chấm dứt. Phần còn lại là công tác của thương gia, lái buôn, cái giới mà Nho Giáo và Mác xít khinh miệt, ghét bỏ. Giới này họ chuyển hoá giá trị sử dụng thành giá trị "trao đổi", bằng trí tuệ tính toán rủi ro, công sức lao động của họ, chứ không bóc lột phức tạp và bất công như Mác lý giải. Giới con buôn đã tăng thêm ra giá trị thặng dư trong nhu cầu sử dụng lẫn, trao đổi, kể cả mặt hàng sức lao động (như Việt Nam xuất cảng lao động vậy) bằng quảng cáo, vận động tâm lý quần chúng tiêu thụ với những kỹ thuật, cộng hưởng tinh vi của khoa truyền thông. Sản phẩm của thợ thuyền công nhân rõ ràng trước khi đến tay người tiêu thụ một cách thành công hiệu quả đã phải nhờ vả, dựa vào cả một tổng hợp sản xuất khác nhau, được điều phối bởi "lũ thương gia bóc lột", ngồi mát ăn bát vàng. Lợi tức lương bổng của người thợ thuyền phần lớn tùy thuộc vào sự thành công của sản phẩm trên thị trường. Vì không thành công, ít thì hăng đuổi bớt công nhân hoặc giảm lương. Còn nó phá sản là công nhân mất việc. Ông con nít cứ bụng đói đực đá tiêu khiển qua ngày....!

Cách đây hơn chục năm. một con xử lý đời mới, đến tay người tiêu thụ trị giá gần ngàn Mỹ Kim. Nhưng khi được kỹ nghệ hoá bằng tri thức, kỹ thuật giản hoá, vi tiểu; tổng hợp các kỹ nghệ liên đới, nó trở thành hàng loạt và giá trị kinh tế tụt xuống còn vài trăm Mỹ Kim. Và cuối đời chỉ còn vài chục hoặc nằm trong thùng rác của thị trường tự do, nếu phần tri thức không biến cải. Con Xử Lý IBM Cirrus cứ ngáp gió so với con AMD và Pentium là vì thế. Công nhân của Cirrus chắc gì đã thua, hoặc lười lao động hơn công nhân của Pentium. Cái khác biệt chắc chắn là giới chuyên viên tri thức và các ông thương gia của họ tranh thủ với giới tiêu thụ... Và nhu cầu của giới tiêu thụ thì "vô thường"...Phật cũng phải sợ!!!

Giá trị kinh tế thặng dư của một sản phẩm biến đổi, thăng trầm, và dễ chết yểu. Giá trị thặng dư lao động sản xuất dần trải tán mác trong tiến trình tổng hợp cho đến thành sản phẩm cuối cùng. Trong đó bao gồm công sức đóng góp của rất nhiều kỹ năng khác nhau: Cả hàng ngang lẫn hàng dọc. Từ người công nhân, nhân viên văn phòng, dụng cụ máy

móc, kỹ sư, cô xanh, cô trắng, cho đến người diễn viên quảng cáo. Và cuối cùng, trên hết vẫn là công sức trí tuệ của nhà thương gia đã đưa đẩy, tổ chức, để sản phẩm vượt không gian đi khắp chốn đến những nơi có nhu cầu. Nhưng phải tính đúng thời điểm không sớm quá, không muộn quá...Không thì bỏ mẹ cả lũ, Chủ khánh tận, công nhân thất nghiệp về nhà ôm vợ! Còn liên đới đến bao nhiêu người khác trong xã hội...

Nhưng có hai điều cần phải nhấn mạnh. Thứ nhất là giá trị thặng dư tri thức của một thành phẩm nó không chết. Nó vẫn còn và làm nền tảng cho các giá trị khác mà thành phẩm khác dựa vào để biến đổi. Con xử lý đầu tiên không ai nhớ nó. Nhưng giá trị tri thức của nó do các bộ óc kỹ sư vẫn luôn luôn nằm trong bất kỳ con xử lý mới nào sau này..Nó vẫn nằm trong kho tàng kiến thức khoa học vô giá của nhân loại. Bức tranh Picasso, Van Gogh thay đổi giá trị kinh tế, nhưng giá trị thặng dư tri thức của nó vẫn nằm ở trí tuệ, nhận thức của nhân loại, đóng góp vào nền tảng nghệ thuật, tinh thần mỹ học (aesthetics) của nhân loại.

Thứ hai, là người thợ thuyền trong tiến trình lợi tức, có thể đã trở thành ông chủ của mình khi họ trở thành cổ phần viên của công ty.

Dĩ nhiên, ở đây, người viết lý sự kiểu bình dân học vụ bằng những thí dụ điển hình đơn giản thế thôi. Vì chữ nghĩa ít mà trình độ không đủ uyên áo để diễn giải như các giảng viên của trường Đảng Nguyễn Ái Quốc, chứ Mác lý sự dài giòng lắm. Cho nên những ai đòi hỏi, trí tuệ cao, trình độ khoa học hơn xin đọc "Tập chí xây dựng Đảng", hoặc những tập sách sau đây:

Không kể Tuyên Ngôn cộng Sản (The Communist Manifesto) Mác viết năm 1848. Vì ta chỉ bàn về giá trị thành phẩm, hàng hoá và lao động mà Mác đã viết. Xin giới thiệu "Lương Lao động và Nguồn Vốn (Wage Labor & Capital) (1847) Mác lý sự về sự trao đổi (bóc lột) sức Lao động lấy Hàng Hoá, giữa công nhân với Tư Bản ; "Sự Nghèo Nàn của Triết Học" (The Poverty of Philosophy 1847): Bàn bạc lý sự về giá trị sử dụng và làm thế nào mà Giá Trị Sử Dụng trở thành Giá Trị Trao Đổi; "một Đóng Góp vào Phê Phán Kinh Tế Chính Trị" (A Contribution to the Critique of Political Economy 1859): Lý sự về sự Giàu Có của xã hội tư sản là do tích lũy của cải hàng hoá, chính Hàng Hoá bản chất chỉ là một đơn vị nhưng có hai mặt giá trị "sử dụng và trao đổi"; và Tư Bản Luận (Das Kapital, 1867)Lý giải, lý sự về Hàng Hoá, sự trao đổi giá trị Hàng Hoá này trong hệ thống, phương thức sản xuất của Tư Bản. (Lạy các ông Sấm, xin đừng bắt tôi kê khai mấy Ông thần giời Ảng gen, Lê Nin...Khổ lắm...Thà đọc Trần Dân Tiên vui hơn..)

Tóm lại ở Giá Trị Thặng Dư, lập luận chung của Mác là lý giải Sản Phẩm, Hàng Hóa, giá trị sử dụng (nhu cầu) và giá trị trao đổi (bóc lột). Cái hồ thủy của Mác là quy về bắt thit lao động những giá trị không thật như đã trình bày ở trên, Mác lý tưởng hoá Lao động là Vinh Quang, là Hạnh Phúc chứ không làm "nô lệ" cho Tiền....một phương tiện trao đổi tế vi đa năng, vượt lên trên sự trao đổi giản tiện thô thiển của nguyên thủy mà Mác mơ ước. Thiện ý, và thiện chí của Mác là muốn kéo Giá Trị Lao Động, Hàng Hoá về mức độ phân chia, trao đổi công bằng, công lý cho mọi người. Mác moi óc để tư duy cho Giá Trị, Lao Động một tính triết học, một giá trị xã hội, hơn là giá trị "tiền". Trong khi tự bản thân vật chất hàng hoá là thị trường, nơi tương tác của con người với những ham muốn vô hạn trên nguồn vật hữu hạn càng ngày càng khan hiếm. **Cái giá trị triết học hay xã hội nó sẽ đến sau bằng tư duy nhân bản tự nguyện, bằng pháp trị, nhưng không bằng súng đạn khủng bố!**, tùy từng bản chất của mặt hàng... Cái hồ thủy của Mác là không nhìn được hay đánh giá được "bản chất" mặt hàng, Mác chỉ thấy anh Công Nhân nhà máy và sản phẩm của anh, số lương của anh so với tỉ lệ lợi nhuận của chủ nhân ông; Mác không

thấy "thị trường" đúng với cái bản nhiên của "con người": Thị trường là tập hợp những con người, kẻ mua người bán. Tất cả là công nhân, tất cả là người tiêu thụ, tất cả là người bán. Giá trị thặng dư san sẻ và luân chuyển, như vị trí mỗi cá nhân con người trong xã hội luân chuyển: Khi là kẻ mua, lúc làm người bán, lúc làm thặng lúc làm ông v.v. Như đồng tiền luân lưu thay đổi giá trị trong tay từng người. (Một đồng trong túi khi chui ra khỏi tay, rơi vào cội "bao la" của thị trường, nó trở thành đồng lương, lợi tức của mọi người. Bà Át mua nắm xôi của cô Giáp tức là trả lương cho cô Giáp. Cô Giáp lại dùng tiền trả lương cho Bà Bính bán nếp. Bà Bính bán nếp lại trả tiền cho nông dân Đinh. Nông dân Đinh lại lấy tiền ...đi hát Karaoke. Cô Mậu "ca sĩ" hát Karaoke, và chủ nhà chứa vừa có tiền tiêu xài trở lại thị trường, lại vừa đóng góp lương cho Đảng, Công An, nhà nước v.v.) Và Con Người đầy ham muốn và lúc nào cũng muốn vượt lên, tương tranh, để xác định giá trị chính mình trong xã hội.

Cái bóng tối, hổ thảm mà Mác mắc phải là đã "khoa học" tách giá trị, lao động ra để phân tích xam soi, như một nhà sinh học tách một tế bào ra để tìm những tập tính của nó, mà không biết rằng tế bào sinh học đó, khi bị cô lập, tập tính sinh hoạt hoàn toàn khác với một tế bào đang sinh hoạt tương tác cộng hưởng với toàn bộ hệ thống cơ thể. Giá Trị và Lao động khi sinh hoạt tương tác trong thị trường đa biến của xã hội nhân loại cũng thế. Cần mở ngoặc ở đây là cả Mác lẫn các nhà kinh tế cận đại đều sai lầm một điều khi nhận định và nguồn vốn thiên nhiên. Họ xếp nó vào như của cải do con người làm ra. Nhưng thực sự là nó sẵn có của thiên nhiên như Đất Đai, nước, hải sản, rừng cây, hầm mỏ, quặng v.v ngày nay người ta đã ý thức hơn và đưa nó vào phương trình kinh tế đúng đắn hơn, cân nhắc hơn với tư tưởng môi sinh và phương án bảo tồn, phát triển dài hạn... Ông Mác nghĩ mình đã leo được ra khỏi hổ thảm của tư tưởng, bóng tối của tư duy. Ông chủ quan nghĩ mình đã bắt được ánh sáng. Ông và bạn đã vội vã hô hào mọi người làm cách mạng vô sản. Cũng may Mác chưa vấy máu. Thật ra Ông mới chỉ ngoi đến cửa miệng. Nhưng khốn khổ ở chỗ cái lý sự "cùn" này của Mác lại được những "đầu óc đại trí thức" tán tụng, không kịp nghĩ tiếp, ôm vào làm "niềm tin sắt đá", không tiếp tục cuộc hành trình nữa. Bọn lâu la ăn theo như Lê Nin, Satlin, Mao, Hồ, Kim Nhật Thành, Pôn Pốt v.v đã dim Mác trở lại đáy vực...Khốn nạn hơn, lũ lâu la mượn hệ thống tư tưởng chưa thể nghiệm, chưa ra khỏi ánh sáng này của Mác để dim chết hàng trăm triệu nhân mạng. Khốn khổ hàng chục quốc gia, hủy hoại hàng trăm nền văn hoá...bằng cái gọi là văn hóa vô sản, đạo đức XHCN (!!!!!). Khốn nạn nhất vẫn là Việt Nam. Nhân loại đã vào kỷ nguyên mới, thế kỷ 21 với nền nhân bản, tự tin và hạnh phúc...do biết cách tự do pha chế, phản bác các tư tưởng để tìm cái khá hơn. Việt Nam vẫn lẩn quẩn xoay vần trong hệ tư tưởng bầy nhầy này, còn lồi thêm cái số không to tướng: Không chỉ lập một hư cấu, huyền thoại về con người Nguyễn ái Quốc mà còn bày ra cái Tư Tưởng Hồ Chí Minh! Giá Trị Thặng Dư quả đã là hổ thảm, nó đã đẻ thêm ra nhiều hổ thảm khác, và vẫn đang là hổ thảm...

Hổ thảm Việt Nam.

Hồ Chí Minh và Người cộng Sản Việt Nam quan niệm rất "khoa học và trí tuệ" khi lập ra phương trình "siêu việt" cho dân tộc Việt Nam:

Nhân dân Việt, cần cù, hiếu học, thông minh + Đảng trí tuệ, tận tụy vì dân Lãnh đạo+ CNXH Khoa học = Xã hội Nhân bản, tự do, hạnh phúc, tiến bộ.

Hơn 70 năm thể nghiệm kết quả cũng rất khoa học biện chứng:

Xã hội Không Nhân bản, tự do, hạnh phúc, tiến bộ. Vậy= Nhân dân Việt, cần cù, hiếu học, thông minh, tin vào Đảng ???+ Đảng trí tuệ, tận tụy vì dân Lãnh đạo???+ CNXH Khoa học ????

Như vậy phần nào sai, phần nào không đúng, cần thay thế loại bỏ???

Một người kỹ sư điện cơ và mạng điện toán, sinh ra và lớn lên ở đất Bắc Hà, trong chế độ XHCN Việt Nam, xin chen vào nghị luận như sau. Đây là nguyên văn phần đóng góp của Anh Hồng Quân, thể nghiệm bằng đời sống thật của mình:

Người dân Việt Nam, có thông minh, có hiếu học nhưng họ đã bị đảng cộng sản Việt Nam tẩy não trong vòng 7 thập niên qua. Trẻ em, thanh thiếu niên Việt Nam, từ tuổi đi mẫu giáo cho đến ngày hết mài đũng quần trên ghế nhà trường, đã bị nhồi nhét mọi thứ của Hồ Chí Minh và sự "tài tình lãnh đạo" của đảng cộng sản Việt Nam. Ví dụ rõ nhất là những bài hát, bài học thuộc lòng, bài thơ, bài phân tích văn học trong mọi giai đoạn của tuổi thơ khi các em cắp sách tới trường - **"ai yêu Bác Hồ Chí Minh hơn thiếu nhi Việt Nam, ai yêu Bác Hồ Chí Minh hơn thiếu niên nhi đồng" .. và "Cho tôi làm sóng dưới con tàu đưa tiễn Bác"...** **"Bác ơi tim Bác mênh mông thế, ôm cả non sông mọi kiếp người...."** **"Người không con mà có triệu con, Nhân dân ta gọi Người là Bác...(Tổ hữu).(Có phải thật Bác không có con không? Cả cuộc đời trai trẻ của Bác cho đến già chỉ có thủ dâm thôi sao? Bà Nông Thị Xuân là ai???)**

Và hơn nữa là nhà nhà phải treo ảnh Bác Hồ với khẩu hiệu "Chủ tịch Hồ Chí Minh sống mãi trong quần...." và "Đời đời ghi ơn ..v.v" - khổ một cái là phải treo hình của cái ông có " râu nún pha nún phún "chung quanh cái miệng nhăn nhăn nhở nhở như "lông lợn phải trợn", trên đỉnh cả bàn thờ gia tiên giòng họ mới nhục chứ!!!

Chỉ được cái bố láo! và xuyên tạc thành quả cách mạng! - ông mà bắt được thì cho đi tù những thằng nói láo để cải tạo tư tưởng. Ai bảo chúng ta không có tự do? Ai bảo chúng ta không có hạnh phúc? Ai bảo chúng ta không tiến bộ?

Dân ta từ ngày có Bác có đảng, mọi người được đi lại tự do buôn bán, thăm hỏi họ hàng, chỉ cần có giấy phép do công an cấp là được.

Dân ta từ ngày có Bác có đảng đã được tự do ngôn luận nhất là ngôn luận về "đức tính tốt" "trí tuệ anh minh" của Bác, "ưu việt, tận tụy và khoa học của đảng".

Dân ta từ ngày có Bác có đảng đã được hạnh phúc, nhà nhà đều có bằng **Tổ Quốc Ghi Công!!!**, phố phố đều có nhà Karaoke và hiệu "cắt tóc thanh nữ" để mọi người có nơi giải trí "lành mạnh", dân ta ăn không phải "no", nói không cần phải nghĩ ,vì đảng là người đầy tớ to lớn của nhân dân. Người đầy tớ này không những có bồn phàn lo từ miếng cơm manh áo, y phục, cung cách ăn mặc, chọn lựa sách vở, mà còn giới thiệu, dựng vợ gả chồng cho nhân dân (tuy chưa có tận tụy bằng tên đầy tớ Trần Quốc Hoàn giới thiệu cô NôngThị Xuân cho Bác) nhưng so với thần dân Nhật, dưới sự cai trị của bè lũ quân phiệt, phong kiến, tư bản, phải làm việc nô nê cho chủ hăng cả đời, dân ta đã sướng hơn họ cả trăm lần ấy chứ!!!

Chúng ta đã phát huy "nội lực" trong vòng 70 năm qua dẫn tới hệ quả rất biệch chứng khoa học là chúng ta đã xuất khẩu hàng trăm ngàn công nhân **"lao động tiên tiến, kỹ thuật cao"**, những người **"vợ" đấm với đạo đức xã hội chủ nghĩa Việt Nam**, đi khắp thế giới!!!

Dân ta từ ngày có Bác có đảng đã được tiến bộ vượt bậc nhà nhà đều có hủ xí hai ngàn. Người nông dân, tối thiểu, có hai sào ruộng. Mọi người đều đã quán triệt tư tưởng học thuyết Mark - Lenin - mà sinh viên ở các nước tư bản, ở khoa chính trị, mới được học đến nơi đến chốn.

Nhà nhà đều có bằng khen về thành tích lao động sáng tạo - điển hình là chúng ta đã biến chế máy Công Nông, lái bằng hai càng, thành bánh lái. Toàn đảng toàn dân đã xây dựng được cây cầu **Thăng Long một công trình của thế kỷ**. (Tôi nhớ cả trường trung học cấp 3 chúng tôi ăn mừng vì cây cầu "thế kỷ" đó). Và hiện nay Đảng uỷ thành phố Hà Nội và ban quản trị trường đại học y khoa Hà Nội, đường Tôn Thất Tùng, đang "nghiên cứu" những phương pháp kỹ thuật cao cấp để làm sạch cái **mương** thoát nước trước cổng trường.

Dân ta từ ngày có đảng có Bác văn hoá đã lên cao. Cuối thập niên 70 với sự lãnh đạo tài tình của đảng một cuộc "cải cách văn hoá" nho nhỏ - bỏ tiếng Hoa học tiếng Nga tại các trường trung học phía Bắc dẫn tới hệ quả là mấy thầy giáo dạy Trung văn ở các trường trung học (trường cấp 3 của tôi ở Quảng Ninh là điển hình) được **"ưu tiên" đi "tặng gia kinh tế"** - chăn trâu chăn bò và trồng khoai trồng lúa ở những khu đất nhà trường liên hệ được để tô đẹp cho vẻ đẹp siêu việt của XHCN -

Chúng mày, những đứa chống đối, mở mắt ra mà nhìn, đừng có ăn bùa ăn ngải của Si I A, Si I Bê mà chống phá chúng ông nhé, kéo ông đem "quân đội nhân dân anh hùng" ra tận ngoại quốc để "giải phóng tư tưởng" của chúng mày đây. Còn không thì ông tốc váy lên và cho chúng mày ăn đủ ba vạn chín nghìn nhé. CÁI PHƯƠNG TRÌNH ĐÓ MUÔN NĂM, MUÔN NĂM, XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM VAN TUẾ!!!. **Thà đàn áp còn hơn nhường quyền!!!** Chúng ta cứ dựa vào sự phát triển quá độ của tư bản mà tiến nhanh, tiến mạnh lên xã hội chủ nghĩa, cho cái phe tư bản cảm tức chơi!

(**Hồng Quân**)

Anh kỹ sư này, không là lý thuyết văn gia, chỉ tay kim ,tay gỗ vi tính, điện toán, nên lý sự nó như thế. Nó là tiêu biểu của trí tuệ và óc khoa học của Việt nam hôm nay. Nó tiêu biểu một cách chua xót cái phong cách cổ cùng, mồm to, tay đầm của thói quen bạo ngược.

Cãi cũng được mà không cãi cũng được. Tôi tôn trọng cái "tiểu lâm chân thật" của Anh. Nhưng rõ ràng lý sự ở trong Đảng na ná là như thế đây...

Người trí tuệ tư duy ưu việt của Việt Nam, Sinh Viên thành đoàn tiên tiến, Đảng Viên, lý thuyết gia, giáo sư v.v vẫn để nguyên phương trình này. Cạo sửa đánh bóng phần tử cần thiết..

Dân thì không bỏ được (bỏ dân thì dè ai??? Nói lòng Dân nó bỏ đi hết ở với ai?), chưa trí tuệ, chưa cần cù, chưa tin Đảng đúng mức, thì khiến dân có trí tuệ bằng cách nói "trí tuệ". Cho học kỹ thuật vi tính, học biểu kiến thôi, đánh lộn con đen giữa kiến thức kỹ thuật và trí tuệ tư duy: Nên Không cho nhân dân tự do tiếp nhận thông tin. - Chưa tin đảng, thì bắt phải tin vào đảng! bịt miệng, khủng bố tư tưởng, dí súng! Xong! - Còn Đảng cũng không thể thay. Vậy cũng sửa đảng sao cho gọn, thêm trí tuệ, bằng cách nói "trí tuệ", phong bằng đại học, tiến sĩ cho đảng viên. Chải đầu bóng tất cả vạt. Xong! - Chưa tận tụy đủ thì bây giờ sẽ tận tụy hy sinh thêm làm đầy tớ mãi đời nhất định không nhường cho ai. Chủ muốn đuổi thì đập vào mặt chủ là xong. - CNXH chưa đủ khoa học, thêm tư tưởng Hồ Chí Minh vào, cộng thêm cơ chế thị trường là đẹp! "mười phen vện mười". **Cổ cây cũng muốn động tình mây mưa**, chứ nói gì đến nhân dân Việt nam!!!

Ồi trí tuệ, tư duy, tư tưởng Việt Nam chỉ có thể thôi sao! Hậu quả của một thời Dân Vận vào mục đích trước mắt là đánh Pháp dành độc lập.. My dân đủ cách, bịp dân đủ trò! Cứu cánh biện minh cho phương tiện, nên mới ra nông nổi. Cả mấy thế hệ giáo dục để ra toàn tư tưởng, tư duy vẹt, sáo! Cứ hót và phùng lông mao, lông vũ khi gặp tư tưởng lạ!

Không một ai nhìn ra cái phương trình loang lổ, phôi khoa học, nên phải ứng dụng bằng xảo thuật kém cỏi. cộng thêm với khủng bố bạo lực. Nếu khoa học, ưu việt trí tuệ, sao không dám để nhân dân công khai lý giải như Mác lý giải về Giá Trị, Hàng Hoá???

Tại sao không hành xử một cách khoa học là nếu hệ quả xấu thì cứ thay cái khác vào xem sao, được thì để, không lại thay... Như vậy thử thay Đảng CSVN bằng Đảng khác, thay XHCN bằng hình thái tư tưởng khác... Đảng lãnh đạo bấy bạ sai lầm bây giờ đổi về để nhân dân bầu cử lãnh đạo mới xem sao v.v Cứ theo phương pháp khoa học thế chấp, giải trừ mà làm.

Còn một cách khoa học nữa, là khoa học kiểu Trạng Quỳnh, lanh lợi. Là ta không dám thử nghiệm, vậy ta dùng những gì người khác đã thử nghiệm, sử dụng và đạt hiệu quả mà bắt chước xem sao. Có thương tật, có chết người ta đã chết rồi. Lo gì nữa. Nhìn ra chung quanh thế giới hôm nay, những nước tiến bộ, phát triển, dân chúng trình độ cao, hạnh phúc, là những nước tư bản phương Tây.. Nó có Dân Chủ Đa Nguyên, Nó có Pháp Trị, Tam Viện Lập Pháp, Hành Pháp, Tư Pháp độc lập.. Vậy cứ thử xem sao! 10 hay 20 năm sai thì bỏ. Ta đã hùng hục, cầm đầu thử nghiệm sử dụng XHCN độc Đảng cả 70 cơ mà! Cái thói quen tập nhiễm của bạo lực độc quyền nó thế. Không bao giờ biết tranh luận đối thoại là gì. Như vậy làm sao có hành trình tư tưởng. Hành trình tư tưởng chỉ có được bằng sự tương tác, ma sát. Lập luận và phản bác thường trực. Như thế nó chỉ còn như một Ông bị tù cứ lăm bằm một mình, đi luẩn quẩn trong cái vòng tròn nhỏ hẹp của phòng giam. Và ông tư duy này mãi nguyên với bóng tối. khi ông tư duy đã quen với bóng tối, thì ông tư duy lại thêm cái sợ ánh sáng. Ông tư duy không muốn nghe tiếng của ai hết ngoài chính tiếng lăm bằm của ông. Và hệ quả lại càng không thể có thể nghiệm tư duy. Cái ưu việt, trí tuệ và khoa học của Việt Nam là ở đây.. Sinh Viên, Trí Thức Khoa Báng, Đảng Viên. v.v rất một loại như thế.. Họ mở mồm thì được, Ai mở mồm phản bác, lý sự, thì họ chỉ biết nghiêng răng trợn mắt, hùng hổ dơ nắm đấm, có súng rút súng, có còng rút còng, khoá tù mở rồn rảng....Thế mà lại khoa học biên chứng mới bỏ mẹ dân tộc này chứ! Một Cậu Sinh Viên Thành Đoàn Hồ Chí Minh Ưu Tú đã dơ nắm đấm ra vì tôi viết phê bình Đảng và Bác của Cậu. Tôi đọc thư không giận mà khóc. Khóc thật! Không phải khóc như Hồ khi "sửa sai" cải cách ruộng đất. Tôi khóc vì Cậu đã không lý luận, trưng bày bằng chứng để "mắng" Tôi, mà chỉ biết nghiêng răng dơ nắm đấm...

Hố thẳm của Hệ Thống Hoá..

Chính người tư sản phương Tây vận dụng Mác, nối tiếp Mác, không để Mác nằm chết cứng trong bóng tối... Họ cho Mác và A đăm Sờ mít, Rì ca đo v.v ma sát, cộng hưởng để leo lên khỏi hố thẳm, bước ra khỏi bóng tối để đi đến nền kinh tế, và xã hội thăng tiến nhân bản hôm nay, và còn tiếp tục miên viễn, không ngừng tương tác, chất vấn, thử nghiệm, điều chỉnh... Nỗ lực leo khỏi hố thẳm tư tưởng và bóng tối tư duy mãi mãi vô thường, vạn biến... Và cứ phải đi, đi mãi. **Vì ngừng lại là lọt ngay vào hố thẳm chực chờ, bóng tối bủa vây.**

Tư tưởng khi đã được con người xếp đặt thành hệ thống để tôn thờ, nó sẽ tự động quay vào bóng tối, chui xuống hố thẳm. Tư tưởng vốn vô thường vạn biến, nhưng khi đã thành hệ thống giáo điều, nó chết khô, và trở nên tác hại đến quy trình biến hoá tự nhiên của vũ trụ nhiên giới và nhân loại. Để rồi lôi kéo nhân loại xuống vực sâu.

Chủ nghĩa cộng Sản, các hệ thống tôn giáo chặt chẽ đều như thế. Tất cả rõ ràng và nhan nhản khắp mọi nơi. Thảm trạng chiến tranh, tàn độc bắt nhân khởi đi từ ngàn xưa vì niềm tin, chủ nghĩa, những lời di chúc "bất biến". Sự phá tượng Phật ở Ấp Ga Nít Tăng là một chuyện nhỏ...của Phật. Phật còn muốn phá hết tượng và chùa chiền thờ Ngài đi nữa kìa!!!

Thảm họa của tư tưởng hệ thống là hủy diệt tư tưởng. Vì khi nó trở thành hệ thống nó sẽ trở thành giáo điều chết cứng. Nó không còn là tư tưởng nữa, nó trở thành niềm tin. Niềm tin là một "vật" bất biến trong não trạng của con người yếu đuối thiếu lập luận. Trong khi con người, vạn vật vốn vạn biến, vô thường.

Tư tưởng tự nó là lập luận, phản bác, linh động miên tục, miên viễn, không bao giờ chết cứng ở một điểm, một chỗ. Người tư duy là người không đặt não trạng mình vào niềm tin, và vì thế không có sự "giữ vững niềm tin, giữ vững lập trường".

Thảm trạng của nhân loại là khi trở thành tín đồ của hệ tư tưởng, tôn giáo, người ta mất tính tư duy, tư tưởng không hành trình, để chỉ còn niềm tin sắt đá, đứng một chỗ, mà không có lập luận linh động vạn biến.

Sự nhầm lẫn tai hại của chủ nghĩa.

Sự lầm lẫn của người Việt, nhất là trí thức Việt khi chuyển ngữ đã sai lầm rất lớn khi dịch đồng loạt các từ có tiếp vĩ ngữ ISM là chủ nghĩa. Nó đã đưa đến hậu quả là người ta hiểu Tư- Bản là chủ nghĩa. Và gọi là Chủ nghĩa Tư Bản. Làm gì có chủ nghĩa tư bản!!! chữ ISM chỉ là cái "tính", cái "lối", hay cái "cách" mà thôi. Như trong chữ "activism" = tính linh động trong luật, Vandalism = Tính phá hoại v.v. Vì thế Capitalism chỉ nên hiểu đúng đắn là tính cách tư bản, lối tư bản. Ai lập thuyết Tư Bản? Ai hệ thống hoá nó?

Không ai hết. Nó tự nhiên và vạn biến. Không có ai làm quản giáo tư bản. Không có ban Tư Tưởng Văn Hoá Tư Bản để canh chừng răn đe chệch hướng, chui rúc rình mò kẻ mất lập trường tư bản. Không có súng ống bảo vệ hệ tư bản chuyên chính gì cả. Và không ai bị chỉ trích phê bình, hay làm tự kiểm là không Tư Bản Chuyên Chính. Không có vấn đề phong trào xét đi xét lại. Bản chất tính tư bản là hành xử của mọi người nên tự nó đã vạn biến linh động và xét lại thường trực, miên tục qua từng hành trình không bao giờ ngưng nghỉ, không bao giờ chấm dứt...Nó thể chấp những phương trình rất khoa học: kết quả, hậu quả xấu, tức là có cái sai, nó thể chấp đến khi tốt, và khi không còn tốt nó lại thay đổi tìm tòi thể chấp nữa....Nó không bị cột chết cứng vào một thành tố nào trong phương trình. Mà cả phương trình cũng không bất biến, nó thay đổi bằng tư duy tổng hợp ma sát miên tục...đa nguyên. Nó không hệ thống hoá cứng nhắc giáo điều.

Cũng như thế, tính cách Phật "Buddhism", tính cách công chúng của Chúa Cứu Thế Christianity, Christianity nhân bản, linh động, bao dung, và Bác ái là thế. Nhưng khi đã bị chia cắt hiểu lầm thành "giáo điều" bất biến của những chủ nghĩa Công giáo (Catholicism), Tin Lành (Protestantism), Giê Hô Va, Đại thừa, Tiểu thừa (Tôi có hỏi một học giả thiên sư rằng Đức Phật thế tôn giác ngộ ở thừa nào? Và nhận được một "câu trả lời" rất Thiên: Ông chỉ khoát tay mỉm cười), các phe phái nhỏ (sect) v.v những "Ism" khô cứng tàn nhẫn, mọi rợ. Lịch sử đã minh chứng tính bất nhân tàn độc của chủ nghĩa, của tín lý bất di dịch. Máu đổ tràn biển, xác người vạn dặm, hận thù chồng chất triền miên, đời này qua đời khác. Nhân phẩm con người bị chà đạp. Và hôm nay đây đây những thảm trạng như thế đang xảy ra trong các giáo phái trên thế giới, đếm không xuể, kể không hết...

Tư Tưởng tôn giáo, triết học được đề ra trong ước vọng phục vụ con người, đưa con người đến bến bờ hạnh phúc. Nhưng cũng chỉ vì hệ thống hoá giáo điều, tất cả đã trở thành niềm tin. Từ đó đã gây ra không biết bao nhiêu đau khổ cho nhân loại cho đến bây giờ chưa thôi. Nó kềm hãm tư duy, đè bẹp nhân phẩm. Giáo Hoàng của Gia Tô La Mã đã buộc phải thú nhận và xin lỗi nhân loại...Không biết trong tương lai có đứa trí thức, thẳng lãnh đạo nào đại diện Mác xin lỗi nhân loại không?

Ngay ở Việt Nam hôm nay, não trạng hệ thống hoá tư tưởng nó đậm đặc đến độ khô cứng, nô lệ. Có ai tưởng tượng được rằng một bộ óc còn hoạt động bình thường, trí tuệ, khoa học lại có thể phát biểu một cách rất "thuận lý", hùng hồn rằng:

-Chúng ta không thể bỏ con đường chủ nghĩa xã hội, vìBác Hồ đã chọn cho chúng ta rồi!!!

Cái lý do thật hùng hồn không thể cãi!!! Rất biền chứng, rất trí tuệ và rất khoa học!!!

Không ai có thể tưởng tượng nổi ở kỷ nguyên văn minh lại có một lý luận bán khai trung cổ đến vậy. Ôi hệ thống tư tưởng! Hành trình dậm chân! Và tất cả cứ dậm thành thịch một chỗ gần một thế kỷ, mà nghĩ mình đang đi hùng tráng...

Cuộc hành trình "mới" : một Hành Trình Thật Sự.

Dân tộc Việt Nam muốn đứng dậy, phải bước chân vào cuộc hành trình tư tưởng thật sự. Tất cả mọi người Việt Nam phải khởi đầu cuộc hành trình chậm trễ này. Nhất là người tư duy trẻ hôm nay. cuộc hành trình cần can đảm.

Khi đã nói đến hành trình tư tưởng là nói đến sự vùng vẫy, tính trỗi dậy của tư duy, tư tưởng. Nó cần sự ma sát, chà cọ của não trạng vốn bất động nằm im lâu năm trong cái hũ, cái chĩnh, cái chum, hay đúng hơn là cái bình vôi. Như thế việc đầu tiên là vùng vẫy, trỗi dậy để đục thủng nắp cái hũ mồm tư duy. Mà cái nắp hũ ở đâu? Nó là huyền thoại Hồ Chí Minh.... Nó không phải là CNXH hay súng ống nhà tù như nhiều người tưởng đâu!!!

Không phải tự nhiên mà Đảng CSVN âm thầm đưa Hồ len lỏi vào trong các chùa miếu, rồi phao lên rằng dân chúng tự nguyện lập miếu thờ "Người". Và không dừng một số người đã "hiều" rằng Bác là biểu tượng Tâm Linh, Tình tự Dân Tộc.!!! Có thể đúng với ít ra là các đảng viên tối dạ, và một số con mẹ lên đồng, lên cốt.!!! Cái đáng nói là cái huyền thoại, "mờ mờ nhân ảnh như người đi đêm" này đang là cái nắp hũ mồm của tư duy Việt Nam.

Diễn hình cứ lấy việc mới vừa đây. Nhà in nào đó vừa mới in sai một lỗi nhỏ là in tên Lăng HCM thành Vườn Bách Thú. Ở các nước khác thì chuyện lật vật chẳng đáng gì. Nhưng ở Việt Nam, nó rung động cả nước! Tại sao lại ghê gớm man rợ vậy? Tâm Linh, Tình Tự dân tộc, nhân dân chẳng??? Hay là đòn của Ban Văn Hóa Tư Tưởng bày ra để khủng bố tư duy!!! Để tăng cường nhồi sọ! Để nhắc nhở Đảng viên, và để thử nghiệm lại lá bùa "Bác" của chúng!!!!???

Đã có một thời một số học giả đã tự do công khai đặt vấn đề hư cấu của 18 đời Hùng Vương với chiều dài gần cả ngàn năm. Niềm Tâm Linh, Tình Tự thật của cả dân tộc mấy ngàn năm, mà có "rung động" thế đâu!

Ngay như các bài viết về thời son trẻ "trèo tường" tìm người yêu của Đức Thánh Trần mà Nhân dân có "rung động" đâu! Đức Thánh Trần là cả dân tộc này kính ngưỡng tự nguyện. Cứ về đất Quảng Ninh là biết. Nơi nào cũng đền thờ nhà Trần không kể Chùa Quỳnh, Yên Tử, Yên Phụ... Nơi mà tụi CSVN đang cố gắng cho Hồ ké vào bằng những cái miếu "hoang"...

Như Đức Quang Trung nữa mới là Tâm Linh Tình Tự Dân Tộc chân chính! Đến cả con cháu Nguyễn Gia Long cũng phải tự hào, chứ đừng nói hồn láo bôi nhọ...

Chỉ vì mọi người tôn trọng tự do ngôn luận và tri thức nghiên cứu khoa học. Nhất là lòng dân kính ngưỡng các vị một cách tự nguyện, không do tuyên truyền, cưỡng ép, khủng bố mà có. Cái gì cưỡng ép bằng bạo lực, gian dối thì dễ vỡ. Liên Bang Mỹ, Gia Nã Đại, Úc khó vỡ vì là tự nguyện ý dân. Liên bang Nam Tư, Xô Viết vỡ không kịp giấy vì hình thành bằng bạo lực, nuôi dưỡng bằng gian xảo, súng đạn. Thế thôi.

Tâm Linh, Tinh Tụ Dân Tộc chính là lòng kính ngưỡng tự nguyện từ tâm khảm, tâm phục khẩu phục của nhân dân mấy đời, không phải một chế độ, một nhóm người. Không có ép buộc khủng bố.. Như Đức Quốc Tổ, Bà Trưng, Bà Triệu, Đức Thánh Trần, Bà Tâm, các cụ Tây Hồ, Sào Nam v.v Đừng ai động vào mà dân họ ghét, họ không nhìn mặt...Nhưng ai phê bình, cứ phê bình nghiên cứu . Nhân Dân cứ kính ngưỡng và chẳng ai dám buông lời mất dạy.. Vì nó thật, Chân Lý vẫn cứ thẳng..

Còn Hồ thì chỉ có Đảng Viên, con đồng, mẹ bóng nó thờ. Mà chẳng qua cũng là vì sợ, vì bồng lộc mà thôi. Chứ nhân dân ở miền Nam, Sài Gòn thì trong bụng họ chửi cha. Ngay ở ngoài Bắc, vào những ngày hội leo núi Yên Tử, Yên Phụ, người ta cũng chửi mỗi lần đi qua cái miếu hoang của Hồ và cái Cô gi là người yêu Bác đấy. Chế độ báo chí Đảng làm sao dám phóng sự những chuyện có thật này!

Như vậy nó thể hiện cái tính bạo lực, nhồi nhét, khủng bố của huyền thoại Hồ Chí Minh. Nó là do súng ống, nhà tù mà có. Nhất là sự sợ hãi, thần hồn nát thần tính của mọi người. Đặc biệt là giới Trí Thức, vẫn thường mong thánh đế hồi tâm và hay quan trọng hoá vấn đề, như Kiều, dầu có Từ Hải. Vì thế Nó chưa bị thách đố đến nơi, đúng mức.

Nếu cái nắp hũ mả tư duy này nằm đó, đóng khản qua năm tháng, thì giới trẻ học thức Việt nam làm sao thoát ra khỏi cái hũ mả con thuyền Nghệ An mà tiến? (Thi Xã của Tự Đức, Tùng Thiện Vương mà không bị Cao Bá Quát mắng là "câu thơ Thi Xã con thuyền Nghệ An", thì đã không khá!) Làm sao mà bước được bước đầu tiên vào hành trình tư tưởng với nhân loại, khi mà Chúa, Phật, cũng đã lên bàn mổ của tư duy, của ngôn luận..Còn ở Việt nam thì chỉ có một Ông Hồ trần tục, nham nhở lại không ai dám rở đến!!! Thế giới đã không còn thần tượng , huyền thoại....Chỉ còn tư duy nhân bản...

Hành trình tư duy, tư tưởng là sự thách đố thường trực bất cứ giá trị hiện tại nào, mà Giới trẻ Việt Nam, nhân dân Việt Nam không dám, không được thách đố Hồ, chủ nghĩa Xã Hội.. Thì tư duy cái gì, hành trình gì ?

Những tư tưởng hôm nay, thành quả hôm nay của văn minh thế giới là do quá trình miên tục thách đố với giá trị quá khứ và hiện tại. Từ 8086 mới đến Pentium, từ DOS 001 mới đến Windows Me, Windows 2000, rồi Windows Whisler v.v Từ máy bay cánh quạt, mới đến phản lực, rồi bay đáp không người lái.v.v Tất cả là cả một hành trình thách đố với cái giá trị, thành quả hiện tại mới có được. Và cứ thế tiếp tục miên viễn không ngừng nghỉ. Hiện trạng tranh đấu hôm nay ở Việt Nam đã cho thấy rõ ràng nhân dân người ta không sợ nhà tù, súng ống. CSVN biết thế, biết rất rõ. Và chúng đang dùng huyền thoại Hồ để thay vòng kim cô XHCN.. Đã có nhiều người không sợ....nhưng vẫn có nhiều người chưa đủ "sáng ý" để đập vỡ cái nắp hũ mả. Ông Hà Sĩ Phu, Bảy Trần v.v có sờ tí lại rút tay...Khi Nguyễn Thanh Giang "bênh" họ cũng phải "ca lên" rằng HSP làm hình Bác đẹp hơn cả ban Văn Hoá trung ương!!! Thật ra họ thần hồn nát thần tính mà thôi. Họ ăn ở cũng đã quá lâu! Từ từ thì họ cũng phá được... Dương Thu Hương đã đi trước một bước gọi lãnh đạo bằng thẳng thoải mái...Thằng Đỗ Mười, Thằng Phan Văn Khải...các thằng bộ trưởng, các bộ mặt nham nhở của bộ chính trị.v.v rồi sẽ đến "cái mặt thẳng Hồ"... Nhưng thời gian! Ôi Thời gian là cái dân Tộc đang cần để phá vòng vây mà chạy đuổi theo nhân loại...Thế mới khó!!!

Bây giờ để phá nó cần cường độ mạnh mẽ mới bung phá được những cái đã ăn rễ, chôn sâu khô cứng trong não trạng nhân dân quần chúng. Cần phải như nguyên tắc quả lắc. Nghĩa là nó phải bật hết về phía đối nghịch rồi mới cân bằng ở trung điểm. Độ lún càng sâu, phía trái càng xa, thì sức bật càng phải mạnh, phía phải càng phải kéo xa chừng ấy.

Vì Hồ Thắm Việt nam là sự nọa tính, tự mãn, hèn hạ, nhất là sợ hãi thần hồn nát thần tính. Sợ cái không có, sợ cái mình tưởng tượng ra không thật.

Cái nắp hũ mắu Hồ Chí Minh không ghê gớm như người ta tưởng. Nhìn nó sơ cứng to lớn thế chứ rỗng và dòn dễ vỡ. Vì thế đảng CSVN mới phải bày trò bạo lực, bày ra cái lằng sằng sùng u tối, và nhất là những cái "miếu hoang" len lén chen kẽ vào các chùa chiền... Cái hình ảnh Hồ qua lời kể của Ông Bảy Trán, qua Trần dân Tiên còn nóng hổi rõ nét. Nó đã làm rạn nứt huyền thoại Hồ rồi. Chỉ cần mạnh dạn đẩy thêm là vỡ toảng từng mảnh nhỏ, rồi ra bụi ra tro mà thôi...

Nếu không phá được cái nắp hũ mắu này thì Đất Nước này coi như chết từ cửa tử. Hình ảnh chí sĩ Diệt tiêu ma sau khi người ta ra ngoài này có cơ hội tự do, có đầy đủ tài liệu.. Không bàn thêm nữa. Con người Hồ như thế mà vẫn làm nắp đậy hũ tư duy của cả nước, cả dân tộc mới khốn nạn. Không phá nắp hũ mắu tư tưởng Việt nam, tư duy giới trẻ không có lối thoát ra.

Hay là cả nước ta sau khi đã quán triệt lý thuyết Mác Lê còn ngộ thêm Tính Không của Thiền Tông Long Thọ: **Vào nhà không cần cửa! Ra khỏi hũ không cần phá nắp!?!**

Hay là theo lối lưu manh vật của dân nhai làm rượu Tây, làm đều. làm rượu dỏm: **Ông không mở nắp, nhưng khoan đít chai !?!**

Lịch sử đã cho thấy tư duy, tư tưởng đã đem lại biết bao tiến bộ thăng hoa cho nhân loại và ngay cả các loài sinh vật khác mà con người biết đến. Nhưng lịch sử cũng đã cho thất cũng chính những tư duy, tư tưởng, chưa đến "nghĩ" đến nơi đến chốn, hoặc khi đã thành hệ thống, sử dụng phương tiện mua chuộc, ép buộc, khủng bố, thì nó đã đem lại cho nhân loại chiến tranh, đầy ải, chết chóc, đau khổ, và hủy diệt. Hành Trình Tư tưởng chân chính đã đưa con người về với nhân bản, thiện tính, thì cũng chính hành trình tư tưởng khi trở thành niềm tin, cũng đã lôi con người xuống trở lại thành man rợ hoang thú. Bóng Tối và Hồ Thắm của Tư Duy luôn luôn phải được cảnh giác. Cách cảnh giác hữu hiệu nhất, nhân bản nhất, là **tự do tư duy, ngôn luận, báo chí...**Nó đòi hỏi can đảm, táo tợn và tự trọng.

Ngày mùng 3 tháng tư, năm Tân Tỵ. (25-05-2001)

Nguyễn Khả- Phạm Thanh Chương

Góp Ý Kiến : Hồng Quân

Nước non ngàn dặm.....

Mở ngõ

Nước non ngàn dặm bao la !

Lối về mấy ngõ, biết nhà mình đâu ?

Giật mình bãi bể nương dâu !

Tóc xanh người ấy ở đâu bây giờ ?

Cuộc đời có lắm chuyện bất thường. Bất thường đến độ một lúc nào đó nó lại trở thành bình thường, như quê tôi, Việt Nam đầy những trẻ em lê lét ngoài đường, ăn xin ngoài phố bên cạnh những xa hoa vung vãi, những đôi mắt dưng dưng, những đôi chân lạnh lùng bước rảo ! Những vụ bắt bớ khơi khơi không cần án lệnh, mà chung quanh đầy đầy những văn gia, nhà báo, học sĩ từng viết lách đầy đủ nhân nghĩa, văn tinh bơ bản chuyện văn chương văn hóa ! Nhìn mặt tươi cười của họ, nghe những lời văn hoa họ nói, đọc những phê bình sâu sắc họ viết, dường như đất nước nhân dân đã ấm no hạnh phúc, xã hội chỉ còn văn chương văn hóa là vấn đề ưu tư bức xúc.

Người Việt Nam, một khi đã buộc phải rời quê cha đất tổ, làng nước của mình, dù vì bất kỳ lý do nào đó, họ cũng sẽ nhớ từng chi tiết ngày tháng ra đi, hành trình viễn xứ của

mình ! Để một lúc nào đó mệt mỏi với cuộc đời . Nhìn lại thế hệ sau, nó vẫn là một câu chuyện không bao giờ kết cục. Những cái quên, những niềm nhớ, hư hư thực thực... và mãi buồn, mãi đẹp !!!

Có nhiều người đã viết lại thành hồi ký, với những cái nhìn lại sau những bến bờ xương máu. Sóng vỗ nhân tình trên những bề dẫu lạnh lùng của thời gian. Bỗng chốc đã mấy mươi năm. Bao nhiêu cố sự ! Viết không hết, đọc không chán ! Thường họ vẫn phải là một "nhân chứng lịch sử", hay có một thời "vàng son" nào đó mới được vậy.

Thật lạ lùng ! Tôi không còn nhớ tôi đã rời quê hương mình vào ngày nào, tháng và như thế nào nữa ! Kể cả cái ngày đặt chân lên đảo, rồi đến đất nước tạm dung hôm nay. Nói ra quả là chuyện đùa cho vui ! Nhưng đến khi bất ngờ cần làm giấy tờ đơn từ, mới thấy mình lại phải lôi cái cặp cũ ra mà lục lọi, rồi nhìn vào những con số lạ lẫm mà bàng khuâng như chuyện vừa mới hôm qua ! Dù đã gần 20 năm trôi đi đều đặn, lặng lẽ ! đây đau xót.

Đường Thi diễm tuyệt, dường như ở chỗ ly tan, chan hoà tình cố hương ! Man mác sự đời nhuộc đại mộng ! Có lẽ chỉ vì đời Đường có lắm kẻ viễn xứ tha phương ! Những kẻ viễn xứ, tha phương gần như đã quên những rườm rà chuyện đời, chỉ còn hơi thở sóng sánh qua chung rượu, chén trà. Những kẻ lữ khách dù đã say khướt mọi sự vẫn chỉ giằng đặc một nỗi nhớ nhà không nguôi !

Nhất niên tương tận dạ

Thiên lý vị qui nhân.

(Một năm đêm dần hết,
Ngàn dặm người chưa về.)

Ồi nỗi lòng của một người lữ khách, cách đây gần cả ngàn năm mà sao lại trùng điệp ở đây ! Nơi này, thời này, khi mà vạn dặm chỉ còn cách xa có mấy giờ bay, vài trăm đồng bạc lẻ !!!

Chuyện đời nhớ, quên không phải muốn là được các bạn nhỉ ! Có những cái cố quên nhưng vẫn phải nhớ ! Có những cái muốn nhớ lại cứ quên. Tôi quên và nhớ những thứ ấy một cách tình cờ rất tự nhiên thế thôi !

Cử đầu vọng minh nguyệt,

Đề đầu tư cố hương.

(ngừng đầu nhìn trăng sáng,

Cúi đầu nhớ quê hương)

Ông Đường thi nào đó ời ! Ông là ai ? . Ông là quan hay là dân ? Ông là thi sĩ, văn nhân hay công nhân, lính chiến ? Ông đi "tị nạn" hay đi kiếm cơm, tìm áo ? Ông đi du lịch, đi dân hay bị săn đuổi khỏi quê hương ! Sao mà khổ vậy !!!

Tôi chỉ là một người bình thường ! Chỉ viết những điều mình còn thấy được chập chờn trong cơn mộng mị; tản mạn trên những nẻo đường về mình đã đi qua; thoang thoáng nơi những người mình đã gặp; lãng đãng về những việc chung quanh... và bàng bạc vẫn chỉ là những suy tư vụn vặt của mình. Những suy tư tản mạn trong những đêm nhìn trăng sáng vằng vặc nơi đất khách, trên đất nước dẫu yêu, trước những ngày giờ phải rời xa quay lại đất tạm dung. Những trăn trở rối rắm trong những lúc cúi đầu nghĩ về quê hương núi sông, về đồng bào của mình. Thế thôi !

Dở Dàng đây những dang dở:

Cuộc đời tôi đầy những dang dở. Có những dở dang cu rưng của đất nước, từ thế hệ cha mẹ anh chị. Những dở dang ấy tôi cùng chịu chung với dân tộc khốn khổ này. Thống nhất dang dở, hoà bình dang dở, phát triển dở dang, tự do dang dở, dân chủ... dang dở... tập trung v.v

Cái dang dở gần cận nhất là ngày 30-4-1975, với cá nhân mình, mà có lẽ hầu hết những người miền Nam, sự đời bắt đầu dang dở ! Dang dở học hành, dang dở tình yêu, dang dở ước mơ, và dang dở cả cuộc đời. Tất cả chưa có cái gì ra cái gì cả ! Nửa chừng xuân hết, dù chưa gầy cành thiên hương. Cũng như rất nhiều thanh niên yêu nước khác, tôi dò tìm theo phục quốc. Rồi lại dang dở ! Cái dở dang này lại là một điều may. Vì bây giờ mới biết hầu như tất cả các tổ chức phục quốc đều được tổ chức và thâm nhập của Mai Chí Thọ cả. Nhưng khi xa chân vào cõi di tản, tị nạn mới thấy lại là một dở dang "bất hạnh". Đi đến đâu, tham gia tổ chức nào cũng phải cưu nọ và thành tích phải là tù cải tạo và "ngầu" nhất, có thể giá nhất vẫn là "cải tạo chính trị". Mình lại đâm tiếc và thấy mình "ngu" quá ! Phải chi lúc ấy cứ theo đại ông anh họ, đừng cẩn thận để thời gian xem xét, rồi bị tóm ở cầu thị Nghè, hay ở đâu đó có hay hơn không ! Bây giờ lại có thành tích "đấu tranh". Đâm ra cái khôn ở quê nhà qua đây lại là cái dại. Nhiều lúc thành cái tội nữa cơ. Ai thoát được cải tạo mà không "giải thích" rõ thì chết ngay ! Lý lịch sẽ bị rêu rao là bất minh ! Cũng may họ hàng ngoài Bắc của tôi không thuộc hàng cao cấp, chỉ vừa đủ hành hạ, hù dọa làng xã. Mua đài mua xe thôi ! Chứ không lại đâm phiền ! Tôi thì không sợ gì cả ! Đến Trời kia, nếu có, tôi còn chửi lão tặc Thiên "*bất nhân dĩ vạn vật vi sở cầu*" nữa là ! Chỉ ngán cho đứa cháu đi theo mình. Nó xa cha mẹ, mình lại không chu toàn nếu có gì ân hận vậy thôi ! Bọn đầu óc quân phiệt bán khai, thì có mặc thời trang lái xe, đi máy bay vẫn cứ bất chấp thủ đoạn dè hèn, phi nhân bản, phi nhân chủ, và phi dân chủ mà ! Ngoài nước có khác gì bên trong nước đâu ? Nhiều lúc tự an ủi "Ở đâu cũng "đồng bào" Việt nên nó thế!".

Nhiều lúc tự hỏi không hiểu do đâu mà đồng bào tôi ở đâu theo chế độ nào họ cũng đưa cái tù tội, bị đánh đập ra để làm chứng cứ phi thường nhỉ ? Phải chi cái sự tù đầy đánh đập này cũng dang dở thì hay biết mấy ! Nhưng dù không tù tội gì cả, không thành tích gì cả tôi, cũng như bao nhiêu người yêu nước khác, yêu bình thường, mộc mạc, không yêu kiêu lãnh tụ, chí sĩ, tướng lãnh ! Vì khát vọng ngày về sống lại trên đất nước thân yêu, trong tự do dân chủ, đã không nề hà cật lực tham gia "đấu tranh". Thú thật mình chưa thể tưởng tượng được nhiệt huyết của thời cha mẹ anh chị mình chống Pháp ra sao. Nhưng cứ thấy những người ngày làm công xưởng chiều về lại xoay vần tin tức chính trị, vận động quần chúng tham gia. Đã tham gia bỏ công, bỏ giờ, bỏ cả nhà cửa vợ con, còn lấy cả tiền túi lao động khó nhọc ra để ăn cơm nhà vác ngà voi nữa. Có rất nhiều thanh niên sinh viên, vừa học vừa lao động kiếm sống, lo cho gia đình còn lại ở Việt Nam, lại vừa tham gia chính trị. Quả thật những người lao động bình dân, anh chị em trẻ, trong thời khoảng này họ lao vào chính trị đấu tranh bằng cả tấm lòng yêu nước, thương quê trong sáng như vàng nhạt nguyệt !

Cái lúc ấy sao mà nó đẹp, nó hăng say thế chứ ! Đành rằng có rất nhiều người ra đi vì lý do cá nhân kinh tế. Có những tổ chức chỉ nhô ra làm dáng. Có những "lãnh đạo" tranh đấu "nước bọt" cuối tuần ! Nhưng kết luận như ông cựu sĩ quan miền Nam, văn sĩ, tiến sĩ sử gia Vũ Ngự Chiêu rằng những người đấu tranh chính trị ở ngoài này, lúc ấy (cuối thập niên 70, đầu 80) là vô công rồi nghề, không biết làm gì... bèn đi đấu tranh, thì quá hồ đồ nông cạn ! Nếu không nói là giận cá là anh em ông HCM chém thớt những người nhiệt tâm một cách... hàm hồ ! Nó giống như luận điệu của một số "nhà báo" lý luận rằng

những ai về Việt Nam là những kẻ dư tiền của, thời gian, đi hưởng thụ của rẻ. Nó hàm hồ thiếu tự trọng của người cầm bút, nếu không dùng chữ nặng nhất và có lẽ đúng nhất là mất dạy !

Giả sử có thật là dư tiền, dư thời gian đi nữa cũng là quyền của một người. Tại sao thằng Tây con Đầm về Việt Nam được mà một người về thăm quê hương, chốn cũ, người thân, mồ mả cha ông, anh em, bạn bè con cháu, đồng bào lại là dơ bẩn ? Khi người ta về thì giá sinh hoạt địa phương như thế nào thì trả như vậy. Kể cả giải quyết sinh lý, tê tê buồn buồn ! Nó là cái tự nhiên cần có. Các ông có không hay còn tệ hơn nữa dấm dúi ! Hay là một người Việt Nam tị nạn "chân chính" dư tiền, dư giờ chỉ được đi các nước "đồng minh" thăm bạn "tù cũ" hay giải quyết sinh lý với gái Tây, gái Mỹ, hay gái Việt trên đất Mỹ, đất Pháp, đất Úc, mới là yêu nước chống cộng ! Người ta không thể hưởng thụ, giải trí cái Mỹ, cái Úc, cái Pháp, cách Mỹ, cách Úc, cách Pháp ! Người ta không thể ăn cái Tết lợn cợn Việt không ra Việt, Tây không ra Tây, thì người ta về quê hương để hưởng ***cái không thể có bất kỳ nơi nào trên thế giới này ! Cái không thể mua đem qua đất nước người dù có tiền tỷ, phi thuyền không gian, vũ trụ !!!***. Vong bản mất dạy thì cứ việc tự do mà làm một mình, ở một mình, đừng ép người khác yêu Mỹ giống mình ! Quà thật con rạch nhỏ khi cắt đứt giao lưu với sông cái nó trở nên khô cạn và ung thối tanh tưởi !

Mà ngay cả người ta đi làm chính trị, đấu tranh vì không có cách nào khác cũng là chính đáng và đáng kính. Vì không thể hội nhập làm Mỹ, làm Úc, làm Tây con được nên họ phải tìm mục đích tinh thần để tồn tại, với hy vọng về lại quê hương quen thuộc mà không phải ở chung với Việt Cộng. **Đúng hay sai, Trời Đất, hồn thiêng sông núi chứng giám cho họ. Vẫn là lòng thành !** Vẫn không có gì đáng khinh bằng những con người hèn nhát không dám sống theo lý tưởng ẩn núp bằng cách dùng chữ nghĩa để che thân và đầu võ miệng. Nếu Ông Chiêu chỉ kết luận như thế về một số cá nhân lãnh đạo thì tôi hoàn toàn đồng ý ! Đúng đấy ! "truyền thống" buôn bán, tự do, dân chủ, lòng yêu nước của đồng bào của những tên quen ăn trên ngồi chốc nó đã có từ thời kháng Pháp cơ mà ! Xương máu, lòng tin của người Việt thật lòng yêu nước đã bị buôn bán ra sao thời kháng Pháp, mình không được trực tiếp tham gia. Nhưng lần này thì quá rõ ! Tôi không cần ai kể, tôi không cần đọc những trang sách bôi bẩn, tố cáo nhau của ai cả ! Chính bản thân tôi đã chứng nghiệm ! Những người tiếc nuối quá khứ của mình, lại không thể hòa nhập với nhịp độ, mức sống của bản xứ cao hơn mình. Trong khi những người lao động cần cù họ chỉ thấy cuộc sống trước mắt, nên làm công làm thuê dễ dàng không mặc cảm. Và vì thế họ ăn nên làm ra ! Giới trẻ hơn, ăn học được dễ dàng có khoa bằng bằng cấp. Ngay cả những lính trơn, thuộc cấp cũ, vì hoàn cảnh chiến tranh học hành dang dở, khi qua định cư ở các nước dân chủ tiên bộ, có cơ hội điều kiện trở lại Đại Học, với căn bản đã có, họ tiến rất nhanh và rất vững. Tất cả đã bỏ rơi những "quan trên ngày trước" đằng sau. Vậy nên họ phải làm một cái gì đó cho có chức tước đỉnh đám để gỡ gạc cái quyền uy của thời thế chiến tranh phi dân chủ đã cho họ. Và dần dà những cái làm đáng đó nó trở nên bệnh hoạn và lan rộng ra đến những người khác, cố thủ cái danh hư mà làm cản. Thế thôi ! Nhưng không phải ai cũng thế ! Vẫn có những người khoa bảng cao, việc làm vững chắc thu nhập khá, vẫn cứ bỏ giờ tiền của để thực hiện lý tưởng của họ, với **quan điểm và phương hướng hành động của riêng họ**. Đồng ý hay không ! Thành công hay thất bại. Ta cũng phải công tâm mà nói rằng họ làm vì tâm lòng mong ước trở về quê hương không còn chế độ độc đảng trong đó. Sự thất bại của họ, Tôi không biết rõ nội bộ "cấp cao" làm ăn bàn sao, gấu ó nhau thế nào để ra nông nổi. Nhưng quả thật, xét một cách

tổng quát không thiên vị, theo cái nhìn và kinh nghiệm của tôi. Họ không bắt được nhịp điệu sinh hoạt chính trị của bản xứ với những ràng buộc pháp chế của dân chủ "quan tha dân bắt": Dư luận dân chúng rất quan trọng, chính phủ ủng hộ hay không còn tùy vào ý dân, cảm nghĩ của dân về con người và cung cách sinh hoạt của tổ chức mình nữa. Tình hình và chiều hướng bang giao quốc tế đã khác xa thập niên trước đó. Các khối tương tranh dần hình thành, kết hợp theo khu vực địa dư, có ít nhiều yếu tố văn hóa nữa. Khác biệt ý thức hệ hay thể chế chỉ còn là trở ngại thứ yếu. Hơn nữa những người đứng đầu tổ chức, họ có vẻ nóng lòng vội vã để "bung" ra tìm một thể đứng "chính phủ lưu vong", nên tổ chức vội vàng không được chặt chẽ, điều động nhân sự không hợp lý, dù rất nhiều nhân lực tài ba, nhiệt huyết. Hơn nữa nhân sự ở hải ngoại, thượng tầng đến hạ tầng, lại dựa quá nhiều vào tiêu chuẩn "cựu quân nhân, cựu công chức" mà không dựa trên khả năng, hiểu biết chính trị của điều kiện mới. Các chức vụ, trách vụ cứ gần như tính theo cấp bậc cũ, và năm tháng cải tạo !

Cộng sản Việt Nam phá hoại đất nước cũng vì chuyên chính, hòng hơn chuyên. Cán bộ lãnh đạo tuyển chọn theo tuổi đảng, thâm niên tù đầy. Chưa kể bè phái quen biết. Dù có thể đáp ứng nhu cầu chiến tranh ở một giai đoạn nào đó. Nhưng để phát triển và điều hành hệ thống quốc gia xã hội trong thời bình, giao thương quốc tế, thì chỉ là một lũ phá hoại. Ăn dãi dãi nát mà thôi. Khả năng cướp chính quyền, và xây dựng đất nước khác nhau cả trời cả vực, nếu không muốn nói là đối nghịch nhau. Kinh nghiệm tù, cao lắm là sự nhẫn nhịn, ranh ma, và trồng khoai nuôi heo giỏi. Trong khi những bộ óc đầy năng lực, trí tuệ thì chỉ là tay sai thừa hành không có quyền quyết định.

Điều hành quốc gia cho phát triển đâu phải có kinh nghiệm tù tội hằm hỏ mà xong. Đâu phải chỉ có tâm nhìn. Tâm nhìn nó do kiến văn, kiến thức. Mà kiến thức phải tổng hợp đủ thứ, Xã hội kinh tế, khoa học v.v Những cái ấy không thể lên đạn, bóp cò súng hay lôi ra được từ lý thuyết hư cấu của Mác, hay cả A đăm Sờ mít và Rì Cạc Đô đơn độc. Hay trong vài lời thuổng văn vật vãnh của ông Hồ ứng khẩu ! Lại càng không phải do bị nhốt nhiều, bị đánh đập nhiều mà có.

Cũng giống như thế. Các tổ chức quốc gia không khác. Ông tá, ông úy, có giỏi quân sự hay kể cả hành chánh cũng đã lạc hậu, chưa nói nó đã soi mòn trong thời gian tù đầy. Nhiều ông khả năng ngoại ngữ tối thiểu để theo dõi tin tức tình hình thế giới, hay tranh luận, thuyết phục tranh thủ với nhân dân bản xứ cũng không có. Chưa kể vẫn giữ cái cung cách quan quyền phi dân chủ của thời độc tài, quân phiệt. Trong khi các thành viên cấp dưới cựu sinh viên, vẫn tiếp tục ăn học, hoặc đã ra trường, kiến thức rộng thì vẫn chỉ là lính trơn thừa hành. Chính mắt tôi đã thấy, đã làm việc chung với rất nhiều anh chị em sinh viên, đã ra trường có công ăn việc làm, nhưng vẫn hăng say tham gia. Họ yêu nước chân chính, muốn trở về quê hương xây dựng thật lòng ... nhưng cứ chỉ làm việc như là thiên lôi, cửu vạn mà thôi.

Sắp xếp điều hành nhân sự đã không hợp lý, cung cách sinh hoạt không phù hợp theo tính dân chủ ngoài xã hội. Mà ngay cả khâu huấn luyện cũng không có, hoặc hơi vội vã vì bung nở quá sức mình. Ngay cả nếu muốn đổ tại anh chị em trẻ thiếu kinh nghiệm chính trị cũng không ổn. Vì hầu hết các cấp "lãnh đạo" là kinh nghiệm quân sự hành, chính cũng đã biết gì về chính trị. Tuổi trẻ được giao phó sẽ học kinh nghiệm rất nhanh, và rất vững. Họ trẻ, có kiến thức, năng lực, xông xáo, chịu phục thiện học hỏi, hơn hẳn các ông cựu đã sơ cứng; chưa kể đã đưa các "ông" vào rồi mà rút "ghế" của ông ra là ông phá bình. Tất cả các lãnh tụ thời kháng chiến đều học tập kinh nghiệm, trách nhiệm từ ngày rất trẻ như cụ Phan Bội Châu, Nguyễn Thái Học, Lý Đông A Trương tử Anh, ngay cả Hồ

Chí Minh cũng thế ! Nói ngắn lại là hầu như khâu huấn luyện cán bộ trẻ để làm lớp kế thừa không có. Khi mà cuộc đấu tranh phức tạp đa diện đòi hỏi trường kỳ, thì khâu nghiên cứu huấn luyện cán bộ trẻ để tiếp nối hữu hiệu những cán bộ lớn tuổi sẽ phải về hưu vì sức khoẻ hay không còn năng lực chính trị nữa. Cái căn bệnh mặc cảm tự ti, và tự tôn sinh ra tham quyền cố vị của lớp người lãnh đạo cả trong đảng, nhà nước Việt Cộng và Quốc Gia ngoài này đều giống nhau. Ôi cũng là Việt Nam, là Á Châu cả mà !

Cụ thân sinh tôi cũng Quốc Dân Đảng, cũng Đại Việt từ ngày non trẻ. Những lúc thư nhàn cụ vẫn cho tôi hầu trà rồi thông thả kể những ngày cả nhà làm kháng chiến chống Pháp, rồi chống Cộng. Qua đến đây vẫn thấy những cái tên cũ làm lãnh tụ dù đã mấy chục năm bao thế hệ, bao đời đời của thời cuộc, bao thăng tiến của tri thức, hình thái xã hội. Mà vẫn không thấy bóng giới trẻ kế thừa ! Mà làm sao mà ngồi lâu với mấy "cụ" được cơ chứ ! Cái óc quan liêu, gia trưởng, lão làng nó đậm đặc rồi ! Nó như đảng V.C ấy. Ngoài "chúng ông" ra chẳng ma nào làm được cái tích sự gì ! Mấy cái đũa ranh con chưa ráo máu đầu mà chính trị chính em gì tội nó ! Tội tôi chưa qua ! Biết gì !

Bà Triệu, Nguyễn Trãi, Nguyễn Huệ, Nguyễn Thái Học, Đỗ thị Tâm, hay cả Nguyễn Tất Thành cũng khó sinh vào thời buổi này ! Văn giới cũng thế ! Vũ Bằng 17 tuổi vào ngôi chiếu với "Lộ Văn", Phùng Quán với "Vượt tù Côn Đảo" thời này cũng khó leo lên mép chiếu ! Những ông "cổ thụ" cứ ì ra đấy, rồi cái đám lờ mờ leo lên bắt chước, chặt thang của giới trẻ ! Đã mấy thế hệ ăn cướp niềm tin, buôn bán nhiệt huyết của tuổi trẻ, bây giờ vẫn cứ trơ trơ ! Cái "bình vôi" cụ Phan Khôi đã chỉ ra mà chẳng ai thêm đập vỡ ! Trong ngoài có khác gì nhau đâu !

Và thế là nó ung thối một cách rất thuận lý. Trên thì gấu ó chửi nhau, trong nội bộ, giữa các tổ chức. Hạ tầng giới trẻ hết chịu nổi với những ông đầu đơn vị, trưởng cơ sở gà mờ quan quách, tác phong đàn anh thô phi hơn là lãnh đạo chỉ huy dân chủ chính trị. Kê bỏ ra, người xin thôi.

Trong nước thì giới trẻ cũng ngao ngán cầm đầu vào kiếm tiền được lúc nào hay lúc đó, nắng che, gió đỡ sao cho thuận chiều, để rồi ăn chơi hưởng lạc. Đại gì tranh đua, lý sự với mấy ông cán bộ cấp trên chỉ có thành tích nằm hầm nằm hố, chỉ biết trốn mất quá nát, tai quen tiếng nói dạ vâng ! Nhìn trời ngấm đít trâu phỏng đoán mọi sự ! Đất nước bị cai trị và điều hành bởi lũ người chỉ quen lên đạn, bóp cò. Rặt một bọn kinh nghiệm chỉ quen hạch hỏi, xăm soi bắt người leo lên làm chính sách.

Ngoài này tất cả cũng quay vào con đường hội nhập với xã hội bản xứ, sau khi đã mệt mỏi với niềm tin vào các bậc đàn anh, đàn chú ê chề. Có những lúc rảnh rang đi thăm lại những chiến hữu, đồng chí cũ. Tôi thấy họ đã thu mình lại để cất lực đi học hoặc làm ăn để đền bù lại những năm tháng bỏ bê gia đình. Có những chú em trẻ, nay đã quá 30, phải lo tiền bạc, vợ con, không thể quay lại đại học nữa ! Phí phạm tuổi xuân ! Những lúc ngồi lại nói chuyện xưa, những ngày hội họp thảo luận, những đêm thức trắng công tác với lý cả phê pha dờ. Những chuyến đi công vụ hành trình cả ngàn cây số, tiền túi bỏ ra ăn uống, xăng nhớt xe cộ tự túc. Hăng say quên cả tán gái, yêu đương ! Rồi cùng nhau nhả những làn khói thuốc nhẹ nhàng hư ảo mà chép miệng, cười ruồi !. Nhìn họ mà tôi cay đắng. Giấc mộng trở về quê hương sinh sống, cho con cái được lớn lên ăn học theo cung cách Việt nam, thở bầu không khí của tổ tiên giống nòi, chỉ còn là những chuyến du lịch vào dịp lễ Tết.

Thế mà bọn mất dạy "chùm chẵn" không tham gia đấu tranh ngày nào ngồi bốc phét, như một ông ái quốc chân chính phán xét họ là hèn hạ nhơ bẩn . Một lũ ăn cắp niềm tin nhiệt huyết của họ, còn một lũ mặt xám cầm bút nói bừa. Nói lấy được. Đồng bào tôi quả là

thánh, dù ở đây không có độc đảng cường quyền mà họ vẫn cứ nhẫn nhịn. Một cựu chiến hữu rất thân với tôi, anh là một đoàn viên gương mẫu, một loại người bình dân, đơn giản, nhưng tận tụy nhất tinh bộ. Tôi đến thăm anh và vợ con anh sau lần về Việt Nam. Kể cho Anh nghe những gì tôi thấy, rồi nhắc lại những gì cả hai chúng tôi đã trải qua. Tôi "mặt sát" bọn buôn bán niềm tin ái quốc, bọn mặt xám cầm bút. Anh chỉ nhẹ nhàng nói với tôi: *"Thôi Anh ạ ! Nói với tụi nó làm gì ! Nó cũng vì miếng cơm của nó thôi ! Xứ người mà ! Hơi đâu anh nghe, anh đọc làm gì ! Anh lo thân Anh đi, nửa đời người còn đi một mình như thế !"*

Ồi chào ôi, người mình sao bao dung đến vậy ! Hay là người ta chán ngấy đến không muốn dơ miệng bản mồm ?

Cái tính xấu **Yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông ti họ hàng**, nó ghê tởm đến thế. Ai đã theo Việt Cộng thì cút bác Hồ cũng thơm, Nga cũng giỏi, Trung quốc dù đánh mình vẫn là anh em. Ai đã ghét Việt cộng thì ghét hết tất cả những cái gì từ Việt Nam, mồ mả cha ông, Tết nhất nhất định không về. Về là theo Việt cộng. Thậm chí tới dạ đến mức độ chữ gì Việt Cộng xử dụng mình không được xử dụng; màu đỏ Việt Cộng sai mình không sai ! Ai sai là có thể bị thân cộng !!! Họ làm như chữ nghĩa, màu sắc là do Việt Cộng đẻ ra vậy chứ không phải của chung dân tộc Việt Nam.

Khi tôi còn là một trưởng cơ sở của tổ chức chính trị MTQGTNGPVN. Vì tôi biết vẽ (họa sĩ tranh sơn dầu, tranh lụa, thủy mặc đảng hoàng nhe !) nên tôi tự vẽ và trang trí bàn thờ tổ quốc cho đoàn viên tuyên thệ trong đơn vị mình. Tôi dùng màu đỏ bạt vàng làm nền cho bản đồ chữ S màu vàng pha viền nâu xẫm, nhìn bối cảnh như một sức mạnh tỏa sáng, rực lửa xông tới. Nhưng các ông "cựu" trên cao bảo giống cờ Việt Cộng không được và đề nghị bỏ ! Rồi một số bắt đầu cho là tôi "nằm vùng" ! Sao mà nó giống Bùi Tín tả cách xếp hình đi bài ở báo Nhân Dân thế không biết !

Cả hai ông Việt Cộng, Quốc gia đều chửi nhau là cực đoan điên cuồng, thiên cận, vong bản, phi dân chủ khinh thường nhân dân... mà cả hai đều chửi đúng ! Nhân dân, đất nước mới đau chứ ! Mới khổ nạn chứ ! Phải chỉ có một đứa sai !

Việt Cộng đã thua nhân dân cay đắng ! Họ cấm đoán văn nghệ, văn chương, văn hoá nhạc vàng. Coi nó như là một thứ hủ cận bã của tư bản nguy hiểm. Việt cộng săn tìm đốt sách, "chôn" trí thức như Tàn Thủy Hoàng cả mấy chục năm trời. Nhưng rốt cuộc nhân dân vẫn cứ từ từ tiến đến tâm tư nhân bản. Họ nghe nhạc vàng, mua sách tư sản đọc, ngâm thơ lãng mạn, xem kịch trữ tình. Ẩn mặc thời trang yêu điệu. Cán bộ len lén đi theo sau... bắt chước và ngấp hơn nhân dân. Họ dị đoan mê tín hơn nhân dân. Bởi lẽ đầu óc họ rỗng tuếch không có gì ngoài cái mớ hủ lớn nhỏ nhoi của lý thuyết Mác, dăm ba câu nói đạo văn ám ố của Hồ Chí Minh, và một lối thơ văn bồi bút lối bạch. Nhìn lại sau mấy chục năm dương cao ngọn cờ Mác xít, nền văn học nghệ thuật chỉ đạo nước nhà suy thoái căn cốt. May mắn chỉ còn lại những di sản truyền thống của cha ông đã èo ọt qua sự dập vùi của ngôn từ kịch bản đấu tranh giai cấp như quan họ, hát chèo, múa nước v.v ! Lãng Hồ Chí Minh nhân dân biếng ngại thăm trừ vạ bắt đắc dĩ. Báo Nhân Dân không mấy ai đọc ngoại khi "dí" vào phải mua ! Và Việt Cộng vẫn cứ bô bô cái miệng tro trên mặt dày !

Quốc Gia cực đoan cũng thua nhân dân đậm đà sát vắn ! Dị ứng với đất nước, hù dọa răn đe ! Nhân dân cứ về ăn Tết một ngày một đông ! Mỗi năm mỗi nhiều. Văn hoá phẩm trữ tình mới lạ trong nước cứ nghe, và cứ thích. Sản phẩm hàng hoá cứ mua cứ dùng, cứ sắm. Những văn phẩm nô dịch hót "chí sĩ" đã có nhiều phản ứng. Lập luận hùng hổ nhân dân đã nhảm.

Hai ông Quốc Cộng cứ gào cứ chửi, cứ ghét nhau. Nhân dân cứ từ từ tiến lại gần nhau qua những giao lưu, phải nhấn mạnh giao lưu ! Nhân bản. Họ mù quáng quên rằng Nhân dân dư thừa khôn ngoan để lọc lựa những gì họ muốn và không muốn ! Việt cộng không nhét Bác Hồ vào bánh kẹo, quần áo được. Quốc Gia không thể lấy cốt hương bài vị tổ tiên chôn trên đất Mỹ, Úc, Pháp được... Tình tự, nhân bản của con người, nhất là con người Việt Nam ... Trời cũng không dứt được.

"Ghét nhau ghét cả tông ti họ hàng" cũng có chỗ phải dừng bước, "yêu nhau, yêu cả đường đi" cũng có nơi phải hoãn lại. Nó chỉ ứng dụng tuyệt đối nơi những náo bộ lệch lạc bệnh hoạn. Mất khả năng phân tích và suy xét, đầy cảm tính tự ti.

Nhân dân có ưa chế độ đâu ! Nhân dân có theo Ngụy đâu ! Nhưng họ cứ từ từ hưởng ứng những người đối kháng trong nước, theo hoàn cảnh và tình thế cho phép.

Nhưng thôi chuyện cũng đã qua. Chỉ nhớ lại như một lần dang dở ! Nếu có ai hỏi rằng tôi có tiếc nuối, ân hận, những năm tháng đó không. Tôi, và có thể nhiều người khác, xin thừa nhận rằng không ! Không ân hận, nhưng có tiếc thời gian và có lỗi với những người mình vận động vì họ tin mình.

Đấu tranh dang dở vì thế đấy ! Ngày về quê quả là xa lắc lê thê ! Có người dang dở tranh đấu quay về chúi mũi đi làm. Cày miệt mài bù lại những thời gian quên lãng. Những buổi gặp gỡ đầy tin tức, lý luận chính trị đã thay hẳn bằng những giá lương, giá xe, giá nhà, tiền chợ, tiền xăng v.v... Giấy má thông tin đã không còn ngập bàn tung toé nữa mà là những thùng bia, và vỏ bia chất đống ! Nhiều anh em may mắn hơn, đã tay bế tay bồng ! chiều về cắt cỏ, tía hoa ! Nhưng phần nhiều các cựu "chiến hữu, đồng chí" đều tâm sự ở đây không còn đấu tranh được thì không biết làm gì cho có ý nghĩa nữa. Cày cho quên đời ! Rất ít anh em còn đủ phương tiện và nhiệt huyết để không còn phương tiện này ta bày phương tiện khác. Người ở lại, kẻ lui về với vợ con !

Nói cho cùng, tổ chức, đảng phái, lãnh đạo cũng chỉ là phương tiện mà thôi ! Mấy ai trong người Việt nghĩ được như thế ! Từ trong ra ngoài ! Cứ bám ! Bám không được thì ở ẩn để giữ khí tiết ! Cái thứ khí tiết ấy là tiết canh !

Quả thật chuỗi ngày tha phương không bao giờ hạnh phúc được. Vừa dang dở đấu tranh, thì nghe tin Mẹ mất ! Nổi mất mát lớn lao nhất không bao giờ lấy lại được ! Hàng đêm cứ thở dài nhìn vào hư vô trong đêm tối lặng lẽ của căn phòng độc thân, để tự hỏi mình, trả lời với chính bản thân mình những ngày tháng đã qua ! Không có quê hương quả thật là một mất mát không tưởng tượng được ! Chả trách Ông Quang Dũng dù đam mê làm doanh trưởng Khai Phong phủ của Tàu vẫn trút bỏ để trở về quê hương kháng chiến.

Solzjenitsin cố gắng bám vào đất Nga dù tù tội đọa đầy, Ông chỉ bị tổng khứ trục xuất mà thôi ! Ông Nguyễn Đan Quế có mời cho đi máy bay vẫn không đi dù ở lại để giam lỏng quân chế răn đe hàng ngày ! Một quyết định đầy thông minh, can đảm, đúng đắn !

Rõ ràng mình đã sai lầm, đại khờ đủ thứ cả !

Thế rồi tôi lại quay vào trường làm lại đời một tên học trò chậm trễ. Trách nhiệm lo lắng tài chính cho bên nhà không còn nữa. Mẹ, người yêu quý nhất đời của tôi đã quá vắng. Dù không được như ước mơ của ông nhạc sĩ nào đó ước mơ "một mai qua cơn mê" hay sau khi "giã từ vũ khí". "Được theo lũ em học hành như xưa". Nhưng tôi trở lại với niềm hy vọng đơn giản là làm cho mình bớt ngu được tí nào hay tí ấy. Tôi bỏ hết cảm đầu vào học, học miệt mài, liên tục 7 năm trời ! Hết trường này đến đại học kia, đôi tiểu bang như đi chợ. Thế mới biết độc thân cũng có cái lợi của nó ! Cứ quần áo đồ đạc chất lên, một mình một xe, đồ đầy xăng ! Chỗ nào, trường nào nhận là nhân ga ! Thế là đi đến trường mới cả ngàn cây số !

Quả thật mấy ông nam bộ Sài Gòn nói đùa mà đúng thật ! Hay không bằng hên ! Không biết trời xui đất khiến làm sao mình cũng được cái học bổng tối thiểu không trợ cấp để làm luận án tiến sĩ ! Nhờ đúng thời điểm tranh cử, trợ cấp giáo dục ở Đại Học gia tăng cho các luận án chính trị, kinh tế ! Khăn gói quả mướp lái xe gần ngàn cây số về trường xưa ! Cứ ngỡ rằng mây gặp hội ưa duyên ! Cố gắng ba bốn năm nữa lại thành ông "độc tở" dù xoa cù là cho người yêu đau bụng cũng chưa được ! Bạn bè vẫn điều tôi thể ! Anh em chiến hữu cũ gặp lại khen mình giỏi: đã lớn tuổi lại bỏ bê quá lâu mà còn học lại được. Có ai biết mình ăn hên đâu ! Những ngày còn lu bu, tôi đang học ngành xã hội ở Sydney mới có vài tháng, rồi bỏ ngang vì chỉ còn giờ đi làm mà thôi. Đến khi trở lại học cũng còn nhờ một ít vốn trong ngân hàng, lại có căn bản sẵn nên cũng đỡ. Viết bài thì không sợ ! Chỉ vất vả lúc đầu cái khâu nghe giảng. Thầy nói thầy nghe, tôi chỉ nhìn bảng. Hãi quá ! Tôi bèn đi mua ngay một cái máy thu băng loại nhỏ. Rồi đi gõ cửa từng giảng viên để xin được đặt máy thâu mỗi lần vào giảng đường. Xong là chạy ngay lên thư viện chứ không dám la cà nơi câu lạc bộ hút thuốc. Mở nghe lại, rồi ghi chú ngay xuống để hiểu bài mà vào giờ thảo luận chứ ! Chỗ nào không nhận ra, khều thẳng Tây nhờ nó nghe và ghi ra hộ. Được cái sinh viên ở đây giúp nhau thoải mái, và rất tận tình. Phải mất ba tháng đầu, sau đó biểu cái máy cho quý vị đi sau. Lại được mấy cháu nhỏ lanh lợi giúp vụ dùng điện toán, và gài lại toán pháp cho mình trong những bài tích phân của kinh tế, thống kê nữa ! Chỉ có ba cái lý thuyết kinh tế và chính trị kinh doanh ngoại thương thì mình nuốt chửng được, và "trả công" lại cho mấy cháu nhỏ trong những bài luận. Thế mới vượt qua ào ào mà tiến.

Cứ mỗi lần xuống câu lạc bộ giải khát là y như rằng đen ra đen, vàng tụ với vàng, trắng ngời với trắng. Làm thế nào Việt ta vẫn cứ ngời với Việt ta. Nói tiếng mẹ đẻ hà râm, chửi thề inh ỏi. Và giúp nhau học tập ra trò. Quả tha phương ngộ đồng bào có khác. Nhưng không biết tình trạng "đẹp đẽ" này kéo dài được bao lâu ! Cháu chắt, em út bá vợ, ruột dư ruột thừa tôi kết nạp nhiều trong giai đoạn này. Mấy cô, mấy chị lôi về nhà nấu bún, nấu phở đãi. Mình chỉ có cái miệng ăn rồi lại bốc phét ! Tình đồng bào ! Mỗi tình đầu tiên mà lại là "chú cháu" trên đất khách quê người là đây ! Cụ Dương Khuê ơi ! Hồng hồng tuyệt tuyệt ! Sao mà lạ lùng !

Bao nhiêu năm con tim quay quắt với đời, lặng im trong vẩn xoay miểng com manh áo, say mê chính trị. Bỗng hé mở hân hoan ! Nhưng lại dang dở ! Cha mẹ cô bé khiêu nại: Chú ấy lớn rồi ! Học thì chưa xong. Nghề nghiệp chưa có ! Mình nghĩ cũng phải: Con gái người ta bé bỏng, tương lai còn dài. Mình chắc gì đã yên chỗ mà vương, vẫn cứ mơ về quê cha đất tổ. Rồi lại khổ cho con người ta ! Tôi mới nói cho cô bé hay rằng chắc cô yêu tôi vì hình ảnh người cha, ngông nghênh lang bạt. Lãng mạn thì hay nhưng kẻ hai mái đầu thì chết !!! Chú quyết định về Việt Nam sống hết đời, có đi thì xách túi quần áo đi theo ! Cô bé ngây thơ há mồm rơi nước mắt ! Bụng tiếc quá mà đành làm quân tử tào. Từng tuổi này, dở thằng dở ông, xấu xí nhỏ con. Lại được cô bé đôi mươi quần quít thì còn chờ gì !!! Dù thật tâm mình đã có dự định hồi hương. Thế mới nói cái số tôi nó dở hơi ! Dang dở mọi chuyện.

Nhìn lại những chuyện lớn nhỏ đã qua. Mình nhờ vả nương nấu đồng bào mình nhiều. Không có mấy cô cậu tóc đen chú cháu giúp nhau. Khó đến nơi, đến chốn. Mà lúc bị "đâm sau lưng" chí tử, quay lại cũng thằng tóc đen, con da vàng mũi tẹt, cùng xứ ! Khổ thể !

Đã nói số tôi, mạng tôi là cả trời dang dở ! Được hơn năm, thì chứng nào tật ấy ! Thấy mệt quá ! Đi đây đi đó làm nghiên cứu không có trợ cấp, xin không được ! Tiền để dành

sáu năm qua cũng dần mòn ! Lại không có "bà nó hay cô ấy tần tảo đồ đàn" ! Tuổi thì đã gần kề thể hệ "ông". Mà ba bốn năm toàn thời không làm ăn, ngủ một mình cô quạnh quá. Sức không kham nổi nữa ! Có về được đến quê hương cũng chống gậy ! Ôi một viễn ảnh vật vờ mây thế cổ ! Lại thêm một lần dang dở học hành. Thế là xin ngưng ! Đi làm để dành tiền, vẽ phương án cụ thể hồi hương !

Quanh co mấy nẻo hồi hương

Nước non có mấy dặm trường,

Sơn khê mấy nẻo, hồi hương chập chùng !

Ở cái đất, cái cõi trời di tản này khi mà người ta nghĩ rằng đã "may mắn" đến được bến bờ văn minh tự do rồi thì nghe đến chữ "hồi hương" cứ như bom nguyên tử nổ. Người thân nghe được ý định của tôi ai cũng nhìn mình như một quái tượng ! Hay thằng cha này nó bị tẩu hỏa nhập ma không chừng ! Chưa kể thêm cái tội hàng ngày ăn mặc không thấy áo lớn âu phục. Nắng mưa, bốn mùa một bộ bà ba, lúc nâu lúc xám. Kể cả khi còn đi học cao học và làm luận án. Cả trường trắng xanh đỏ vàng chỉ có một thằng cha tóc đen loắt choắt mặc bộ "VC Pyjama". Lúc lên giảng đường làm phụ giảng cũng thế, cứ bà ba nâu, đôi dép quai da ông đóng vào ! Một lần ở trường đại học UNSW, Sydney, một thằng thầy phụ giảng người Gia nã Đại, gốc Pháp, cựu nhân viên cơ quan liên hiệp quốc đảng hoàng, nó hỏi "đùa" mình: "Sao mày lại mặc cái VC pyjama" này vậy. Đối với nó là bộ "đồ ngủ" mà ! Tôi cười đều trả lời:

- Nếu mà một người bình dân hỏi tao câu này tao sẽ trả lời đơn giản tại tao thích ! Thế thôi ! Nhưng mày là trí thức lại đã đi nhiều thì không thể trả lời ngắn gọn được ! Mày có hai cái sai. Thứ nhất chữ "pyjama" là tiếng Hindu, Ấn độ để chỉ bộ quần áo thông thường của dân Ấn ăn vận đi đây đi đó. Thằng Anh Cát Lợi "thông minh" quá đưa vào trong giường ngủ thế thôi. Thứ hai người Việt Nam tao gọi cái bộ này, nó khác, là bộ Bà Ba, mặc đi làm đủ thứ chuyện trên đời. Mày còn nhớ nhân dân tao đá đít thực dân để quốc bằng bộ quần áo này không ?

Nó cười giả lả xin lỗi, rồi chữa giọng rằng lịch sử phát triển nhân loại là các hình thái đế quốc ! Cả đám sinh viên, thầy trò cười hể hả ! Kể cũng hay cái là tụi Tây nó lập luận đều có chứng cứ. Mình nói có dẫn chứng đúng lý nó chịu ngay, và xin lỗi công khai, vui vẻ. Không dẫu dốt, tự ái hão, thù vật như người mình !

Kể ra bộ quần áo bà ba của tôi cũng không chỉ toàn đưa đến chuyện bực mình đâu.

Những ngày ở Việt Nam, tôi vẫn mặc đi đây đi đó ! Ông bạn chủ nhà cứ xúi tui sinh viên đem dẫu đi. Chúng mày thương thầy, muốn thầy có vợ thì dẫu mấy bộ bà ba của ông ấy đi ! Nói thế chứ bố bảo ! Nhưng sự đời lại kỳ khôi. Ông bạn cán bộ của tôi "âu yếm" bảo Anh chắc chắn tốt nghiệp trường "Bác Hồ". Anh đích thị là "Việt kiều giả". Nghe vui, mà lạnh cả người ! Rồi bỗng dưng có một cô bé sinh viên cũng đôi mươi, người đẹp Nam Định, "Cháu yêu cái "hâm" của chú ! Chú mặc bà ba không đẹp như bộ quần áo Tây, nhưng ngang tàng hơn chú ạ !" Không cura mà đổ ! Ôi thế là "Hồ Tây, Hồ Tây, mặt nước vàng lay, lời xa mời gọi !" . Và tình cũng chỉ "vui trong phút giây thôi mà ý sâu vương suốt đời". Đã bảo cái số dở dang !

Thật ra, chuyện hồi hương cũng là cả một suy tư đắn đo cân nhắc. Cáo chết ba năm quay đầu về núi, lá rụng về cội, đó là lẽ thường. Tôi mang trong người giòng máu cha ông Việt Nam, không muốn gửi thân nơi đất khách ! Cho dù là ở thời buổi toàn cầu hoá, giao lưu, di dân tràn ngập, đa văn, đa hóa, hiệp chúng ! Với tôi không nơi nào hơn quê hương, đất tổ. Ra đi là "bị, và bất hạnh" chứ không phải "được, và may mắn" ! Tuổi cũng đã nửa đời !

Tôi chỉ là một thường dân Việt Nam, thiếu mùi cây cỏ, bỏ hôi của đồng bào mình không ăn to nói lớn được ! Không cười hết miệng được ! Việt cộng nó có tát mình vẫn không đau đớn bằng thằng Tây nó nhổ nước bọt, nó nói kháy mình. Dù mình có là "ông" gì đi nữa. có mang quốc tịch đi nữa. Sự thật đắng cay nằm trong thâm tâm của nó và của chính mình, mình vẫn là thằng bá vợ ăn nhờ ở đậu. Nói nhỏ nhất hơn, cục đơan một tí, có đi đập xích lô ăn miếng cơm bụi vệ đường vẫn cứ hơn ngồi xe, ăn cơm gà bên này. Dĩ nhiên nếu biết nhục kìa ! Chứ còn trơ trơ như thân lươn nào quân lăm đầu, thì cái "đất nước, tổ tiên" còn chứa chứ gì trình bạch hay liêm sỉ ! Một ông nhạc sư văn sĩ gì của Hung Gia Lợi, khi qua đến Mỹ đã bảo, *"lửa ở đây cũng không nóng bằng nơi quê nhà"*. Nó cả là một sự cố kết cộng hưởng của bùn đen cỏ dại, và con người Việt. Cái mà kiến thức bằng cấp, tiền đô la hàng tỷ không mua được. Và càng không đem đi được dù có trở về ngàn lần, sống cả bao năm, rồi cứ phải đi.

Mà với hiện trạng "đấu tranh" theo kiểu ngoài này để có ngày về nhìn trời tự do "xanh xanh gió đưa cành môn man tà áo", thì có đến ngàn năm mây bay cũng không về được. Cứ so sánh cảnh ông Nguyễn Đan Quế, và các "vị" bỏ chạy ra ngoài này cũng đã thấy. Trừ trường hợp của ông Nguyễn Chí Thiện quá khắt khe sức khoẻ suy mòn. Cụ Nguyễn Mạnh Tường nói cũng đúng về chuyện thần thoại Hy Lạp có ông khổng lồ, rất khoẻ, nhưng chỉ khoẻ khi chân dính đất, chạm bùn, nhắc lên là tiêu ngay. Mình không phải là tên khổng lồ. Nhưng thiếu hơi đất nước, mùi da thịt Việt Nam là không làm được gì ra hồn. Ăn không thấy ngon, ngủ không yên giấc.

Ngoài này dù muốn hay không, mình cũng là "công dân" của người ta, với những bổn phận, trách nhiệm và quyền lợi, hiến định, pháp định. Chưa kể "văn hoá" định đến nát người, nát trí ! Cuộc sống vẫn là cuộc sống: Việc ăn ở sinh hoạt, rất nhiều khi, nếu không nói là luôn luôn chiếm ưu thế, và lấn lướt chuyện đấu tranh cho "quê nhà Nam Bắc hoà lời ca". Nhu cầu thường trực, trước mắt vẫn là sức ép "đồng hoá" của xã hội bản xứ về tất cả mọi mặt. Nhất là với những xã hội Âu Tây, sự thay đổi chóng mặt, thường lại nghịch chiều với người Á Đông nói chung và người Việt nói riêng. Sự phân hoá là tất yếu, chỉ là vấn đề thời gian. Càng tự hội càng phân hoá ở mức độ hình thái khác nhau. Đó là diễn trình tự nhiên cho bất cứ sắc dân nào, nhất là với những sắc dân vốn gốc rễ nghèo khó tự ti, đến cư ngụ trong một xã hội tự do vô luân, nhưng kinh tế lại phát triển tốt bực.

Khi mà sức lực tài trí cá nhân hay tập đoàn, bị những sức ép vô hình do cộng hưởng văn hoá và mặc cảm, người ta không thể cạnh tranh được chứ chưa nói đề người bản xứ đề mà lên nhanh, lên mạnh. Người ta sẽ phải quay về gà què ăn quần cối, và cắn nhau, đề lẫn nhau dễ hơn. Sự khom cúi với người bản xứ, giới quyền thế bản xứ là chuyện đương nhiên, nếu không nói là mặc nhiên bắt buộc để sinh tồn. Không nói ra nhưng ai cũng tự hiểu. Trừ những trường hợp cá biệt. Tiến trình đồng hoá là tất yếu cho dù chính sách đa văn hoá có như thế nào đi nữa. Đó là định luật xã hội và bản năng sinh tồn của bất kỳ sinh thực vật nào !

Trong gần hai mươi năm sinh sống, hoạt động với các hội đoàn tôi đã thấy quá đủ. Ở đây chỉ là phân tích nhận xét chứ không phê bình khen chê. Vì đầu tiên phải chấp nhận rằng hình thức hội đoàn là cần thiết và tự nhiên phải có, nhất là đối với người di dân, mà lại gốc Á nữa.

Cứ nhìn tiến trình các hội đoàn sinh hoạt ta sẽ thấy. Các hội đoàn cộng đồng Việt, khỏi sự mang nặng tính chính trị dù trên nguyên tắc chỉ là xã hội tương trợ. Nhân sự vẫn thường phải là các cựu, các cấp, các ngành. Hoạt động theo nguyên tắc tự biên nổi ống, có nghĩa là phân chia theo nhóm của mình mà không có hình thức dân chủ, quản trị. Hậu quả là nó

vỡ dần ra khi số lượng người Việt đông dần. Các hội đoàn nhỏ mọc ra, liên kết nhưng độc lập. Tất cả dần dà đi về phía xã hội tương trợ, giải trí nhiều hơn. Nói một cách chính xác, nó mang trọng tính gạch nối hay "thừa sai" của chính quyền bản xứ trong công tác hội nhập, đồng hoá; chưa nói là một đơn vị kiểm phiếu khi cần. Không ai làm khác được ! Vì đây là sức ép tự nhiên của xã hội bản xứ thế thôi.

Hội cựu các quân nhân lính tráng cũng thế. Nghe ra có vẻ chính trị, nhưng không bao giờ họ có thể là tổ chức chính trị được. Họ vẫn luôn luôn và mãi mãi là hội đoàn tương trợ xã hội. Pháp định, văn hoá định nó là thế. Chưa nói đến nhìn vào chỉ toàn là các cựu "quan". Mọi mãi mới thấy được một hai ông hạ sĩ, hay lính. Dù lính luôn luôn đông hơn quan ! Tính quan liêu, quan cách nặng nề, cho nên thiếu bình đẳng dân chủ ngay từ lúc đầu. Hậu quả khiến những anh cựu lính trơn mặc cảm và không bao giờ bước lên. Chưa kể có những anh cựu lính trơn, hoặc hạ sĩ quan đã ăn nên làm ra, học hành thành đạt và họ "khinh" cái quan liêu cuối tuần của mấy ông hội đoàn, mà hàng ngày làm công xưởng, hay may vá.

Sinh hoạt của họ cũng ăn mừng, kỷ niệm những ngày kỷ niệm xưa. Nhưng càng ngày lại phải thêm những kỷ niệm diễn hành của bản xứ, mà nhiều khi trên "danh nghĩa" không dính dáng đến mình, nếu không nói là ngược lại là đảng khác. Cựu Quân đội Việt Nam diễn hành ngày Đồng Minh, ngày ANZAC v.v, ngày những lính thực dân chết vì tranh dành đế quốc đè đầu nhân dân nhược tiểu ! Nhưng không tham gia cũng... khó ! Các hội đoàn xã hội nêu cao truyền thống Việt nam, lại càng chết ! Càng phân hoá ! Gìn giữ văn hoá của mình ở một xứ sở khác là không tưởng. Chưa nói văn hoá nó "hoá" theo cái căn gốc của cả một dân tộc, nghĩa là nó phải "văn" từ góc bếp trái hè, và được cả đại khối cộng đồng dân tộc "hoá" nó. Chứ một hai dúm nằm gọn giữa sức ép tự nhiên của bản xứ thì chỉ nói cho vui qua ngày mà thôi. Càng các ông các bà chủ tịch kêu gào gìn giữ văn hóa, thì chính gia đình con cái họ lại "hội nhập" nhanh nhất, ít truyền thống nhất ! Ngay cả tôn giáo cũng không thoát được gió giông thời đại. Nhà thờ tranh dành giáo dân, mạnh ai nấy quyền góp, bày vẽ vui chơi để lôi cuốn số lượng. Mạnh chùa, chùa xây, quyền góp. Mỗi vị mỗi "giang sơn". Nhiều Chùa đã trở thành nơi giải trí ! Nhu cầu hội tụ, tài chính đã làm biến dạng hết cả mục đích tối thượng của đạo ! Chưa kể còn nói xấu nhau, rí tai chửi nhau. Đã có đạo đặt "mìn" trong "lãnh địa" của nhau trong giờ hành lễ ! Ngày Tết tôi đi đình lễ Phật giao thừa. Đến nơi không chỗ đậu xe. Lòng vui vui, người mình vẫn giữ truyền thống. Vào trong khuôn viên nhà chùa chật ních những người, Tây ta đủ mặt, nói cười ném pháo linh tinh. Tiếng loa ở các sạp trò chơi quanh chùa náo nhiệt ! Trong chùa khói hương mịt mù, giữa chùa một thầy đứng đang trao quả số số, chung quanh các tín đồ bu lại cười vui. Tôi muốn cúi lạy Phật mà không biết phải làm sao. Bèn đạo tại tâm, kính ngưỡng tại tâm. Sắc sắc không không ! Cứ coi như thầy trò vui số số kia là không, để vái cho thấu đến Phật. Rồi ra về không kịp hái lộc đầu năm.

Cái khổ là vẫn biết thế nhưng không "sinh hoạt" tụ hội nhau thì biết làm gì. Gà vịt một chuồng, chạy một sân, lúc ăn đã khác, mà nhảy xuống ao hồ mà bơi thì lại càng khác ! Chỉ thấy toàn là vịt. Gà mà bơi thì chắc chắn là vịt phủ lông gà ! Mà Vịt có lông gà thì không giống ai, không ra gà ra vịt ! Nói cho đúng và chuyên môn. **Vấn đề không phải là chọn lựa mà chỉ là hệ quả tất yếu xã hội ! Ở đất nước người không thể làm như ở nước mình được. Trách ai bây giờ !!!**

Hồi còn học ban cao học chính trị quan hệ quốc tế ở Sydney, NSW. Có một cô bé sinh viên trong hội sinh viên. Thấy ông chú "Việt rặt" lang thang trong chiếc áo bà ba, bèn mời tham dự buổi sinh hoạt bảo tồn văn hoá. Cô đưa tôi một "lá thư ngỏ, giới thiệu chủ

đề" rất kêu. Đại loại " Để bảo tồn truyền thống văn hoá, hội sinh viên Việt nam tổ chức thi quần áo bò (Jean)..v.v". Tôi cũng ráng "bò" xuống thăm cho biết sự tình. Thì ôi thôi ! Nhìn buổi trình diễn bảo tồn truyền thống mà "cỏ cây cũng muốn động tình mây mưa" ! Các kiểu áo hở cúc ngực, thắt chéo vạt áo, thấy những cái rốn dễ...thương ! Những cái quần bò cũn cốn với "đôi hàng chân ngọc" qua lại kiểu mèo chổng mông ngồi chờ sao mà "vui" quá ! Cỏ cây cũng muốn chứ là mình ! Chịu không được bèn một ra đi không bao giờ trở lại ! Hội đại diện sinh viên của trường người bản xứ có lần còn mời tôi vào ban đại diện làm "chủ tịch" hội giao lưu văn hoá Việt Úc với bên nhà nữa ! Đành vái chào, học cho xong và cao bay xa chạy ! Đứng sai không thể phê bình khen chê ! Chỉ nói rằng mình không hợp được thể thôi ! Khác thể hệ, khác bầu trời, khác văn hoá. Nó thể ! Chán nhưng không trách cứ gì các cô cậu sinh viên ấy cả ! ***Tại cái thể hệ tôi nó tồi, nó không làm gương, làm lược được, để họ soi, họ chải ! Thế thôi.***

Robert Templer, một tay ký giả, học giả Tây phương trong "Shadows and Winds", ngắn gọn là "bóng gió", hay nói thẳng ra là "bóng quá khứ và gió đổi thay", cũng đã thấy, ông nói khá chuẩn xác trong chương "The Melancholy Tribe", "bộ lạc mơ màng".

Cái mặc cảm tự ti trong tiềm thức của dân nghèo thiểu số nó thể hiện trong những lần về thăm quê hương mình. Mang tiếng ra đi sống nơi cao sang tiến bộ. Mà về không khác, không hơn người ở nhà thì ề mặt mình ! Đành đi sửa mày, sửa mặt. Nghỉ ngơi một hai tuần ở nhà cho trắng da mát thịt. Mượn vàng, mượn bạc đeo vào. Và lên đường. Các cụ xưa đã nói:

Lễ khả sức, Y khả giả, Thần Khí nan giả. Bần khả trang, Phú khả sức, Cốt Cách nan giả. Kiến văn bất khả trá.

(Thêm bớt đánh bóng phương cách giao tế được, quần áo mặc giả được, Cái thần khí khó mà dấu được ! Có thể giả làm nghèo, trang sức cho thành giàu có, nhưng cái cốt cách sang hèn thật khó giả. Sự hiểu biết thật lại càng không thể dối trá.) Người ta có biết đâu những cái dối trá ấy tự nó đã chứng tỏ là tồi tệ, lộ liễu rồi ! Khổ thế.

Nhìn qua các sắc dân khác, lớn hơn, lâu hơn mình có khác gì ! Người Do Thái, người Hoa, cứ còn cái vỏ với một năm vài lần lễ lạc. Tộc họ đã dần thay đổi. Quyền lợi pháp lý nó ràng buộc. Wang Chi Hua, Liu sang Shin v.v đã dần biến mất, chỉ còn đầy những Bob Wu, Christine Cheng, Watson lee v.v Còn mình thì Phạm Huyền Thuyền, Lê Lâm Dáng cũng đã từ từ ra đi. Những H Thuyền Phạm, Dáng Lâm Lê đến trước ! Rồi từ đó đi luôn không thấy trở lại. Đã thấy nhô ra những Jean Trần, Jimmy Phan, Bob Vũ, Catherine Tuyết v.v Chưa kể có người nhìn tên, nghe giọng nói không biết là Việt Nam, đến khi nhìn mặt. Tiếng Việt loại phim tập Hồng Kông vẫn còn khá ! Nó lơ lơ, rồi pha Anh, pha Pháp mới vui ! Không phê phán hay dở, đúng sai ! Chỉ là nhận định của sự thay đổi tất yếu do nhu cầu sinh tồn và thăng tiến với sức ép tự nhiên, tất nhiên của xã hội bản xứ. Câu chuyện cụ Vương Hồng Sển kể về việc của Cha cụ về xứ Trung Hoa để chết cũng không xong, đã nói lên rõ rệt ! (*1). Đã có một dạo tôi đi khắp phố Sydney, mới nghe ai đó chửi con, thừa mẹ, nựng em v.v Mà vội lại hỏi thăm thì chỉ nhận là người Hàn, người Tàu, người Nhật... Lạ một điều không ai nhận là Lào là Miên, là Thái... !!!! Nó như thế ở lại đây làm gì ? Đã ở phải chịu ! Cũng không trách ai cả !

Ở đây chỉ có thịt trầu,

Muốn ăn thịt chó thì về Nhật Tân.... Vạy thôi !!!

Ở đây !

Ở đây sao lại ở đây !

Có thú gì đâu cảnh sống này !

Sáng giả làm Tây
nói cười chào hỏi.
Tập nghe gọi mình
Lạ tiếng lạ tên !
Ở đây sao lại ở đây !
Đêm về mang máng mình chưa ngủ
Lãng đãng mơ mơ lại hết ngày..
Hết ngày, ngày hết, lại hết ngày..
Vẫn cười vẫn nói, cổ như Tây
Thình thoảng cúi đầu cay khoé mắt
Đã lúc nhìn gương ngỡ thấy ai !
Đêm nọ giật mình khi chưa ngủ
Thấy cả không gian cội lưu đây !!

Ở trong nước cũng thế, sau bao nhiêu năm điên cuồng u tối tự giam hãm trong "cái chòi" của chủ nghĩa, của đấu tranh gai cấp. Con người văn hoá, nhân bản đã tưởng mất hút. Đến lúc mở cửa giao lưu, phải nói là chỉ có lưu mà không giao mới đúng ! Có còn gì nữa đâu mà giao cơ chứ ! Lại "được" mấy ông Tây ba lô, Việt Kiều về giáo hóa. Cái mặc cảm tự ti, rồi tự tôn nó nổi lên lênh bênh. Mấy thế hả, thì ông, bà đây có kém gì ! Thế là từ trên xuống dưới một hướng tiến lên ! Tiến lên ta quyết tiến lên hàng đầu ! Khoa học, quản trị, dân chủ, tự do, giáo dục không thấy tiến, không thấy "lưu". Chỉ toàn ăn chơi xa xỉ. Nhập những cái rác rưởi phụ cận của người. Những cái rác rưởi của Âu Tây mà lại "giao hợp" với cái phong kiến gia trưởng làng xã theo kiểu XHCN Á Đông mới khôn nặn. Nó trở thành kịch cớm đến lố bịch. Cái tính hay khoe mẽ của người mình nó ẩn nấp trong bao nhiêu năm đói khổ, ăn dầu uống chui, giả dạng thành phần bản cổ nông, nay gặp hội ưa duyên, nó làm tăng tốc sự băng hoại.

Tôi về thăm những gia đình quen biết ở nông thôn thì còn thấy nếp sống thân tình lối xóm cách nào đó đã hồi lại chút đỉnh sau trận "cần nhân tính" của đấu tố, cải cách ruộng đất. Nhưng hề cứ có phổ xá một tí là có "nhà ngủ" và quán Karaoke. Còn ở các thành phố lớn như Hà Nội thì đại đa số người ta đã sống cứ như ở phương Tây: Nó sòng phẳng trơ trẽn, sống sượng đến lạ lùng ! Hai mươi năm tôi sống với nền văn hoá "vô liêm sỉ" của Tây Phương mà lắm lúc cũng phát ngượng !

Đêm giao thừa tôi đi suốt khắp phố Hà Nội, hàng quán cà phê đầy ngập người, đa số là trẻ trung, ngồi nói cười đến gần mãn sáng. Có nhiều đũa ăn ngủ say sưa ngay trong quán. Không kiêng kỵ đất đai gì nữa cả. Tất Cha, Tể mẹ cũng coi như không ! Ngoài đường thì một lũ choai choai phóng xe ôm nhau xà nạo, vai vác cây mía, Bên các con đường, lũ khác bẻ cây, treo cả vào tường nhà, bất cứ cây gì cũng bẻ. Bên đường Cổ Ngư, giờ là Thanh Niên, từ đầu chùa Quán Thánh, mấy chị nhà khôn khéo giải khăn ra bán những cành cây lộc vừa bẻ. Nhìn những hàng cây đêm ba mươi mà thương quá ! Nó lờ mờ chớm nếu chưa trụi lủi !

Kinh tế, văn học phát triển chậm hơn Sài Gòn, nhưng về mặt ô nhiễm "rác văn minh" Tây Phương thì gấp mấy lần Sài Gòn. Cái tệ nạn tặng hoa, tặng kẹo ngày Va lang teo gù đầy ở Sài Gòn, chỉ là rải rác ! Chứ ở Hà Nội nó đã trở thành phong tục như cái "tục" tâu tặng hoa phụ nữ ngày 8-3 vậy. Còn Sinh Viên trẻ ăn ngủ với nhau trong vài tháng vài năm lưu trú rồi chia tay, phá thai thì coi như không phải nói ! Kẹt tiền học hay quà cáp biểu xén để có điểm, thì "thầy ơi đây này !", vẫn cứ hơn là đi tìm ông Tây, hay đứng đường, lỡ có gì thì chết ! Không kể một số có cha nuôi là Mỹ, Úc, Pháp v.v đầu giường con gái đủ loại ngựa

thai ! Chính tôi đã ngồi để mấy cô tâm sự,. Ban đầu còn dẫu bảo ông ấy là cha nuôi của cháu tốt lắm ! Tôi kê cho một hồi các "toa thuốc" cha nuôi đủ loại, những cái bệnh hoạn tình dục của phương Tây kể cả mẹ nuôi Hội An v.v Các cô biết gặp phải "thổ công, hà bá" xứ Tây. Đành thú thật: "Chú tinh quá ! Dẫu chú không được ! Chúng cháu không còn cách nào khác ! Ra đứng đường làm ca ve thẹn mặt, còn sĩ đả nữa chú ạ ! Có bố nuôi vẫn hơn, có tiền, có "thân nhân" nước ngoài thư từ cũng đỡ buồn !". Tinh cái gì ! Chuyện trẻ con ! Sống đâu thì biết đấy thôi ! Ở trong chẵn thì nhìn con rận là biết ngay chứ gì mà phải tinh tường giỏi giang !

Không khéo vài năm nữa ở VN, nhất là ở Hà Nội sẽ có những chương trình "đấu lão" (Talk Show) như Mỹ, để các cô cậu lên kể chuyện cặp bồ ăn nằm, lẩn lộn với nhau cho tiến bộ, cho văn minh ! Hội nhập với Mỹ chứ ! Ai biết được, với cái đà này ! Đảng chỉ lo củng cố quyền lực mà thôi ! Việt Kiều Tây ba lô, thì chỉ dạy những thứ ấy !

Tôi đã đi suốt con đường Lê Duẩn nối dài qua Giải Phóng đến xuống tận Giáp Bát, khá xa. Có bến xe để đi Nam. Nhà "ngủ" liên tiếp nhau, cứ mỗi trước cửa là một vài chiếc xe ôm đưa đón khách và một vài cô bé ngồi chơi giả như là anh em ! Thỉnh thoảng lại một anh công an đi vào, một lúc anh khác lại đi ra. Tôi xuống bến xe cũng gặp những "sinh hoạt" về đêm này, cho giới bình dân, quán mở "coi như" suốt khuya. Cũng có Karaoke là một cái truyền hình nhỏ, cái đầu máy và một hai cô, có cô đã có bụng vài tháng. "Anh ơi ! giúp em, chồng em bỏ đi rồi v.v". Phần tôi có làm gì quý vị cứ thế mà đoán ! Tự biết lấy. Không ai đánh mà khai làm gì !

Ở chỗ nhà "ngủ" tôi dừng chân khi chưa tìm được người quen. Nhà có khoảng hơn 10 phòng. Nằm thụt vào ngõ. Bà chủ là vợ cán bộ coi sóc cơ sở cho chồng. Vì đây là tổ hợp. Tôi hay chào hỏi và về khuya. Mỗi lần gặp bà đều than:

- *"Hai phòng trên cùng có hai con bé, mèo mỡ gì của mấy "ông". Tôi ghét quá nó cứ ưỡn eo. Cứ giờ nghỉ trưa là mấy "ông" ấy lại ghé qua hì hục khúc khích rồi lại đi. Cả như tôi, tôi biết ngay, tôi xé xác."*

- *Tôi cũng chỉ biết cười ! "Đàn ông có quyền có thể nó hay vậy ! Chị ạ ! Lại thời buổi khó khăn, các cô làm gì bây giờ, lấy Đài Loan chẳng ? Đói thêm cơm, thêm cá. No thêm má thêm môi !"*

- *Bà chủ cần nhắc: " Anh nói vậy đâu được, còn vợ còn con nữa chứ ai lại ! Tôi phải kiếm cách tống chúng nó đi chứ để đây lâu , thế nào mấy bà ấy cũng biết được là nát việc mình. Cái ông nhà tôi dở hơi lắm, chẳng được việc gì ! Bảo với mấy "ông" cũng ậm ừ !"*

Đây giới lãnh đạo bên nhà cũng thế đấy ! Bản thân họ, con cái họ lại bằng gười ! Đủ trò đủ kiểu ! Còn hơn bên này ! Có ai dám nói ! Ông Trần Khuê còn kể ra chúng đánh cả thầy ! Còn tôi được biết thêm là chúng bài bạc, thua, rồi bắn người ta chết vô tội vạ cơ. Có "ông", có "cậu" hiệp dâm xong rồi đi du học là thường !

Thật ra những cái lằng nhằng này nó đã có từ khai thiên lập địa tới giờ. Ở đâu chả thế. Thời trước 1975 miền Nam cũng vậy ! Con ông cháu cha lập băng lập đảng. Ông tướng ông tá nào chẳng có đào non. Thiệu cũng có K. Loan. Mấy ông hay chữ thì gọi là "Lô lít tà" (*2). Đó là chưa nói các cô ca sĩ tâm lý chiến cứ phải "hát" riêng cho mấy ngài. Ở tỉnh, quận xa thì giáo viên lâu lâu cứ phải chiều ông quận, ông tỉnh. Thời nhà Ngô, người ta còn đem đoàn "phụ nữ" dâng các vị Liên Hiệp Quốc để lấy dư luận quốc tế. Cũng như nhà "Hồ", các ông lớn hết bà này bà kia, bà già bà trẻ, đánh ghen rầm cả Hà Nội một thời ! "Bác" cũng có cháu N.T Xuân ! Các bà ông ăn chả bà ăn nem. Đại tướng Giáp giận quá đốt nhà thi sĩ, thế là thi sĩ chết cháy theo thơ ! Chưa kể là đem các cô làm quà cho nhà báo thân cộng để có bài tán dương, hoặc làm quà cho cố vấn Nga, Tàu để tỏ lòng hữu

ngiht biết ơn. Dĩ nhiên ai dám nhận là mình làm như thế bao giờ ! Nhưng *trăm năm bia đá thì mòn, ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ* ! Nhân dân người ta biết tổng. Thử có tự do báo chí xem ! Bí mật như Mao Trạch Đông, gia đình Kenendy còn không che được. Cứ quyền chức, thần thế là làm càn. Đến tổng thống Mỹ Clin ton kia, vợ đẹp giỏi dang mà có thoát đâu. Cái khác và đáng nói ở đây là ở một nước văn minh dân chủ, pháp trị thật sự, thì công lý sẽ trắng đen. Tổng Thống cũng bị lôi ra hạch tội, bị hỏi những điều sống sượng vào mặt, trước quốc dân, bá tính thế giới, mà vẫn phải cắn răng mà trả lời. Còn ở những nơi "minh quân, thánh chúa, lãnh đạo trí tuệ, đạo đức cách mạng" như nước ta, thì các "cụ", các cậu ăm, cô chiêu cứ phớt lờ hết. Rồi lại diễn văn, nghị định, dạy nhân dân phải trong sạch đạo đức, chí công vô tư... và chống đủ các thứ trên đời. Xã hội nào không có cái khoản tê tê buồn buồn ! Nhưng người ta không giả vờ đạo đức trong sạch ! Người ta quây khu, hợp pháp hoá để kiểm soát tội phạm, bệnh hoạn, và đánh thuế. Thế thôi !

Tôi mà được quyền đặt tên nước Việt Nam, tôi sẽ đổi là Cộng Hoà Xã Hội Biểu Kiến Việt Nam. Vì ở Việt Nam bây giờ cái gì cũng chỉ có giá trị biểu kiến. Tất cả mọi thứ từ nhân phẩm con người đến hàng hoá. Ý nghĩa của ngôn từ cũng biểu kiến, nếu không nói rõ ra là đối nghịch. *Tự do Văn Minh, Dân Chủ, Giàu Mạnh, Đậm Đà Bản Sắc Dân Tộc. Đạo Đức, Trí Tuệ, Ưu Việt* v.v và v.v Cứ hiểu ngược là đúng !

Cứ kể cả người gốc Việt ngoài này mà xem, Đoàn Kết, Đa Nguyên, Tự Do Dân Chủ, Diễn Đàn.... Chụp mũ, dí súng bắn nhau đi đùng. Cộng Đồng thâm lạm ăn chặn, gấu ó ! Nhập rồi lại chia, chia rồi lại nhập ! Vẫn cứ hiểu ngược là đúng ! Cứ bảo V.C nó tàn độc không có nhân tính gì cả ! Ai trái ý, giết ngay không cần phân xử. Tôi không ở Mỹ lại ít tin vào sách vở của các vị đá nhau, bôi nhau. Chữ trích ông CTD có mà đây. Tôi chỉ kể những gì tôi biết. Tôi chỉ lấy một điển hình cả thế giới biết là ông tướng cảnh sát Nguyễn Ngọc Loan, bắn nghi phạm ngay giữa thanh thiên bạch nhật, trước ống kính của báo chí thế giới. Ông **Nguyễn tấn Đồi** bị bắt, bị cướp của mà không có án, có xét xử gì cả, dù anh em ông là thông gia của tên quân phiệt Nguyễn Văn Thiệu cơ đấy. Đó là không dám mượn chữ nghĩa của ông Phan Nhật Nam tả cảnh ông ấy là sĩ quan trẻ mới ra trường về đơn vị để thấy sĩ quan hiếp dân, lính tráng hành dân như thế nào ! Bây giờ qua đây hô hào tự do dân chủ. Mặt tro như ông cựu tướng tổng độc tài vẫn lò mạt ra góp ý tranh đấu chống cộng xây dựng dân chủ đất nước. Đâu phải chỉ có đảng V.C tro trên, sống sượng đâu !

Ông Phan Nhật Nam là một quân nhân, sĩ quan có tư cách hiêm hoi ! Trong chiến tranh cũng nói thẳng ruột ngựa, nên Đà Lạt khóa 17 gì đấy mà lúc "đứt phim" mới có trung úy thực thụ ! Ngoài những gì chính mắt tôi thấy tai tôi nghe. Ông ấy nói tôi tin.

Trong nước cựu "hầm hố" làm thủ tướng, đặt chính sách kinh tế; cựu lái xe tăng, tàu bộ, chỉ huy đường lối quốc gia bằng cò súng nhà tù. Thì ngoài này cũng có chìm, có nổi làm cách mạng đấu tranh dân chủ ! Tu "thiên" nhin đôi để đạn bắn không lung làm lãnh tụ phục quốc quân ! Ai không "tu" theo bắn bỏ. Cứ như Hồng Tú Toàn vậy !

Cứ như vậy thì giả như có phép lạ xảy ra mấy "ông" cựu "cướp" lại được chính quyền với sự "hỗ trợ" của "quốc tế" thì **độc lập, tự do, dân chủ, và một xã hội nhân bản không bạo lực**, cũng vẫn còn xa ! Cái nỗi lo sợ, dù là nhà nước mớm cho, rằng để tụi Ngụy nó về tranh cử đa đảng là nát hơn nữa đấy, dù không đúng hẳn, cũng không phải là vô cơ ! Nhưng mấy bố đảng V.C cố lờ đi một điều là dù có tự do bầu cử, mấy "vị" ngoài này là ngoại nhân làm sao mà về được cơ chứ ! Lo bò trắng răng cho dân đến thế là cùng. Mà dân họ có chọn ai cũng là quyền của người ta. Ở ngoài này mấy ông cựu giải thích là nếu

theo dân chủ thì tại V.C nằm vùng nó vào nó quậy ! Thôi đừng dân chủ ! Để các cụ có lý lịch cải tạo đảng hoàng lo đại sự là chắc như bắp !

Dân chủ là dân chủ ! Bịp thì hay hờ đuôi ! Bảo tôi đứng chung hàng ngũ với mấy "ông" như thế thì, lạy các "bố" cho con xin. Gái ngoan khôn ba năm đại một giờ. Đứng chung, đứng thôi chưa đi, là khôn ba năm hại một đời dân tộc ! Thấy gương ông Nguyễn Minh Cần đã đủ ! Ân hận sự cũng "chốc đà" 70 năm , cả dân tộc khốn nạn.

Đất nước tôi, nhân dân tôi bất hạnh thế, cứ bọn cầm súng, bọn cầm dùi cui, cầm còng lên làm lãnh đạo. Không khá được !

Tình cảnh nhân dân, đất nước đủ chiều hư hỏng. Lần đầu tiên tôi về. Lên 40A Hàng Bài, cục quản lý người nước ngoài, hỏi đơn xin hồi hương. Thấy mấy thằng Tây ba lô, mấy con đầm ngực, nách, chân trắng hếu bước vào, liền có anh chị Công An tiếp niềm nở. Lú lo tiếng Anh câu đực câu cái. Đến phiên mình đứng chờ cả tiếng đồng hồ. Có một chị công an, đeo quân hàm đại úy, thằng em tôi bảo thế. Nó là thiếu úy ở Lạng Sơn, lúc ấy đã "ra quân" về làm cho cơ quan, vì có quen biết lớn. Cô cứ đi đi lại lại, hết quét bụi lại cầm con mộc có ngày tháng tự động ấn thử tành tạch. Tôi biết thế là nghĩa gì rồi nhưng cứ lờ. Thằng em nó nhẹ nhàng lễ phép lại mép quây :

- Dạ thưa cô, cô đã làm việc chưa ạ, cho cháu hỏi !

Nó hỏi đến ba bốn lần như thế, bà ta cứ lờ như không nghe. Xong quay vào rót nước, còn nói vọng đùa với mấy anh chị công an bên quây kia nữa. Một lát thấy không động tĩnh bà ấy mới ngược lên nhìn thằng em tôi mở lời rất "lịch sự" theo đúng những điều Bác Hồ dạy Công An Nhân Dân treo tổ bố trên tường:

- Gì đấy !

Thằng em tôi tội nó quá, cụu sĩ quan, thậm "đức tính" tận tụy vì dân nên vẫn thực thi quyền nhân dân làm chủ nhẹ nhàng trả lời:

- Dạ thưa cô ! Ông Anh cháu ở nước ngoài về xin tờ đơn hồi hương ạ !

Bà ta khề nguýt tôi rồi rất "nhã nhặn":

- Chờ đấy !

Xong đầu đó bà ta mới chiêu một ngụm nước, rồi thư thái bốc điện thoại gọi trên lầu:

- Này ! xuống đây có Việt kiều xin hồi hương !

Chúng tôi chờ nữa. Tôi đứng đỉnh ra ngoài nhìn vào cái khung yết thị đọc tất cả thể lệ, hình dạng đơn mẫu. Khoảng hơn một giờ một anh công an trẻ, tướng tá sạch sẽ, đi xuống. Tôi vội lướt thằng em đến nói chuyện. Tôi hỏi rất lịch sự và giải thích sự việc và ý nguyện, đồng thời đưa là bản thông cáo về quy định tôi đã lấy ở trên mạng từ toà đại sứ ở bên Mỹ. Trên có ghi rõ ràng : "Chỉ dùng cho người Việt cư ngụ ở Mỹ". Tôi có hỏi nhưng ở Úc không trả lời. Rồi tôi hỏi cho tôi xin tờ đơn. Anh ta từ tốn đọc tờ giấy xong còn giải thích, (sai bét) cái ý ở trong điều lệ ! Cuối cùng không muốn giằng dụa, tôi bảo như vậy tôi chỉ xin tờ đơn hồi hương giống như cái mẫu ở ngoài kia là đúng. Anh ta khựng lại nhìn tôi xong bảo:

- Bây giờ tôi bận quá ! Anh chờ một lát nữa !

Tôi vẫn nhẫn nại chờ. Hai anh em ra ngoài hút thuốc. Thằng em, nó phải đi đón vợ ! Tôi bảo cứ đi xong việc tôi đi la cà tối sẽ về. Thế chờ độ mười lăm phút thấy Anh ta chạy lên chạy xuống nói chuyện với bà đại úy. Rồi lại đi lên. Tôi vẫn cứ thản nhiên đi vào hỏi bà đại úy:

- Thưa Chị. Anh ấy xuống đã đưa cái đơn chưa ạ ! Bà ta vờ ngạc nhiên:

- Ô sao nãy giờ Anh không nói với chú ấy ! Phải nói cái gì chứ !

Đến nước này tôi điên quá ! Tôi chỉ lên cái bảng ghi lời dạy bác Hồ với CAND, Tôi làm một hơi:

- Chị nhìn cái kia xem, anh chị phục vụ như thế à ! Chỉ có một cái đơn thôi mà cũng mất giờ đến thế à ! Tôi đứng đây đã lâu. Thấy tụi Tây nó vào được tiếp rước đằng hoàng nhanh chóng. Còn tôi chỉ một cái đơn ! Tôi nói thật với chị ! Chỉ vì tiện việc thì tôi ghé tôi lấy cho biết chỗ cơ quan. Chứ về bên đó, toà đại sứ người ta in lên mạng In Tờ Nét. Chị nói với cái anh trẻ ấy không có thuốc ba số đâu. Tôi đã qua trường Quan Hệ Quốc Tế, rồi Bộ Ngoại Giao, người ta hướng dẫn tôi qua đây đây.

Thế là tôi bỏ ra về. Quả thật hết thuốc chữa ! Mà sao tôi vẫn cứ muốn về khổ thế ! Ở chỗ này đã thế. Những nơi khác nhân dân chịu như thế nào không cần phải đoán !

Nhớ đến lúc thăm trường Quan Hệ Quốc Tế ở Lăng Trung mới vui và mới buồn. Tôi vào trình giấy hộ chiếu để qua công. Đến phòng tiếp khách không có ai cả. Tôi lang thang qua giảng đường, Đứng ngoài cửa nghe một Cô đang giảng về lý thuyết bang giao, và tình hình thế giới gì đấy. Chuyên môn của tôi mà ! Bà ấy giảng cái gì mà trên trời dưới biển, năm 1998 rồi mà còn đầy dẫy những mâu thuẫn giữa tư bản và xã hội chủ nghĩa gì nữa cơ. Nó giống nhưng mà tệ hơn những lý thuyết mà tôi đã đọc trong tập sách nhỏ dành cho giáo viên, loại sách bồi dưỡng thường xuyên chu kỳ 1997-2000 cho giáo viên THPT, của Bộ GDDT do PGS Nguyễn Quốc Hùng nào đó biên soạn. Tôi đang lơ mơ lắng nghe thì có một bác, rất lịch sự, nhà giáo có khác, đến mời vào phòng. Ông giới thiệu các người có mặt hẳn hoi, và rót nước trà mời uống. Phòng ốc rất đơn giản. Tôi trình bày chuyện của tôi xong, và đưa bằng cấp giấy tờ ra. Ông xem qua rồi vui vẻ nói:

- Quý hoá quá ! Thật ra chúng tôi rất cần giáo viên, nhưng bộ gửi về những vị thuộc hàng ngang không quản lý được. Chúng tôi không trả lương. Nếu như có Anh thì tốt quá. Nhưng chúng tôi không có thẩm quyền mướn Anh. Anh xin với bộ Ngoại Giao, rồi chúng tôi kiến nghị xin Anh về đây thì mới được. Trường này thuộc bộ ngoại giao Anh a !

- A ! Ra thế ! Tôi cứ ngỡ như ở bên đây ! Trường mướn giảng viên trả lương. Đại học tự trị cơ !

Tôi chưa kịp cảm ơn, thì ông đã vội hỏi:

- Cô giảng viên ấy tốt nghiệp Liên Xô đấy ! Anh thấy sao ?

- Dạ thưa Ông ! Mới đứng nghe có vài phút tôi đâu dám có ý kiến, Nhưng chắc là phải giỏi rồi ! Có điều hình như thông tin thế giới về mặt này chưa được chuẩn xác. Vì bản chất của bộ môn này nó bao gồm đa ngành Ông ạ.

Tôi đứng lên định xin kiếu từ thì Ông cũng đứng lên theo bảo để đưa tôi qua gặp Ông gì đó bên phòng đào tạo ở gần phía ngoài. Chúng tôi qua nhưng phòng trống trơn không có ai cả. Ông trầm ngâm rồi nói:

- "Hay là như vậy ! Tôi viết cho Anh tờ giấy để khi lên bộ Ngoại Giao anh xin gặp ông này..." Tôi té nhì gạt ngay:

- Không sao đâu ông ạ ! Chắc ở trên đó người ta cũng bận và làm việc theo nguyên tắc thôi. Rất cảm ơn Ông. Mong được làm việc chung với Ông..

Và tôi đi về. Nghĩ thương ông giáo đó quá ! Từ té thật thà. Tôi có ý muốn xin địa chỉ riêng để ghé thăm, kết bạn. Nhưng nghĩ lại chưa có gì lỡ nhà nước này sinh sự lại liên lụy đến Ông giáo chân tình, vợ con ông ấy nữa ! Làm được cái việc ở trường này đâu phải đơn giản ! Còn tôi cứ đi cho biết sự tình ! Hôm sau tôi ghé vào số 1 Tôn Thất Đạm, và cũng được trả lời gần như thế, cũng rất cảm ơn lòng nhiệt tình của mình. Nhưng phải là người "Việt" trước cơ. Họ hướng dẫn tôi phải làm đơn từ Úc. Có sự chứng nhận của Úc

v.v Tôi qua Úc lại, cũng làm y như hướng dẫn gửi lung tung, nhưng mấy năm nay không có hồi âm !

Tình hình thư lại trong nước như thế ! Giáo dục như thế. Làm sao không tụt hậu. Cái lối cai trị tư duy của nền giáo dục Việt Cộng nó trì trệ như thế dù đang là ở thế kỷ 21 này. Nó kiềm chế, huỷ hoại năng lực tư duy độc lập. Nó sói mòn khả năng lập luận và sáng tạo của cả giáo viên lẫn, sinh viên. Nó tạo ra một lớp thầy trò, trí thức chỉ ăn đi nói lại, còn tệ hại hơn cả cái máy ghi âm. Vì máy ghi âm còn điều chỉnh lên xuống to nhỏ, giảm độ xì, độ ồn. Chứ lớp người giáo dục trí thức Việt Nam nó như con vẹt mà thôi.

Tôi biết tôi về rất khó. Hoạt động chống phá nhà nước "cách mạng", mà điều lệ là phải không chống phá, và là chuyên viên phải có công với đất nước, được cấp bộ giới thiệu. v.v Còn không có người thân vợ hoặc chồng đứng ra bảo lãnh. Khoản này thì dễ nhưng khó. Tìm đâu ra cô vợ không muốn đi bảo lãnh nước ngoài ! Nó khó như rủ được ai về sống ở Việt nam lúc này vậy !!! Bởi vậy về ba lần mà chưa xong cứ dang dở đoạn cuối cuộc tình !!! Nhưng khoản không có quan điểm chống nhà nước thì kẹt to. Cụm Đ.V của mặt trận HCM mà, chứ phải chơi đâu. Chưa kể cái tội viết lách. ! Nhưng cứ thử thời vận và xem con tạo xoay vần ra sao ! Mong mấy ông "thần" nhà ta cao tay ản "nhận mày về cá nằm trên thớt", thì hay quá ! Cứ miễn là về cái đã ! Hợp pháp, hợp lý. Tất cả hạ hồi phân giải.

Tôi trở lại ngoài này, người quen bắt đầu xa lánh. Biết trước nhưng vẫn buồn chút ít. Lại thấy chiều hướng "đấu tranh" của mấy ông bà ngoài này đang thoái hoá, với viện dẫn toàn cầu hoá, bằng cách lôi kéo thế lực ngoại bang làm áp lực trên đầu chế độ ! Nhưng thực tế nó cứ tuột xuống đầu nhân dân cùng khốn. Tôi đã thấy tình cảnh trong nước. Nhức nhích là khốn dân, quan trên vẫn cứ phê phỡn ! Nó ăn lớn không được thì nó rĩa nhỏ ! Chứ nó có chết đâu.

Thật sự cũng không trách được ! Ràng buộc cuộc sống, mà còn nghĩ đến quá khứ, đến ngày về, thì làm gì bây giờ ! Có thật sự về ở luôn để mà tranh đấu như ông Trần Độ, Nguyễn Đan Quế v.v cũng khó ! Nếu thật tâm can đảm dứt áo ra đi ! Việt Cộng đâu có đại gì ! Mà ở ngoài này hung hăng gửi quân này nọ cũng hết thời rồi.

Khối Á Châu, Đông Nam Á đã hội tụ ! Khuynh hướng đối lập với Tây Phương rất tế nhị ở nhiều lãnh vực. Chính sách bang giao quy định rõ, công dân nước này làm chuyện sủng ở nước kia là có tội hình sự ! Đã hết cái thời ảu yếm "quân đi đấu tranh tự do" ! Không ai còn đất cho mượn làm căn cứ nữa ! Những nước bản xứ đã phát triển kể cả kinh tế xã hội, lẫn chính trị, lại không có chiến tranh triền miên ngay trên quê hương họ. Cho nên chuyện giết chóc, gây một cuộc chiến chỉ là phương thức cuối cùng, nếu **quyền lợi** quốc gia họ bị tấn công ngặt nghèo mà thôi . Đành phải lâu lâu hô hào, lên tiếng biểu tình cho đỡ quên, cho đời tị nạn còn một chút ý nghĩa ! Dù thâm tâm biết cũng chẳng đi đến đâu ! Cái lúc còn cả lãnh thổ, hệ thống cầm quyền, quân đi, viện trợ , chiến tranh lạnh: tư bản, cộng sản hai bên, mà còn không ra gì nữa là bây giờ ! Thôi hy vọng các nước ép nó, không chơi với nó, nó đói, nó phải bỏ độc tài !!! Tôi cũng không còn muốn giải thích nữa ! Nói với người không còn thể nói được là phí lời, bất trí !

Với cá nhân tôi, bài học ngoại nhân còn quá rõ với máu tương tàn Anh Em, Đồng Bào vẫn chưa khô ! Không ! Không thể dùng phương pháp bạo động đổ máu được. Đất nước đã nghèo, lạc hậu. Làng xã tan hoang đổ vỡ còn chưa phục hồi ! Dân chúng đã rã rời tả tơi bom đạn. Mìn công vẫn còn chực chờ đâu đó.

Nhưng vẫn chỉ có dân, những người bám trụ trên đất nước ta tại đây, khô cằn ấy, máu lệ ấy mới **đủ quyền, đủ năng** để thay đổi, để buộc chế độ thoái lui. Nếu họ thấy ra và hiểu ra được những quyền lợi căn bản đã mất của họ.

Cá nhân tôi thì đã đành rồi. Nhưng kính xin đề nghị những ai còn có lòng với đất nước dân tộc, còn muốn có ngày trở về làm người Việt nam thuần túy, trả hết món nợ nhân sinh với đất nước tổ tiên. Hãy về, cứ về, dù phải đi, ở càng lâu càng tốt tùy điều kiện kinh tế bản thân cho phép. Về với lòng can đảm và chân thành, không xúi dục bạo động oan khiên, hãy kiên tâm **đối thoại với đồng bào mình** về những cái hay cái dở mình thấy trong đời lưu lạc. Không chỉ trích điều cốt đồng bào, hay cả cán bộ hạ tầng. Vì với cơ chế ấy, đồng lương ấy, không móc ngoặc, không tham ô nuôi vợ, nuôi con làm sao ! Lấy ra đâu mà tét biếu quan trên để giữ chỗ !

Học những cái hay cái bản sắc còn có ở nhân dân trong nước.. Không dẫu dốt kiêu căng. Tâm sự chân tình để hơi ấm đồng bào nối kết chặt với nhau, phá vỡ sự nghi kỵ chia rẽ của chính sách chủ trương. Đừng tự ái mặc cảm, rồi lợi dụng thế mạnh đồng tiền ngoại tệ mà hành xử như ngoại nhân trên chính quê hương mình. Nâng đỡ nhau, chia nhau những kiến thức, điều kiện mình có. Kể cả tài chính nếu đồng bào mình gặp khó khăn, trừ dập bắt bớ, khi lên tiếng đòi dân chủ. Trợ lực như thế ai làm việc chung cũng thấy ấm cúng, thanh thản, vì biết nếu mình có ra sao, đã có bạn bè phụ giúp gia đình, như Tướng Năng Tiến và những người vô danh đã làm với Vũ Huy Cương. Như cụ bà thân sinh ông Vũ Thư Hiên đã làm với ông Nguyễn Trung Thành. *"Em có bề gì chị thăm nuôi em nhé !"* Nghe sao mà thân thương, bi đát, nhưng thanh thản và đầy can đảm, tự tin. Nhận lãnh những gì mình thiếu.

Hãy kê cho nhau nghe những ý niệm dân chủ, pháp trị, nhân phẩm bình đẳng. Cùng nhân dân đàm thoại, cùng đòi chế độ trả lại cho nhân dân những gì đã lấy lại từ tay Thực Dân, Đế Quốc, để người dân ngoi lên làm người, ngang bằng với thế giới. Để sẽ có ngày người dân Việt **không còn** nhìn ngoại nhân và Việt kiều như những ước mơ, mà mặc cảm, rồi nghi kỵ, và bất chước nữa. Thiếu nữ Việt Nam không còn phải đi bán cuộc đời, làm nô lệ cho Đài Loan, hay làm con nuôi cho những "cụ" da trắng nữa.

Hãy nghĩ sẽ đến lúc những Việt kiều, nếu không về chia sẻ và nối kết tình đồng bào, sẽ mặc cảm với những người trong nước khi đất nước tiến lên, khoảng cách sẽ xa. Vì rất nhiều người ra đi ngoài này vẫn cứ đầu tắt mặt tối vất vả sống dưới tầng cùng của xã hội bản xứ, vẫn cứ phải dựa vào đồng tiền xã hội, làm lậu bán chui mà sống. Trí thức đã không có, tiền của cũng không dư thừa, nhà cửa xe cộ còn nợ cả chục năm. Chưa nói đến con cái sẽ cách xa mình, tương lai dưỡng lão cô quạnh ! Đợi đến lúc đó sẽ tự mình mặc cảm thấp kém mà không còn dám về nữa chứ không phải như nhạc sĩ Lam Phương mơ ước "Ta rời đất mới trong niềm vui thiết tha" đâu ! Phải tỉnh táo và nhìn vào thực trạng và hướng đi của xã hội. Những người Việt thực sự hội nhập để được chấp nhận leo lên hàng đầu của xã hội vẫn chỉ là đếm trên đầu ngón tay, cá biệt. Họ vui buồn thế nào tôi xin không dám bình phẩm.

Ai cũng có quyền lựa chọn cá nhân, hạnh phúc ! Chúng ta khác độc tài, quân phiệt, cộng sản ở điểm này !

Chỉ có nhân dân Việt Nam mới thật tình xót xa cho nhau ! Mới đau cái đau của đất nước. Chỉ có nhân dân Việt Nam mới dám bỏ tiền của mạng sống cho tương lai dân tộc. Ngoại nhân, Liên Hiệp Quốc, mà bản chất thật là của các siêu cường nuôi nấng, chỉ hô hào, và nếu giúp đỡ, chắc chắn phải có điều kiện. Điều kiện quan trọng vẫn là phải có lợi cho quốc gia họ trước, mà thường là bất chấp đau khổ của nhân dân ta. Cứ nhìn sự im lặng

của Vatican đối với ông nhà tu Nguyễn Văn Lý thì sẽ thấy. Nói xa thì cứ nhìn ở Phi Châu, chính sách viện trợ áp lực bệnh vực người thiểu số da trắng chủ nhân và đa số da đen bản xứ trong cuộc tranh chấp đất đai thì thấy.

Như vậy thì ở hay về. Định cư hay hồi hương ! Hoả lò địa ngục hai bên ! Bên kia là lửa bên này là gươm ! Cái lửa của người nó đốt, nó làm chủ lò, mình không thể dập tắt được ! Ở trọ thì chỉ có quyền khéo che, giỏi quạt ! Nhưng cái gươm bên nhà có thể gỡ được nếu kiên nhẫn, tận tâm, khôn ngoan và chí tình. Có nằm xuống cũng mảnh đất chôn nhau, cuống rốn của mình. Thanh thân mãn nguyện.

Vì đây tôi nghĩ..

Trời xa thăm thẳm, đường ngõ quanh co vạn dặm, bao nhiêu khó khăn. Bùn lầy của chủ nghĩa, rác rưởi của ngoại lai cứ ngập tràn lối đi của dân tộc. Nhưng đã được sinh ra làm người dân này là muôn kiếp, phải trả cái nợ bản thân mà đi về, không đi không được. Tất cả chỉ vì thân này mà thôi ! Dầu nước non ngàn dặm..

Ngàn dặm ra đi, vạn dặm về !

Trùng trùng đá sỏi vãi sơn khê

Ác thú, sài lang vây khắp lối

Ngàn dặm ra đi, vạn dặm về !

Tôi đã quyết định chọn lựa con đường nước non ngàn dặm. Phải, vì tôi đã thấy cuộc sống tự nó vốn đã có một ý nghĩa..Nhưng không nhất thiết đã đầy đủ cho một con Người.. *Và rồi tôi hiểu ra rằng ý nghĩa của cuộc đời Tôi còn ẩn tàng nơi cuộc sống của những người chung quanh.. đồng bào tôi và đất nước tôi..*

Hai mươi năm lưu lạc.. Tôi đã cố gắng mài mòn bớt sự ngu dốt của mình.. Nhưng vẫn bất lực không thể làm suy giảm nổi nhớ đất nước và đồng bào cứ dâng tràn theo năm tháng...Tình yêu đến rồi đi.. rồi lại đến lại đi như những cơn gió mùa thu; không chờ đợi, không tìm kiếm.. Nhưng tình tự của đất nước quê hương đã đến một lần là suốt kiếp..như một linh hồn đã nhận nghiệp quả của luân hồi..

Và như vậy, tôi đã khởi sự cuộc hành trình hồi hương bằng hết tâm tư của mình đã được thể nghiệm sau hai mươi năm lạc nhà ngàn dặm..Trên quê hương tôi, Tôi đã nhiều lần bị sự ngăn cách, nghi kỵ tưởng chừng quật ngã.. Nhưng bằng lòng thành tình khôi, bằng tâm của sông núi, Tôi lại vượt qua, đứng dậy và lần bước..Tôi vẫn biết con đường không êm ái.. nó ghập ghềnh đầy những mưu toan, thủ đoạn, nghi kỵ nhỏ nhen của cuộc sống, của chủ nghĩa, và của những ngôn từ hoa mỹ.. Và nhất là từ chính bản thân tôi.. nỗi hoảng sợ cô đơn của kẻ độc hành trên đường về quê..vì mọi người quen cũ đã bỏ rơi tôi khi tôi không còn là gia vị trong bát cơm hành khất của họ..

Hành trang của Tôi.. Tôi đã quẳng hết tất cả.. chẳng còn gì ngoài những ưu tư trần trở..những nỗi nhọc nhằn của thương yêu.. Và như thế Tôi đã hiểu rằng để đặt chân lên quê hương dầu yêu , đôi chân này sẽ rách nát và tim tôi sẽ bật máu, Nhưng nếu không còn chạy được, không còn đi được thì tôi cũng sẽ lê lét cho đến đích.. Một cuộc đời chỉ có một cha mẹ, một giòng máu trong châu thân, một đất nước....

Một chiều tiền kiếp xa xa..

Đoá quỳnh hao nở ngọc ngà tiền thân..

Quê hương này chỉ một lần..

Đời kia cũng chỉ có ngàn thế thôi..

Khởi sự 21-Tháng 2-Tân Tỵ, kỷ niệm Bà Triệu

xong bản nháp 23-2-Tân Tỵ (15-17-3-2001)

Nguyễn Khả Phạm Thanh Chương

*1 : Xin đọc "nửa đời hư" của cụ Vương Hồng Sển.

*2 : Do Câu chuyện gây dư luận Cô Bé tên Lolita yêu ông dượng giáo sư

Họa Sĩ CHÓE Đã Từ Trần
Tác Giả: **Virginia (TVNs)**

- * Một trong tám họa sĩ biếm họa hàng đầu của thế giới:
- * Di hài sẽ được chuyển về an táng tại quê nhà Việt Nam
- * Chỉ học đến Tiểu học, không theo bất kỳ một trường vẽ nào, CHÓE vẽ theo năng khiếu bẩm sinh

Virginia (TVNs) - Họa Sĩ CHÓE tức Nguyễn Chí Hải đã từ trần vào lúc 3:50 sáng thứ Tư, ngày 12 tháng Ba năm 2003, tại Fall Church, tiểu bang Virginia, Hoa Kỳ, hưởng thọ 60 tuổi. Vừa tròn một vòng hoa giáp, một họa sĩ biếm họa Việt Nam được đánh giá là một họa sĩ biếm họa nổi tiếng không những giới hạn người Việt Nam mà cả trên thế giới, họa sĩ CHÓE đã chính thức trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện Fairfax, Falls Church tiểu bang Virginia, miền đông Hoa Kỳ vào lúc 3:50 sáng ngày thứ tư, 12/03/2003 (giờ Virginnia tức 0:50 rạng sáng ngày 12/3 giờ Cali) vì chứng bệnh tiểu đường sau gần 1 tuần lễ bị coma, hưởng thọ 60 tuổi.

* Chỉ mới hết tiểu học, không hề học vẽ...

Được biết họa sĩ CHÓE tên thật là Nguyễn Hải Chí, có tên thánh là Martino sinh năm Đinh Mùi 1943 tại tỉnh Sa Đéc thuộc miền tây nam phần Việt Nam. Họa sĩ Chóe nguyên là một họa sĩ quan, với cấp bậc trung sĩ nhất phục vụ tại phòng bản đồ Bộ Tổng Tham Mưu QLVNCH. Các hình vẽ biếm họa của họa sĩ CHÓE bắt đầu xuất hiện trên làng báo Việt Nam tại Saigon vào những năm gần cuối thập niên 60. Anh là một trong những tay vẽ hí họa lầy lùnh nhất của miền Nam. Anh khác hơn các họa sĩ thành danh khác là chưa bao giờ được đến trường, để đào tạo về hội họa. Anh có khiếu vẽ từ nhỏ, và sau khi đã lẫn lộn với cuộc đời trộn thời hoa niên với rất nhiều nghề không có tên gọi, mãi cho tới tuổi thanh niên do những tình cờ và duyên nợ, anh đến với làng báo qua cái khiếu bất được của trời. Và cũng vì không được đến trường để được đào tạo thành một họa sĩ chính quy, anh đã tự rèn luyện để trở thành một người chuyên vẽ hí họa. Họa sĩ Chóe khởi nghiệp từ báo Sóng Thần, trước đó anh là một người bình thường như hàng triệu con người bình thường khác.

Từ báo Sóng Thần dấy lên một cơn sóng lớn, bên cạnh những cơn sóng bạc đầu khác như Chu Tử, Uyên Thao chính là Chóe. Chỉ có khác là những Chu Tử, Uyên Thao, Tú Kếu, dùng chữ nghĩa quấy lên thành sóng, thì Chóe dùng các hình ảnh, đặc biệt là những hình ảnh khi thì vui tươi, tình nghịch, khi thì châm biếm phũ phàng. Sau này khi đã thành một tên tuổi lớn, Chóe vẽ cho nhiều tờ báo khác, nhưng những bức hí họa lầy lùnh danh nhất của Chóe thường chỉ xuất hiện trên Sóng Thần, và được các tờ báo lớn như Times, Newsweek trích in lại. CHÓE trở thành một hiện tượng và số lượng báo trong nước lẫn ngoại quốc đăng các bức tranh biếm họa của ông càng ngày càng nhiều. Phải công tâm mà nói, cao điểm, đã đưa tên tuổi của họa sĩ CHÓE lên hàng những tay vẽ biếm họa hàng đầu của thế giới là thời kỳ ông này cộng tác với nhật báo Sóng Thần mà chủ nhiệm và chủ bút tờ báo này là bà Trùng Dương Vũ Thị Thái, hiện đang định cư tại thành phố Stockton, tiểu bang California. Không những nổi tiếng trên thế giới mà họa sĩ CHÓE còn được đánh giá như là một hiện tượng vì bởi so với các họa sĩ biếm họa khác trên thế là những người có những học vị và bằng cấp tại các trường mỹ thuật. Ngược lại, CHÓE chỉ

có trình độ học vấn bậc tiểu học và không hề tốt nghiệp bất cứ một trường về nào.

* Vụ án Hồ Rùa năm 1976

Sau ngày 30/4/1975, từ đầu tháng 4 năm 1976, CSVN mở chiến dịch bắt giữ giới văn nghệ sĩ miền Nam còn ở lại quê nhà. Trong mặt nổi, nhà cầm quyền CSVN gọi đây là "vụ án hồ Rùa", nhân việc một số tổ chức phục quốc đặt mìn định phá hủy hồ con Rùa. Hồ con Rùa tọa lạc trên đường Duy Tân Saigon cắt đường Trần Quý Cáp. Chung quanh bùng binh hồ Rùa là cơ sở Điện Lực và Viện Đại Học Saigon.

Bùng binh này sau này được xây dựng thành Công Trường Chiến Sĩ Tự Do. Theo đồn đãi, Tổng Thống Thiệu ra lệnh xây dựng Công Trường Chiến Sĩ Tự Do này theo lời khuyên của một Thầy Địa Lý người Tàu được mời từ Đài Loan sang. Thầy địa lý này sau khi viếng thăm Dinh Độc Lập cũng như thành phố Saigon, Gia Định, Chợ Lớn đã cho biết khu bùng binh tại ngã tư Trần Quý Cáp và Duy Tân có long mạch có thể trấn cho Dinh Độc Lập và ông Thiệu bền vững trong chức vụ tổng thống. Theo lời ông thầy địa lý người Tàu, nếu ông Thiệu muốn ở cương vị Tổng Thống lâu bền thì phải "yểm" để bảo vệ và hồ con Rùa là nơi để thực hiện công việc "yểm" để bảo vệ sự an toàn của Dinh Độc Lập của người chủ ngôi trong tòa nhà đó. Từ đó hồ Rùa được xây dựng theo kiến trúc: ngoài những hồ nước, hoa sen thì có thiết kế thêm một con Rùa mà đầu quay về hướng trực chỉ Dinh Độc Lập. Trên lưng con rùa là một tấm bảng đá có khắc tên các chiến sĩ đồng minh đã hy sinh vì tự do. Tấm bảng đá và con rùa được thiết kế nhằm mục đích yểm hầu bảo đảm sự trường tồn của Dinh Độc Lập và chức vụ Tổng Thống của ông Thiệu. Đúng hay sai, giờ phút này không một ai có thể khẳng định, mà đây chỉ là sự đồn đãi của dư luận. Sau khi CSVN cưỡng chiếm miền nam Việt Nam, những lực lượng chống đối, muốn phục hồi lại chế độ VNCH cho rằng muốn CSVN sụp đổ mau chóng thì trước tiên phải phá nổ hồ rùa. Tuy nhiên, vụ đặt chất nổ không phá hủy được con rùa nổi cũng như tấm bảng đá. Vụ nổ xảy ra tối 1/4/1976 là cơ hội thuận tiện để cho CSVN mở các chiến dịch càn quét.

* Chiến dịch X2 của Hà Nội

Thật ra, khi Hà Nội bổ nhiệm ông Mai Chí Thọ vào Saigon giữ chức vụ Giám Đốc Công An thành phố Saigon thì những ai am hiểu về Đảng CSVN đều biết rằng những màn bắt bớ, đàn áp sẽ diễn ra cho Hòn Ngọc Viễn Đông. Đối với người dân miền Bắc, Mai Chí Thọ nổi tiếng với biệt hiệu "Vua trấn áp". Trong quá trình CSVN cai trị miền Bắc, nơi nào Mai Chí Thọ được cử coi ngành công an thì nơi đó những chuyện bắt bớ sẽ diễn ra. Mai Chí Thọ, em ruột của nhân vật thứ tư và nhiều quyền hành nhất trong Bộ Chính Trị CSVN là Lê Đức Thọ. Tuy là nhân vật thứ tư, nhưng Lê Đức Thọ với vai trò Trưởng Ban Tổ Chức Trung Ương Đảng hầu như nắm quyền sinh sát trong Đảng. Mai Chí Thọ ngay từ khi còn là đảng viên cấp thấp cũng là khuôn mặt nổi tiếng vì vẫn thường xuyên rêu rao "ông sẽ là một Lê Đức Thọ thứ hai của Đảng CSVN" nên tên của ông có ý nghĩa của 6 chữ: "Mai Mốt Theo Chí Anh Thọ".

Thật ra chuyện bắt các văn nghệ sĩ miền nam Việt Nam đã được Hà Nội ra lệnh từ lâu. Hội Văn Nghệ Sĩ Giải Phóng do Vũ Hạnh cầm đầu đã họp với các ban ngành trong đó có Trần Bạch Đằng (thành ủy) Họa sĩ Ốt (Công An) tức Thượng Ủy Công An Huỳnh Bá Thành đã lên danh sách những văn nghệ sĩ Saigon cần phải bắt giữ trong một chiến dịch được gọi là "Chiến Dịch X2". Chiến dịch diễn ra đầu năm 1976 là "Chiến Dịch X1" mà CSVN gọi là "đánh tư bản mại sán" tức là những tay tài phiệt hàng đầu của miền Nam như Vua Bột Ngọt Trần Thành, **vua kẹo gai** Hoàng Kim Quy...

Trở lại đầu tháng 4/1976, vụ nổ hồ Rùa chỉ là một cái cớ để CSVN thực hiện "Chiến

Dịch X2" đã được đề ra. Sau này, khi giới văn nghệ sĩ khoảng gần 100 người bị bắt giữ trong đợt càn quét kéo dài gần 1 tháng thì có người cho rằng vụ nổ hồ Rùa cũng do Mai Chí Thọ tạo dựng để có thể thực hiện "Chiến Dịch X2". Hầu hết các văn nghệ sĩ miền nam bị bắt giữ trong chiến dịch, khi công an ập đến nhà riêng hay bị chặn bắt ngoài đường đều bị công tay nghe đọc lệnh của Ban An Ninh Nội Chính thành phố với lý do: "Phản Động". Mỗi khi vào đến trại giam, thì mới được nói rõ tội danh là "Văn Nghệ Sĩ Phản Động chế độ cũ".

Trong số gần 100 người bị bắt giữ trong chiến dịch X2 thì trước Tết năm 1977 vài ngày, CSVN trả tự do một số còn lại thì trong năm 1977 lần được được phân chia để chuyển đi các trại lao động tập trung như Tổng Lê Chân, Z30, Gia Trung.

*** Hoa sĩ CHÓE và trại tù Gia Trung**

Họa sĩ Chóe cùng 16 anh em văn nghệ sĩ được đánh giá là có tội nặng nhất, thuộc thành phần "ác ôn, phản động hàng đầu" được chuyển đến trại Gia Trung. Trại Gia Trung nằm nằm trên Quốc Lộ 19, đường từ Qui Nhơn đi Pleiku, cách thành phố Pleiku khoảng trên dưới 40 cây số. Thời Đệ I Cộng Hòa nơi đây gọi là Lệ Trung. Tuy là một trại ở miền Nam nhưng Gia Trung thuộc quyền quản lý của Cục Quản Lý Trại Giam thuộc Bộ Nội Vụ CSVN mà các công an coi trại (giám thị, quản giáo và quản chế) phần đông là người quê quán Bình Định, Quảng Ngãi, cực kỳ sắt máu. Trại Gia Trung đến khi được giải thể, được Bộ Nội Vụ CSVN đánh giá là "một trại cải tạo tiên tiến" liên tục đoạt cờ luân lưu của Bộ và Chủ Tịch nước.

Họa sĩ Chóe cùng với nhà báo Hồ Văn Đồng, bình luận gia Sơn Điền Nguyễn Viết Khánh, Chủ tịch Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam Thanh Thương Hoàng, giáo sư nhà văn Doãn Quốc Sỹ, giáo sư nhà văn Nguyễn Sỹ Tế, nhà thơ Trần Dạ Từ, nhà báo Lý Đại Nguyên, nhà thơ nhà báo Mạc Thu-Lưu Đức Sinh, nhà báo Mai Bê Bi của Chính Luận Tô Ngọc, nhà thơ chủ sự phòng chương trình đài phát thanh Saigon Phạm Thái Thủy, Chủ Bút nhật báo Quạt Cường Trịnh Viết Thành, nhà thơ Hồ Thế Viên, ký giả Cao Sơn... được đưa đến trại Gia Trung.

*** Bị quay vì bức tranh cộng đu đủ không gãy**

Trong thời gian còn bị giam giữ ở Saigon, họa sĩ CHÓE bị công an CSVN quay nhiều về một bức biếm họa mà anh đã vẽ được đăng trên một số báo ở Saigon. Đó là bức biếm họa mà CHÓE vẽ bà Nguyễn Thị Bình, Bộ Trưởng Ngoại Giao Chính Phủ Cách mạng Lâm Thời Miền Nam Việt Nam gánh năm bảy cán binh cộng sản bằng một cộng đu đủ mà cộng đu đủ vẫn không gãy Hà Nội cũng như các cán bộ của họ vô cùng cay cú vì bức tranh biếm họa này. CHÓE đã phải bị làm "kiểm điểm" lui, "kiểm điểm tới" vì bức tranh "cộng đu đủ" này.

*** Vẽ Biếm họa trong tù**

CHÓE cũng là người khi đến trại Gia Trung bị kỷ luật đầu tiên trong số 17 anh em văn nghệ sĩ bị đưa lên trại này. Vào một ngày chủ nhật, thư ký tòa soạn Chính Luận nhà báo Thanh Thương Hoàng đã yêu cầu CHÓE vẽ một bức tranh biếm họa để kỷ niệm. CHÓE đã vẽ cho nhà báo này bức tranh tả ông Thanh Thương Hoàng đứng ngược cổ nhìn qua hàng rào tre của trại Gia Trung. Sau này, khi nhà báo Thanh Thương Hoàng ra đi theo diện H.O, CHÓE vẽ lại bức tranh này bằng sơn dầu, nhưng thay vì vẽ hình ông Thanh Thương Hoàng thì CHÓE vẽ một con chim bồ câu đậu trên hàng rào tre của trại Gia Trung. Mục đích là để cho bức tranh dễ được "xuất cảnh". Hiện tại nhà báo Thanh Thương Hoàng con giữ ba bức tranh sơn dầu mà họa sĩ CHÓE tặng khi ông này rời Việt Nam. Trở lại việc vẽ tranh biếm họa trong trại tù CSVN, người thứ hai mà CHÓE vẽ, là

nhà báo Trần Dzạ Từ. Chóe vẽ ông này ốm tong teo, quần áo tù, trên vành tai thay vì nhét cây viết thì được thay thế bằng một... cây cuốc.

Người thứ ba là ông Trịnh Viết Thành. Nhà báo này là em rể nhà thơ Trần Bích Lan, từng du học tại Pháp nhiều năm, gia đình tương đối khá giả. Đi lao động nhà báo Trịnh Viết Thành thường hay quần khăn quàng cổ. CHÓE vẽ ông Thành với chiếc khăn quàng cổ là... những con rắn độc đang quấn cổ ông này. Một vài ngày sau khi bức tranh này được CHÓE vẽ xong, ông Thành được gia đình đến thăm nuôi. Ông này, dẫu bức tranh với dự định mang ra cho gia đình đưa về nhà nhưng bị cán bộ trại tìm thấy khiến sự việc vẽ biếm họa của CHÓE bị phát giác, các nhân sự liên hệ Thanh Thương Hoàng, Trần Dzạ Từ, Trịnh Viết Thành và tất nhiên không sót phần Nguyễn Hải Chí tức CHÓE "được miễn lao động" để ở nhà "làm việc" tức điều tra. Kết quả, CHÓE bị kỷ luật, chịu cảnh "tù trong nhà tù".

* Một trong 8 nhà biếm họa xuất sắc Dưới tựa đề "Họa sĩ biếm họa CHÓE & nỗi đau vẫn kéo dài" Từ Phong là bút hiệu mới của một nhà báo kỳ cựu của miền Nam Việt Nam trước năm đã viết về CHÓE như sau:

"Năm 1973, tuần báo New York Times bình chọn Chóe là một trong 8 họa sĩ biếm họa xuất sắc trên thế giới của thập kỷ 70. Một số tranh biếm họa của Chóe trên nhật báo Sóng Thần được nhà xuất bản Glade Publications tại North Carolina tập hợp ấn hành dưới tựa đề TheWorld of Chóe để giới thiệu với độc giả Mỹ. Đây cũng là thời gian các bức biếm họa của Chóe trên nhật báo Sóng Thần được thường xuyên trích in lại trên nhiều tờ báo lớn xuất bản tại Pháp, Đức. Vì vậy, tuy chỉ mang cấp bậc Trung Sĩ Nhất trong quân đội VNCH, Chóe vẫn là đối tượng không thể vắng mặt trong nhà tù CS sau ngày 30.4.1975 và phải trải gần 10 năm tù đầy qua nhiều trại giam từ tháng 4/1976 tới tháng 4/1985. Năm 1995, tuần báo Pháp LHebdo trong chủ đề đặc biệt Việt Nam 20 năm sau đã liệt kê Chóe giữa 6 khuôn mặt đáng lưu ý nhất với đặc trưng "họa sĩ táo tợn" trong bài viết Vietnam 20 ans après en six portraits.

Cùng năm này, The Japan Foundation Asia Center tổ chức tại Tokyo một chương trình triển lãm hội họa đặc biệt về phụ nữ Á Châu với 10 quốc gia góp mặt đã chính thức mời Chóe tham gia. Chóe thực sự gia nhập làng báo qua nhật báo Sóng Thần từ tháng 9/1971, ở tuổi 27, và mau chóng trở thành hiện tượng lạ của thế giới báo chí biếm họa với các bút danh Chóe, Kít, Cap, Hí. Dù không theo học bất kỳ trường vẽ nào và chỉ có trình độ học vấn vừa dứt bậc tiểu học, Chóe đã biểu hiện một cảm quan chính trị nhạy bén và một nhận thức khá sâu sắc trước mọi vấn đề thời cuộc. Khác với hầu hết các họa sĩ biếm họa Việt Nam cùng thời thường dựa vào ý kiến hướng dẫn của tòa soạn, Chóe là người góp sức hình thành quan điểm chính trị của tờ báo và đã diễn tả quan điểm đó bằng óc tưởng tượng cực kỳ phong phú. Chóe chưa hề lên tiếng về cách thức suy nghĩ và làm việc của bản thân, nhưng qua tranh Chóe, người xem có thể thấy Chóe đã sống trọn vẹn với mọi cảnh ngộ của quê hương mình ngay trong lúc vẽ. Chóe không nhìn mọi vấn đề qua ánh sáng kiến thức mà qua chính sự trực cảm của con tim trước từng nỗi đau của đồng bào và bản thân.

Chúng ta có thể nhận thấy dễ dàng cảm giác chua xót, đau đớn, hờn tủi, uất nghẹn... bùng bùng hiện lên trong từng nét vẽ của Chóe qua mỗi bức biếm họa. Tranh Chóe chính là những tiếng gào thét, tiếng nức nở cho thân phận người dân Việt Nam suốt nửa thế kỷ qua. Những tiếng gào thét đó rõ ràng còn chưa dứt, vì vẫn chưa hề được đón nghe đúng với mong mỏi. Nhưng ở thời điểm hiện nay thì người gào thét đã thực sự mòn hơi. Hậu quả những năm tháng tù đầy đang hủy hoại thân xác Chóe, dù anh chưa tới tuổi lục tuần.

Căn bệnh tiểu đường và những biến chứng của nó đã khiến chân tay anh luôn đau nhức không còn đủ sức cầm lại cây cọ.

Nhưng giả dụ anh còn đủ sức cầm cọ thì cũng không thể làm được gì vì mắt phải của anh đã bị hư hoàn toàn trong khi thị lực mắt trái chỉ còn khoảng 10 phần trăm nên chỉ nhìn thấy lờ mờ. Anh vẫn sống tại căn nhà thuê nào gần trung tâm Quang Trung, Sài Gòn, vì bị từ chối nhận đơn xuất cảnh do Giấy Ra Trại chỉ ghi ngày thả chứ không ghi ngày bị bắt nên không thể xác định thời gian ở tù.

* Hấp hối

Ngày 19 tháng 12 năm 2002, Chóe cùng vợ tới Virginia nhờ một số bạn bè, giúp đỡ nên vượt được các thủ tục hành chính để qua Mỹ chữa bệnh. Tại đây, các bác sĩ cho biết sẽ cứu được con mắt trái của Chóe để anh có thể tiếp tục cầm cọ về trở lại và hẹn giải phẫu vào ngày 27 tháng 2 năm 2003, sau khi Chóe phục hồi sức khỏe. Nhưng ngày 22 tháng 2, Chóe bỗng đột ngột ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện Fairfax cấp cứu. Hai ngày sau Chóe tỉnh lại nhưng không dậy một tuần lại ngất xỉu. Bệnh viện cho chụp lại não bộ và phát hiện mạch máu não Chóe đã bị vỡ không còn phương cứu chữa nữa. Chóe mê man cho tới lúc trút hơi thở cuối cùng hồi 3 giờ 50 sáng thứ tư 12-03-03.

* Những dự trù không bao giờ thực hiện

Cách đây đúng một tuần lễ, theo dự trù, trong buổi sinh hoạt ra mắt nhà xuất bản Tiếng Quê Hương, và nếu không có gì trở ngại vào phút cuối thì họa sĩ Chóe cùng nhà văn Hoàng Hải Thủy cũng đã có mặt tại Phòng Sinh Hoạt Nhật Báo Người Việt chung với các anh Uyên Thao, Vương Đức Lệ và Lê Thiệp. Thế nhưng vào phút chót anh Hoàng Hải Thủy có con qua đoàn tụ, và anh Chóe thì phải nhập viện vì những biến chứng của bệnh tiểu đường. Buổi sinh hoạt này lẽ ra Người Việt mời năm vị từ Washington, D.C. xuống, nhưng sau chót chỉ có ba người xuống được mà thôi. Trong buổi sinh hoạt này Lê Thiệp đã báo cho các thân hữu biết về bệnh tình của họa sĩ Chóe.

Năm ngoái trong một chuyến viếng thăm Việt Nam, vợ chồng Trần Lăng Minh và Nga Mi đã đem một số tranh của Chóe sang Mỹ, và đã tổ chức một cuộc triển lãm để bán các tác phẩm này, với ước mong kiếm được một số tài chánh làm phương tiện cho anh Chóe sang giải phẫu cứu nguy đôi mắt. Cuộc triển lãm tại Phòng Sinh Hoạt Người Việt khá thành công, cho tới nay không hiểu anh Chóe đã nhận được bao nhiêu tài chính, song chỉ biết rằng số tiền bán tranh này đã góp một phần không nhỏ trong số tài chánh cần thiết giúp anh mạnh dạn lên đường qua Mỹ cứu nguy đôi mắt.

Vì thành quả của các cuộc triển lãm tranh của Chóe chưa được tổng kết chính thức, nay anh đã ra đi, cũng xin các cơ quan, các cá nhân đã tổ chức triển lãm cho Chóe công bố thành quả của các vụ bán tranh cho Chóe. Khi họa sĩ Chóe vừa mới đặt chân xuống Mỹ, anh nuôi một trời hy vọng vào một ngày nào đó nếu không sáng lại hoàn toàn như cũ, thì ít nhất cũng cứu vớt được một con mắt, cho dù không đủ đôi mắt để vẽ cuộc đời, nhưng có một con mắt vẫn còn hơn là quờ quạng trong bóng đêm. Nào ngờ hơn hai chục năm qua trong con người anh là một nơi tàng trữ nhiều loại bệnh mà mọi sự nay đã qua trể.

* Cáo phó

Theo yêu cầu của gia đình, thi hài Chóe sẽ được chuyển về Việt Nam, sau một buổi lễ cầu nguyện cho Chóe tại Giáo Đường Các Thánh Tử Đạo Việt Nam ở Virginia để bạn bè tại đây tiễn đưa anh lần cuối.

Trong một cáo phó được bạn bè thân hữu với người quá cố gởi đi từ Virginia thì Thánh lễ vĩnh biệt cho Martino Nguyễn Hải Chí tức họa sĩ CHÓE sẽ được cử hành tại nhà thờ Các Thánh Tử Đạo Việt Nam, số 915 South Wakefield St, Arlington, VA 22204 vào lúc 7:30

ngày thứ sáu, 14/3/2003. Hiện tại, bà quả phụ Nguyễn Hải Chí nữ danh Nguyễn Thị Kim Loan cùng các thân hữu của chồng đang lo thủ tục để đưa linh cữu của họa sĩ trở về với đất mẹ ở bên kia bờ đại dương. Chúng ta hãy nhìn lại một số biếm họa của Chóe trên nhật báo Sóng Thần những năm 1972-1973, khi vấn đề chiến tranh và hòa bình Việt Nam đang là đề tài lớn của dư luận thế giới.